C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang - Charity 02 - Temná je budoucnost.pdb

PDB Name: Hohlbein Wolfgang - Charity 02
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2003
Modification Date: 11.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 2

Temná je budoucnost

Probudila se bolestí. Nepodařilo se jí však tu bolest přesně lokalizovat. Tělem jako by jí probíhaly miliony drobných zvířátek, která se jí pokusovala do masa, do žil, do nervů. A pak jí hlavou projela izolovaná myšlenka, zdánlivě nesmyslná. Bude to bolet. Hrozně bolet. Jednou jí to kdosi kdysi řekl - kdysi a kdesi, milion světelných let v minulosti. Kdy, kde a kdo to byl, už zapomněla. Možná to ani nikdy nevěděla.

A pak nová vzpomínka: úzký obličej s očima plnýma strachu a šílenství... puška, která mířila na ni a - která pak i vystřelila.

Dobrá, pomyslela si. Začaly se jí vracet vzpomínky. Ještě nedávaly smysl a ještě nedokázala rozlišovat mezi skutečnými vzpomínkami a tím, co ji pronásledovalo - příšerného snu, který měla za sebou. Ale už jen to, že přišla na tuto myšlenku, dokazovalo, že se šedé pavučiny v její hlavě začaly rozpouštět.

Potrvá to dlouho. Možná celé dny.

Pokusila se pohnout. Nešlo to. Inu, mela čas. A stejně bylo asi rozumnější udělat si nejprve pořádek ve vlastní hlavě. A začít od toho nejjednoduššího. Byla... byla...

Opět si nemohla vzpomenout na jméno a byla to tato myšlenka, která ji poprvé přivedla na pokraj paniky od chvíle, co ze sebe setřásla pouta spánku podobného smrti, do něhož upadla před nekonečně dlouhou dobou. Připadalo jí, že ví, že se do tohoto stavu nedostala dobrovolně a že...

Stalo se to tak náhle, že kdyby toho byla schopna, vykřikla by: mohutný desetidrápý hmyzí pařát se najednou odkudsi vynořil a rozhrnul závoj ze šedivých pavučin, který se rozprostíral nad ní. Charity se probudila.

Byla na útěku. K životu ztroskotance nutně patřilo, že se velice rychle naučil protloukat se světem a vypořádávat se s nebezpečími. Znala všemožné triky, jimiž dokázala svést jezdce ze stopy a dost malých úskoků na to, aby přelstila kohokoliv.

Dnes jich měla v patách na tucet. Spatřila stopy už přinejmenším tří jezdců. Její šance nevypadaly - opatrně vyjádřeno - zvlášť dobře. Momentálně byla sice v bezpečí, ale skalní jeskyně, do níž se stáhla, jí skýtala ochranu jen nakrátko. Její pronásledovatelé nebyli hloupí - a k dovršení vší smůly obýval jeskyni pavouk. Dokazovaly to hromádky kostí, které jí křupaly pod nohama. Zvíře se jistě nevrátí před soumrakem, a bylo sporné, zda by vůbec zaútočilo na protivníka velikosti člověka. Ale neměla ani chuť přesvědčit se o tom, a ani se jí nechtělo sdílet tento útulek s odporným desetinohým tvorem velikosti míče. Do chvíle, kdy bude muset opustit tento úkryt, jí zbývala ještě dobrá hodinka. A pak...

Opatrně se posunula směrem k východu z jeskyně a podívala se na hory. Měla téměř pocit, že jí stačí natáhnout ruku a bude se moci dotknout jejich vrcholků. Průzračný vzduch zde ve výšce zkresloval vzdálenosti. K nejbližším vrcholkům to muselo být několik mil. A bylo otázkou, zda by Net byla v bezpečí i tam - jezdci nikdy nepronikali do hor, jenže tihle zatraceni žraloci v poslední době postupovali stále více k jihu.

Zatraceně, co jenom udělala špatně? Nebylo to přece poprvé, co se přiblížila ke karavaně jezdců, aby jim ukradla nějaké potraviny! Jak to, že se najednou pustili do tak zuřivého pronásledováni. Vždyť přece neukradla místodržitelovy zlaté brýle!

Zavřela oči a chvíli napjatě naslouchala. Na chvíli se jí zdálo, že z velké dálky slyší vysoký bzukot žraloka, pak si ale uvědomila, že si ten zvuk jen namlouvá. Ne - zdálo se, že alespoň na chvíli ztratili její stopu.

Zašmátrala rukou po zbrani, kterou měla ukrytou pod šaty. Bolestně si uvědomila, že zásoba červů se smrskla na dva a že zvířata navíc už tři dny nekrmila. Možná to už vůbec nezabere. Však se uvidí, pomyslela si Net rezignovaně. Nemohla si dovolit vyplýtvat poslední dvě rány jen proto, aby si byla jistá.

Net se opatrně vysoukala z jeskyně, narovnala se a jednou se otočila kolem dokola. Světlo tady neúprosně žhnulo a téměř bílý písek pouště odrážel i poslední paprsek slunce jako obří zrcadlo. Nikdy se neměla pouštět tak

daleko na sever. Jenže už se v téhle situaci ocitla a nebylo absolutně nikoho, komu by mohla vinu za ni připsat. Tohle všechno si nadrobila sama.

Net se rozhodla nechat všechny tyto nesmyslné výčitky na později, ještě jednou se pátravě rozhlédla po okolí a vykročila. Měla žízeň - a v horách najde dostatek vody. Pokud se jí tam podaří dorazit. Mnoho okolnosti hovořilo spíše proti tomu.

Charity se konečně probudila. S námahou otevřela oči, zadívala se na holý betonový strop pět metrů nad svou hlavou a pochopila, že se nádrž otevřela. Začala si zase vzpomínat. Vzpomínky se vrátily náhle a bez jakéhokoliv varováni. Charity si s nevolí uvědomila, že možná právě ony byly důvodem jejího bezvědomí. Bylo to směšné, ale když pochopila, kde je, omdlela jako hysterická stará panna.

Pokusila se pohnout. Každý pohyb ji působil nepředstavitelnou bolest. Bože můj, já už se nikdy nepostavím na nohy, pomyslela si. Dokonce i dýchání jí působilo námahu. S vynaložením všech sil se trochu vzepřela na rukou, přitáhla si kolena k tělu a pokoušela se dostat do polohy, v níž by si mohla alespoň prohlédnout své vlastní tělo.

Zdálo se, že ten hluboký spánek přečkala alespoň jakž takž v pořádku, i když jí to tak zpočátku nepřipadalo: v zápěstí cítila bodání tisíce drobných jehel, rána na pravém stehně pulsovala v taktu stahů srdce, a levá paže se ji neustále snažila přesvědčit, že spočívá v ohni. Nádrž fungovala skutečně výborně, pomyslela si Charity vztekle. Nejen že uchránila její tělo před stárnutím, ale nedovolila ani, aby se jí zahojila obě poranění.

Charity počkala téměř pět minut. Zaťala zuby. Natáhla ruku po kovovém páse, který měla kolem zápěstí a odepjala ho. Strašně to bolelo a tam, kde byly jehly, se jí teď z pokožky vyřinulo několik malých jasně červených kapiček krve. Vyrazím Stoneovi zuby, pomyslela si vztekle. Za každou kapku krve, která mi teď stéká po ruce, jeden.

Vztek znovu zaktivizoval její síly. Se sténáním se posadila, nejprve se podívala doprava, pak doleva a zkoumavě se zadívala na sousední box. Byla to šest metrů dlouhá lesklá rakev z pochromované oceli a v ní ležel Stone. Box byl ještě uzavřen.

Charity se zmocnila hrůza. Co když je mrtev? Vzpomněla si, že šance na přežití v hibernační kóji jsou padesát ku padesáti. Ona sama se sice probrala, ale možná to potrefilo Stonea a on už sto let odpočívá v rakvi za dvacet milionů dolarů.

Když ovšem bude sedět dál a jen zírat na kóji, nedozví se to. Charity ještě chvíli čekala, dokud nebude plně při síle. Pak se zvedla z boxu a opatrně nohou našmátrala první stupínek malých schůdků a rozechvěle sestoupila. Posléze zůstala sedět několik minut celá roztřesená a bez dechu. Střídavě bojovala s nevolností a novými mdlobami, které se jí zmocňovaly.

Ale síly se jí postupně rychle vracely. Před půl hodinou neměla dost energie ani k tomu, aby pohnula rukou, neřku-li aby sestoupila z půldruhametrového žebříku. Postavila se, vykročila k boxu, v němž ležel Stone a zase se otočila. Než budou pokračovat v boji, který přerušili před deseti nebo možná před deseti tisíci lety, bude možná lepší zjistit určité okolnosti - například se dozvědět odpověď na otázku, jak dlouho tenhle jejich nedobrovolný spánek trval.

Musela se podívat na druhou stranu, na palubní počítač. Až doposud ji nepřipadalo, že by box měřil dobré dvě míle, jenže tak dlouhá jí teď připadala vzdálenost, kterou musela překonat podél lesklého kovu. Pohybovala se drobnými krůčky, byla předkloněna jako dvousetletá stařena a sípala námahou.

Výsledek ovšem za takové úsilí vůbec nestál. Počítač neprojevoval sebemenší známku aktivity. Desítka malých kontrolek na jeho povrchu nesvítila, obrazovka byla matná a zaprášená. Z mechanického digitálního ukazatele vedle přístroje se na ni šklebilo číslo 888.

Osm set osmdesát osm let? Zmatená a víc než vyděšená se Charity shýbla a zaklepala prstem na zaprášené sklo. Něco cvaklo. Prostředni osmička se změnila v nulu. Charity pochopila, co se muselo stát: počitadlo stejně jako computer prostě přestalo fungovat. Proces probuzení ze spánku muselo vyvolat něco jako nouzová automatika. Charity v duchu děkovala neznámým technikům, kteří zkonstruovali tento přístroj. Jejich opatrnost jí zachránila život.

To ovšem ještě zdaleka nevěděla, jak dlouho vlastně spala. Jenže v této chvíli to ani nebylo tak důležité. Žila. A o to přece šlo.

Náhle ji v mysli vytanula jiná, mnohem nepříjemnější myšlenka. Celý tento okruh hlubokého spánku měl vlastní zásobování energií a bylo tedy jen logické, že nejvyšší prioritu v něm měly boxy. Matné blikání dříve ostře jasných zářivek u stropu jí prozrazovalo stav reaktorové nálože. Jak se odtud dostat? Měla ještě v živé paměti několikatunové pancéřované dveře, které za sebou zavíral Stone.

Zase seděla několik minut, než se odhodlala vydat se nazpět. Box jí tentokrát připadal dlouhý pouhou jednu míli a výprava ke kukani, v níž ležel Stone, jí tentokrát trvala pouhou čtvrthodinku. Za pár dní se jí podaří projít naskrz celou místností, aniž by upadla do bezvědomí.

Řídící pult Stoneova boxu byl také naprosto bez života - na jeho digitálním ukazateli byly samé nuly. Charity natáhla ruku po velkém červeném tlačítku, jímž se spouštěl mechanismus otvírání, ale rychle pak zase prsty stáhla. I kdyby se stal zázrak a kóje by se otevřela - Charity dostala najednou strach z toho, co by tam možná našla.

Zaplašila to pomyšleni, ještě jednou natáhla ruku, a tentokrát se tlačítka dotkla. V první hrozné vteřině se nestalo vůbec nic, pak se ale odkudsi z hloubi kóje ozvalo tiché kovové cvaknutí a zázrak se skutečně stal: obrovitá kovová rakev se rozevřela jako pár krovek ohromného brouka.

Box byl prázdný.

Charity hleděla zmateně několik vteřin na pěnovou podložku, na níž se ještě docela zřetelně rýsovaly obrysy lidského těla. Pocítila úlevu i vztek; úlevu nad tím, že nenašla ani mumifikovanou mrtvolu, ani hromádku prachu a vybledlých kostí, a vztek proto, že prázdná kóje mohla znamenat jediné: Stone se probudil dřív než ona a ani se nenamáhal probudit ji. Místo toho...

Charity se zmateně rozhlédla kolem sebe. Místnost byla obrovská a plná přístrojů a aparatur. Mimo jiné tu bylo půl tuctu ohromných boxů. Přesto tady nikde nebyla skrýš, v níž by se mohl ukrýt dospělý člověk.

A to tedy zase znamenalo, že našel východ... Charity na chvíli zapomněla na vyčerpání. Ustoupila od Stoneovy kóje a vzrušeně se rozhlížela - téměř upadla, když jí nohy vypověděly poslušnost.

Teď jenom žádnou paniku! pomyslela si. Nějaké řešení se musí najít. Konstruktéři takových zařízení museli přece podobnou situaci předvídat. Jestli neztratí nervy a bude postupovat logicky, podaří se jí...

Pohled jí utkvěl na červeném předmětu, který ležel ve Stoneově prázdné kóji. A téměř v téže chvíli se jí zmocnila touha dát si pořádný políček. Docela zapomněla na složku s instrukcemi pro mimořádné případy. Ta ležela v každém boxu, nejen ve Stoneově. Se sténáním se sehnula přes okraj ocelové rakve, vytáhla červený pořadač a pustila se do čtení. Na dvou hustě potištěných stránkách bylo všechno, co se potřebovala dozvědět.

Přesto ji to trvalo přes dvě hodiny, než se konečně dostala z bunkru. Charity se pomalu vzpamatovávala, v neposlední řadě i díky pilulkám, které našla v jedné ze skříněk a jichž najednou spolkla celou hrst. Neměla tušení, co ji čeká venku, ale bude jistě potřebovat hodně síly.

Instrukcemi se řídil zřejmě i Stone; chyběla jedna ze šesti sbalených toren, kromě toho dvě laserové pistole a samopal. Když k tomu připočetla Stoneovy vlastní zbraně, dalo se předpokládat, že ten šílenec s sebou vleče celkem čtyři pušky. Charity si povzdychla a zavrtěla hlavou, sama si pověsila laser přes rameno a po krátkém zaváhání si ze skříně se zbraněmi vzala ještě nůž a malý skládací samopal.

Ukázalo se, že vyjít z bunkru je docela snadné - ale také velmi nebezpečné. I úniková cesta byla zablokovaná třicet centimetrů silnou deskou z pancéřové ocele, ale na rozdíl od hlavního vchodu zde konstruktéři umístili zařízení, které udržovalo dveře uzamčené elektricky. Když nastal výpadek proudu, obě pancéřová křídla se automaticky rozevřela. Ne, dveře nebyly problémem. To, co Charity vehnalo pot do tváře, leželo až za nimi.

Bylo to kulaté, mělo to průměr půldruhého metru a bylo to dokonale černé. Úniková skluzavka, která vedla ve stále se zvětšujících spirálách kamsi do hlubiny. Charity měla panický strach použít ji. Už několikrát se spustila podobnými a menšími skluzavkami - dříve, ve světě, kde existovala koupaliště a dětská hřiště. Jenže tohle tady bylo něco docela jiného. Neměla tušení, co ji očekává na konci - a jestli je ta zatracená věc vůbec v pořádku. Výbuchy přece otřásly celou horou. Představa, že by se rychlostí osmdesáti či sta mil zřítila do sutin, se jí příliš nezamlouvala. A kromě toho měla strach z toho, co najde - i kdyby se jí podařilo dostat se z té díry. Ale měla snad na vybranou?

Rozhodně zvedla batoh, přehodila ho přes okraj šachty a pustila. Chvíli stála bez hnutí a se zatajeným dechem naslouchala. Z hlubiny sem však nepronikl žádný zvuk. Bude muset sama zjistit, co na ni na konci té skluzavky čeká.

Charity rozsvítila baterku a zasunula si ji za opasek tak, že světlo směřovalo dolů. Opatrně se pak přetáhla přes okraj kruhového ústí skluzavky. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Opatrně se ještě posunula o kousek dopředu. Podívala se tam, kam směřoval paprsek světla ztrácející se po pěti šesti metrech kdesi v černočerné hlubině. Charity vyrazil na čele studený pot.

Spouštěla se dolů. V první chvíli byla ta jízda do nejistoty téměř pomalá, ale skutečně pouze v první chvíli - pak už se dostala za první záhyb štoly a tunel se najednou prudce zlomil.

Trvalo to možná minutu a byl to jeden z nejotřesnějších zážitků, který dosud v životě měla. Plastická hmota, kterou byla šachta vystlána, byla desetinásobně hladší než led. Charity křičela a marně se pokoušela něčeho zachytit. Nabírala na rychlosti a řítila se kamsi dolů jako živá nábojnice děla rychlostí snad sedmdesáti, osmdesáti, ba možná i sta mil za hodinu.

A pak byla konečně její pekelná jízda u konce. Poskakující paprsek baterky už se přestal odrážet od jasně bílého plastu, ale ztrácel se ve tmě. Nekonečnou, otřesnou chvíli se Charity zřejmě vznášela vzduchem, křičela a současně užasle sledovala let malé baterky, která se jí vysmekla zpoza opasku a jako malá blikající světluška letěla kamsi pryč. Pak Charity dopadla.

Náraz byl tak tvrdý, že téměř ztratila vědomí, ale přesto ne tak silný, jak očekávala.

Několik vteřin zůstala nehybně ležet a naslouchala vlastnímu nitru, než se vůbec odvážila otevřít oči. Něco kolem sebe přece jen viděla. Nebylo tu totiž tak tma, jak původně předpokládala. Ležela na dně obrovité jeskyně, jejíž strop se klenul stovku nebo více metrů nad ní. Odkudsi sem pronikalo světlo, jasný svit slunečních paprsků.

Sice ještě pořád dost zbědovaná, ale bez zranění, se Charity posadila a ještě jednou se kolem sebe pozorně rozhlédla.

Hangár. Únikový tunel ústil rovnou do hangáru pro kosmické lodě. Byla to obrovitá jeskyně, která ležela dvě míle vedle a jednu míli pod vlastním komplexem krytů, na dně kaňonu. Charity spatřila obrovské rozmazané obrysy kosmických lodi, které stály připraveny ke startu na rampách v zadní třetině jeskyně. Nebylo slyšet sebemenší šelest.

S námahou se postavila, opět přitom téměř ztratila rovnováhu a teď si zase vzpomněla, že něco zabrzdilo její pád. Zmateně si uvědomila, kam to vlastně dopadla. Nebylo to nic jiného než stoh matrací a přikrývek, který někdo - snad Stone? - umístil k ústí tunelu. Na stropě si všimla zlatého "C". Když se shýbla a prohlédla si zem v nejbližším okolí, objevila zaschlou krvavou skvrnu. Vypadalo to, že je dost stará, rozhodně starší než těch pár hodin, na které instinktivně odhadovala Stoneův náskok. Byla to docela jistě krev. Ano, musel to být Stone. Ty věci pocházely z CONQUERERU. Zřejmě se při dopadu zranil, a chtěl jí tedy pomoci.

Na chvíli dostala strach, že někde poblíž objeví Stoneovu mrtvolu. Ale byl to samozřejmě nesmysl - nemohl být raněn příliš těžce, jak dokazovala improvizovaná trampolína, kterou pro ni připravil. Byla to určitě pořádná dřina, vynosit všechny ty věci z kosmické lodi.

Její vztek na Stonea značně polevil, když si uvědomila, že jí možná zachránil život. Jenže nechápala jeho pohnutky - tak proč ji zatraceně nevzbudil, když mu teď tolik šlo o to, aby si neublížila?

S námahou posbírala své věci - ruksak ležel několik kroků opodál, kapesní svítilna se při dopadu rozbila - ještě

jednou se podívala na dva obrovité raketoplány a uvažovala, že se k nim vydá a prohlédne si je zblízka.

Neudělala to však. Proč taky? Stejně nebude moci loď odstartovat. Ty raketoplány měly už pravděpodobně jen hodnotu starého železa. Celé roky, po které tady stály bez užitku a jen čekaly na osádku, je zřejmě dokonale zničily.

Najednou si vzpomněla na Beckerovo poslední hlášení vysílačkou. Říkal, že spolu s ostatními na ni bude čekat v raketoplánu. Charity neměla příliš chuti narazit v CONQUERORU na mrtvoly. Všechno, co spatřila od chvíle, kdy se probudila, jí připadalo jako úžasná hra - vzrušující, příšerná, nebezpečná, ale jaksi ne vážná. Najít mrtvolu - i kdyby to byla kostra stará pět set nebo tisíc let, by dodalo celé téhle hře rázem vážnosti.

Otočila se ke světlu a vykročila tím směrem.

Nepodaří se jí to. Net to věděla už dobrou hodinu, i když tohle vědomí bylo zpočátku podobné dotírajícímu strachu, který ona sama považovala za čirou nervozitu. Byla se silami v koncích. Ke všemu ještě stoupla na ostrý kámen a způsobila si na pravém chodidle krvácející ránu. Nyní, krátce před soumrakem, se jí zmocnila jistota, že tentokrát se pustila do příliš riskantní hry.

Objevila stopy. Otisky velikých opancéřovaných hmyzích nohou a menší, užší, ale mnohem hlouběji vytlačené stopy gumových pneumatik. Jezdci a žraloci, pomyslela si Net hořce. Kromě toho spatřila v horách světla: mihotavou zář ohně, který plápolal v poloviční výši průsmyku a který vlastně nebyl žádným velkým problémem - tomu by se ještě dokázala vyhnout. Jenže pak tady bylo ještě ono přízračně bílé zablýsknutí, které sjelo jako pronikavě jasný paprsek světla po skalách. Tam tedy uháněli na svých strojích žraloci. Nebylo třeba příliš mnoho důvtipu či fantazie, aby si domyslela, co hledají. Jdou po ní. Jenže Net stále méně chápala, proč. Co jim jen udělala?

Net připustila, že byla dost naivní, když se se vší vážností pokoušela sama sebe přesvědčit, že ji štěstí neopustí. Zřejmě už svou porci štěstí spotřebovala cestou sem. Když si uvědomila, že teď ji pronásleduje malá armáda, bylo vlastně dost nepravděpodobné, že se dostala až tak daleko.

Navzdory všem těmto chmurným úvahám kráčela dál, protože věděla, že teď už se vrátit nemůže. Tu jeskyni by už nikdy nenašla. A strávit noc bez sebemenší ochrany na planině...

Net raději tu myšlenku nedovedla do konce. Místo toho si pospíšila, aby se co nejrychleji dostala dopředu. Byla v koncích, ale neopouštělo ji odhodlání bojovat.

Stíny začaly srůstat v černou hradbu, když dorazila k prvním výběžkům hor. V nadcházející tmě se zdálo, jako by oheň plál ještě intenzivněji a vítr ji donesl k uším tu a tam zavytí některého ze žraloků, aniž by se ovšem Net byť jednou zdálo, že je nebezpečně blízko.

Ale to nebylo vůbec zapotřebí. Net byla zvyklá dělat věci, o nichž by jiní tvrdili, že jsou zcela nemožné. Jenže i člověk z pouště je koneckonců jen člověk a musí tu a tam pít. A jediný pramen v širokém okolí byl v polovině hory, právě tam, kde plápolal oheň.

Žralokům stačilo, aby si na Net prostě jen počkali.

Net zašmátrala rozmrzele pod šaty, vytáhla zbraň a hned ji zase schovala. Nebylo tu toho moc, nač by mohla střílet a kdyby tu věc držela v ruce, jen by žralokům prozradila, že je ozbrojená. Ne že by to na celkovém stavu věcí něco změnilo. Net už byla stejně téměř odsouzena k smrti, a věděla to. Jeden z červů v hladké černé hlavni zbraně byl určen pro ni. Hrozná smrt, ale pořád ještě nic ve srovnání s tím, co by s ní udělali žraloci, kdyby ji chytili živou.

Opatrně se plížila dál. Bledé světlo motocyklů žraloků se pořád ještě neklidně míhalo ve skalách. Možná bude mít přece jen jistou šanci, protože svah byl stále méně schůdný. I když mají žraloci terénní motorky, pomyslela si vztekle, létat nedovedou.

Docela se již setmělo, když se dostala k tábořišti. Byli to žraloci, jak se obávala, a tábořiště si rozdělali rovnou vedle pramene. Net spatřila tři z jejich strojů. Velké černé lesklé nestvůry, jejichž vypnuté reflektory na ni hleděly jako obrovité, stříbřité, ale slepé oči. Tři nebo čtyři další se projížděli okolním terénem a hledali ji. Každou chvíli se mohly motocykly vrátit zpět. Jestli chtěla Net něco podniknout, muselo to být hned teď.

Tiše se plížila dal, vytáhla opět zbraň zpod šatů a stísněně se rozhlédla. Tři stroje, tři postavy, ale to ještě ani zdaleka neznamenalo, že tady byli žraloci pouze tři. Často jezdili na motorkách ve dvou a další stroje mohli odstavit někde opodál, mimo dosah světla plápolajícího ohně. Net se stejně začala divit bezstarostnosti, které žraloci zřejmě podlehli. Oheň bylo vidět na míle daleko a tihle tři se bavili dost hlasitě. Poprvé od chvíle, co se pustila do zoufalého útěku přes pláň, se Net zmocnily pochyby, že to byla ona, po které žraloci s takovou energií pásli.

Zaplašila tu myšlenku a vzala si na mušku prvního žraloka. Seděl necelých pět metrů od ní. Jeho černá lesklá zkřivená záda skýtala skvělý cíl, který v podstatě nebylo možné minout.

Net ovšem váhala, zda stisknout spoušť. Měla pouze dvě rány a i kdyby se ji podařilo zasáhnout i druhého žraloka - což nebylo zdaleka tak jisté, protože žraloci byli téměř stejně mrštní jako krutí - pak by zbýval ještě jeden, který se buď mohl vrhnout na ni, nebo zavolat na pomoc kamarády. A vyhlídka, že by musela zaútočit na žraloka holýma rukama, se Net pranic nelíbila.

Místo toho, aby tedy použila zbraň, vyšplhala na skálu, ještě jednou se pro jistotu rozhlédla kolem sebe - a pak pružně seskočila do malé laguny.

Když tři žraloci zaslechli šplouchnutí vody, otočili se tak rychle, jak se Net obávala. Jenže byla rychlejší než oni. Jediným skokem - voda v jezírku jí sahala sotva po kolena - se dostala na břeh a zamířila zbraní na prvního žraloka. "Ani hnout!" řekla ostře. "Jestli se pohneš, bude po tobě!"

Žralok se zarazil. I jeho kamarádi strnuli uprostřed pohybu. Net sice nemohla pod černými maskami z kůže a kovu poznat jejich tváře, ale nebylo příliš těžké vytušit, co asi cítili při pohledu na zbraň. Bylo sice několik druhů smrti, které byly nepříjemnější než nechat se rozsápat touhle živou nábojnicí, ale nebylo jich mnoho.

"Nikdo ani hnout!" řekla znovu. Opatrně se postavila, poodstoupila o několik kroků nalevo a volnou rukou

ukázala na polní láhev, která visela na nádrži jedné z motorek. "Nic od vás nechci. Jen trochu vody. Hej, ty tam!" Kývla hlavou na žraloka, na jehož záda mířila. "Rychle tu láhev naplň. Ale opatrně."

Žralok poslechl, zatímco ostatní na ni mlčky hleděli. "Kdo jsi?" zeptal se jeden z nich konečně. Jeho hlas zněl zpod těžké kožené přilby zkresleně. A už vůbec ne, jako by měl příliš velký strach. "Co znamená tohle divadlo? Jestli máš vážně žízeň, tak si naber vodu. Je jí tady dost. Není důvod, aby ses tady oháněla tímhle."

Net neodpověděla a žralok si její mlčení vysvětlil naprosto špatně. Najednou se napřímil, vyzývavě k ní vztáhl ruku a vykročil k ni. "Dej to sem, maličká, dej to sem, než někomu ublížíš."

Net se nezdržovala tím, že by ho varovala. Jen zbraň trochu natočila a stiskla spoušť. Kobylka s pronikavým zvukem vylétla z hlavně a způsobila, že písek těsně před žralokovýma nohama vytryskl do výše jako fontána. Když pak klesl k zemi, zel před černou postavou v zemi půlmetrový kráter.

"Další rána zasáhne," řekla chladně. "Jasné?"

Žralok přikývl.

"Nechci se s vámi pouštět do šarvátky," řekla Net ještě jednou. "Jen trochu vody. A slib, že mě nebudete pronásledovat." Zakývala téměř vystřílenou zbraní, aby zdůraznila svá slova. Pak ukázala na průsmyk.

"Ty... ty patříš k těm z pouště, že?" řekl najednou žralok, na kterého vystřelila. Docela tiše se zasmál.

"Jinak by nikdo nebyl schopen něco takového udělat. Můžeš nám důvěřovat."

"Žralokovi?" Net vložila do toho slova tolik opovržení, že se žralok ani nepokoušel ji přesvědčovat.

"No tak ne," řekl a pokrčil rameny. "Ale jestli chceš slyšet dobrou radu, maličká..."

"Nechci," řekla Net, ale žralok pokračoval dál.

"... já bych tam dnes v noci nechodil." Ukázal na svah. "Mohlo by to tam být nepříjemné."

Bylo to zvláštní - ale Net byla na okamžik téměř přesvědčena, že to myslí upřímně. Pak pokrčila rameny. "Kdybych potřebovala pomoc, dám ti vědět," řekla. A s panovačným pohybem se pak otočila k ostatním.

"No tak, co je s tou vodou?"

Žralok pomalu vstal a zašrouboval uzávěr polní láhve. Pak zamířil k Net. Když byl od ní necelé dva metry, Net rázně pokynula zbrani. "To stačí. Odhoď ji!" Žralok uposlechl.

Na zlomek vteřiny Net pohledem sledovala padající láhev - a tu využil žralok šance. Net zaregistrovala, jak se k ní prudce blíží stín, zaslechla výkřik, který vyrazil další z mužů, aby odvrátil její pozornost, a instinktivně zmáčkla spoušť.

Zasáhla.

Žralok vykřikl, pak se výkřik změnil v šíleně vysoký odporný skřek a v téže chvíli na ni narazil.

Net se ještě pokoušela uskočit stranou, ale bylo pozdě. Žralok byl na místě mrtvý, ale povalil ji a ještě v pádu ji přitiskl pod sebe. Net vykřikla, převalila se a pokoušela se vysoukat zpod těžkého těla. Najednou byla celá zalitá krví. Zmocnil se jí pocit nepřekonatelného hnusu.

A pak na ni skočili ti dva další. Jeden od ní odtáhl tělo mrtvého kamaráda, druhý ji chytil za ruku a vytáhl ji nahoru tak surově, že Net opět vykřikla bolestí. Ruka oblečená v černé kůži ji udeřila do tváře a bolest jí téměř způsobila mdloby.

Když se krvavý závoj před jejíma očima zvedl, spatřila těsně před sebou koženou masku žraloka. Oči mu planuly touhou zabíjet.

"Ty bestie!" řekl a opět ji uhodil. Net se tentokrát podařilo hlavu pootočit stranou, takže poněkud zmírnila prudkost úderu. Přesto ale znovu bolestí zasténala.

"Nač čekáš?" zeptal se žralok, který ji držel. "Podřízni ji krk!"

Ruka druhého kumpána sjela k opasku, za kterým měl nůž, pak se ale zarazila. "Mám lepší nápad," řekl a zavrtěl přitom hlavou.

"Na to není čas," namítl druhý. "Zatraceně, můžeme mít přece ženských, kolik chceme. Ale jestli se Skudder dozví, co se tady stalo, tak..."

"To přece nemusí, nebo jo?" přerušil ho druhý. "A kromě toho jsem nemyslel to, co ty. Kdepak, ta maličká si to odskáče. Ale nožem by to bylo příliš jednoduché." Zle se zasmál, otočil se a sebral zbraň, která Net vyklouzla při pádu z ruky. "Ať chcípne stejným způsobem jako Den. Pusť ji!"

Muž za ni uskočil téměř ustrašeně stranou. Net se zapotácela. Klesla na kolena a zůstala na chvíli bez hnutí ležet. Pak opět vstala. Ústí její vlastní zbraně jí teď mířilo do obličeje.

"Ne," odpověděla Net a vrhla se na něj. Spoušť vystřílené zbraně cvakla dvakrát rychle za sebou naprázdno a oči pod černou koženou maskou se užasle vytřeštily, když žralok pochopil, že má v ruce jen bezcenný kus dřeva. Net mu nedopřála času, aby sáhl po vlastní zbrani a vší silou do něj kopla. Do místa, kde to bylo i pro žraloky mimořádně bolestivé.

Žralok zasípal, upustil zbraň a zkroutil se bolestí. Docela pomalu a bez jediného hlesnutí padl na kolena. O půl vteřiny později se převalil dozadu, když mu Net vrazila pravé koleno do obličeje.

Jenže tím bylo její štěstí u konce. Zaslechla za sebou jakýsi hluk, bleskurychle se otočila a spatřila, jak jí do tváře letí pěst třetího žraloka.

Úder ji povalil. Zasténala a pokusila se zakrýt si rukama tvář.

Zkroutila se bolestí. A tu ji žralok kopl do boku. Věděla, že ji teď umlátí k smrti.

Najednou se ale ozvalo zřetelné kovové cvaknutí. "Nech toho!" řekl ostrý hlas.

Žralok skutečně na chvíli zaraženě přestal. Zmateně se napřímil, divoce se rozhlížel dokola - a rozmáchl se k dalšímu kopnutí.

Ozval se výstřel. - Net zahlédla oranžový, půl metru dlouhý jazyk plamene, který vyrazil ze stínu opodál. A

téměř ve stejném zlomku vteřiny vystříkl pod nohama žraloka písek.

"Řekla jsem, abys toho nechal," pokračoval hlas. "Nebo jsi snad nahluchlý, kamaráde?" Kroky.

Net se pomalu vzepřela na loktech a se sténáním otočila hlavu. V poslední chvíli potlačila zoufalý výkřik.

Ze tmy vystoupila vysoká, ale velmi štíhlá postava. V ruce držela pušku s podivně krátkou hlavní, jejíž ústí mířilo na žraloka.

Jenže tohle nebylo důvodem Nelina zoufalství. To, co ji vyděsilo až do morku kosti, byl podivný oděv toho cizince a jeho podivná bledost, téměř bledá pokožka, která byla jasně patrná i v záři ohně.

Bohové si s ní skutečně krutě pohrávají, pomyslela si trpce. Žralok by jí možná přece jen nic neudělal, a když, pak vyhnala čerta ďáblem.

Ocitla se na pokraji propasti!

Byl to elektrický šok napětí 10 000 voltů, který ji zasáhl duši a který z ní cosi vymazal. Myslela si, že je na všechno připravena a skutečně se snažila projít v duchu všechny možné situace, když se šplhala po svahu nahoru.

Cesta byla těžká, nicméně jediná, která se jí zdála rozumná. Kaňon, na jehož konci ležela ohromná vrata hangáru, byl dlouhý několik mil, a nevedl prakticky nikam než na malou, holou planinu. Jenže ona se musí vydat opačným směrem, na jih, přes hřeben hory, pod kterou byl komplex krytů.

A teď si už téměř přála, aby to neudělala. Charity zírala u vytržení na krajinu, která se před ní rozprostírala v posledních záblescích denního světla. Kdysi, před mnoha a mnoha lety, byla tato krajina jednou z nejúrodnějších oblasti Spojených států, ale teď...

Probírala v duchu všechny možnosti, napadlo ji také, že by mohla najít radioaktivně zamořenou krajinu plnou kráterů. Jenže tahle neutěšená, hnědá pláň, která se rozprostírala až k dalekému obzoru, by ji nikdy nenapadla. Na takto sežehnuté zemi už nerostlo vůbec nic. Jen tu a tam spatřila ošklivé černé skvrny, kde se zemina přetavila ve sklo, a to pak popraskalo. Ačkoliv se už stmívalo a teplota rychle klesla - musel být podzim, pomyslela si automaticky, možná i zima - cítila ještě žár, který přes den proměňoval zdejší kraj v pekelnou výheň. Bože můj, co se to tady stalo?!

A najednou si vzpomněla. Na bílomodrý sluneční žár, který se neustále blýskal na severu, na dunění a chvění země, na pach požáru, který visel ve vzduchu a na valící se hřiby z plamenů a prachu, které pohlcovaly noc. S jistým zpožděním a s náležitým zděšením přišla na nápad podívat se na svůj měřič radioaktivity. Ručička se vychylovala jen mírně. Radioaktivita byla sice zvýšená, ale nedosahovala nebezpečných hodnot. Buď padly bomby mnohem dál na severu, než předpokládala - nebo už to bylo velmi dávno.

Opět měřič radioaktivity schovala, otočila se kolem dokola a rozhodla se, že bude pokračovat cestou, kterou se vydala. Hory vypadaly stejně jako před dvěma nebo třemi stovkami milionů let, ale vydat se do nich jen tak nazdařbůh, jí připadalo nerozumné.

Charity udělala ještě dva kroky, když tu spatřila oheň. Plápolal asi v polovině hory, nedaleko od bývalého vchodu do komplexu krytů. Najednou poznala pronikavé světlo reflektorů. Tři, čtyři, pak pět, které tancovaly jako pilné světlušky kolem ohně a pak se začaly spouštět z hory dolů. Takže tady ještě existuje život.

Někdo, nebo něco, co někoho, nebo něco hledá, pomyslela si jízlivě. Skutečně vyčerpávající popis životní formy, ale zatím jediný, který bylo možno dát. Povzdychla si a vykročila.

Cesta nahoru do kopce byla obtížná. Charity cítila váhu výstroje a brzy se zadýchala. Ještě zdaleka nebyla ve formě. Setmělo se dlouho před tím, než dorazila k ohni. Byla to však dost podivná noc: jiná než všechny, které Charity zažila předtím. Obloha byla neskutečně jasná a hvězdy zaplavovaly zem mdlým svitem. Bylo tu naprosté ticho - jako by z této části hor veškerý život uprchl.

Když se k ohni přibližovala, začala kráčet opatrněji. Vítr k ní donesl útržky slov. Takže i v tomhle nehostinném světě musí žít lidé. Přesto se nakonec zastavila, chvíli se pátravě rozhlížela, pak sešla z cesty, aby se k tábořišti přiblížila ze strany. Opatrně se plížila k ohništi.

Před ní se odehrávala divoká rvačka. Charity sice v plápolajícím světle ohně mnoho neviděla, ale zdálo se, že jsou tři - dvě postavy v těsných černých kožených kombinézách, které svíraly mladou ženu a vztekle ji cosi povídaly, třetí postava oděná v kůži ležela nehybně pár metrů opodál.

Charity odjistila zbraň a ještě jednou se rozhlédla. To, co spatřila, bylo natolik bizarní, že se v první chvíli v duchu vážně ptala, jestli se jí to všechno nezdá. Ty dvě postavy v kůži vypadaly jako pravnuci Bláznivého Maxe. Měly roztrhané šaty vyspravené kousky kůže a kovu, tváře měly ukryté pod koženými přilbami, pod nimiž měly ještě navíc černé kukly. A k dokreslení celého obrazu stály na druhé straně za ohněm tři mohutné motocykly.

Na chvíli s úlevou vydechla. Když ještě existovaly motocykly, nemohla být v tak daleké budoucnosti - alespoň ne osm set osmdesát osm let, jak se ji pokoušelo namluvit počítadlo v jejím hibernačním boxu. Ty dvě postavy ovšem nevypadaly zrovna důvěryhodně. Jeden z těch dvou držel dívku, zatímco druhý jí dal surovou facku.

Charity poněkud zvedla zbraň, ale zatím váhala. Dívka byla velmi mladá, mohlo jí být nanejvýš dvacet. Měla krátce střižené tmavé vlasy, úzký, ale energický obličej a Charity se zcela instinktivně postavila na její stranu. Jenže na zemi ležel nehybný - a pravděpodobně mrtvý! - motocyklista. Bylo tedy lepší, když se do celé věci zatím nebude míchat. Jeden z mužů zvedl zbraň a zamířil na dívku, zatímco druhý chvatně uskočil stranou.

Charity zamířila nočním zaměřovačem svého samopalu na nohu chlapa v kombinéze a stiskla ukazovákem spoušť.

Nemusela ovšem vystřelit. Dívka totiž nebyla ani zdaleka tak bezradná, jak to doposud vypadalo. Místo aby utekla, přistoupila téměř klidně k jednomu z chlapů a kopla ho mezi stehna.

Motocyklista se zhroutil na zem, jenže to už přiskočil druhý, praštil dívku do krku a kopl ji do boku tak, že spadla.

Charity energicky vystoupila ze svého úkrytu a schválně dost hlučně odjistila pojistku samopalu. "Nech

toho!" řekla hlasitě.

Chlap se skutečně uprostřed pohybu zarazil, ale jen na chvíli - pak se rozpřáhl k novému, ještě vzteklejšímu kopnutí do dívky ležící na zemi. Charity si povzdechla, krátce zamířila a vystřelila jedinou ránu rovnou mezi jeho nohy.

"Řekla jsem, abys toho nechal," řekla ještě jednou a podstatně ostřeji než poprvé. "Nebo jsi snad nahluchlý, kamaráde?"

Pomalu, se zdviženou zbraní přistoupila k ohni, učinila výhružné gesto, které způsobilo, že chlap ucouvl. Charity se pak sehnula k dívce, aniž by ovšem jen na zlomek vteřiny spouštěla oči z muže v kombinéze.

Dívka se mezitím vzepřela o lokty a hleděla na ni. Z poraněných rtů jí stékala po bradě krev. Chvěla se po celém těle.

"Neměj strach, maličká," řekla Charity. "Ten už ti nic neudělá. Všechno v pořádku?" Neměla tušení, jestli dívka vůbec jejím slovům rozumí, ale doufala alespoň, že rozuměla chlácholivému tónu a úsměvu, kterým doprovodila svá slova.

Jenže to tak nebylo.

Bylo to pořádné nedorozumění, jenže to pochopila Charity o zlomek vteřiny později. Dívka najednou vyskočila, vyrazila krátký vyděšený výkřik a zaťatými pěstmi praštila Charity ze stran do krku.

Charity upadla. Na dvě tři vteřiny se nemohla dodechnout. Svalila se na zem, instinktivně se schoulila, převalila se podruhé dozadu, když tu ji dívka surově kopla holou nohou do tváře.

A pak, zatímco se dívka otočila a utíkala pryč, zaútočil motocyklista. Charity viděla, jak se k ní blíží obrovitá holínka pobitá železnými hřeby, instinktivně zvedla ruce a alespoň tak zmírnila prudkost kopnuti. Muž s koženou maskou ale zaútočil znovu. Chlap se na ni vrhl. Zablýskl se nůž.

Charity zoufale zašmátrala po útočníkově paži, chytila ji a zastavila špičku nože centimetr od svého obličeje. Okamžitě však také pocítila, že nemá takovou sílu jako ten chlap. Nůž se sice pohnul kousek dozadu, ale pak se zase prudce přiblížil a řízl ji do tváře.

Charity vsadila všechno na jednu kartu. Namísto toho, aby se dále bránila proti noži, prudce mužovu ruku pustila, současně otočila hlavu stranou a vší silou přitáhla kolena k tělu. Čepel nože ji prolétla těsně kolem tváře a se skřípěním se zabořila do země, necelý centimetr od jejího krku. Útočník však tím prudkým škubnutím ztratil rovnováhu. Překvapeně vyjekl a svezl se zpola přes Charity, pokusil se oběma rukama vytáhnout nůž ze země a když se mu Charity konečně vysmekla a tímtéž pohybem mu vrazila loket ze strany do krku, chlap zachroptěl.

Byla volná. Rána sice toho chlapa nevyřadila z boje, ale chvíli mu přece jen potrvá, než se vzpamatuje. V každém případě ovšem bude trvat dost dlouho, než se Charity postaví a ustoupí o několik kroků dozadu. Dívka už dávno zmizela ve tmě. Charity koutkem oka zahlédla, jak se druhý motocyklista mátožně zvedá. Souboj proti dvěma mužům najednou by rozhodně pro Charity nedopadl dobře. Alespoň ne v takovém stavu, v jakém byla teď.

Prudce se otočila, odrazila se a vyskočila. Muž v kožené kombinéze instinktivně zvedl ruce takovým způsobem, ze kterého Charity dost jasně pochopila, že tento způsob souboje mu rozhodně není cizí. Jenže byl ještě příliš znavený, takže jeho obrana přišla o zlomek vteřiny pozdě.

Charity dopadla nohama na jeho hruď a muž se zapotácel. S divokým rozmáchnutím paži narazil na jednu z motorek, převrhl ji a svalil se přes stroj. Zpod kožené přilby se ozval sípavý bolestivý výkřik.

Charity byla bleskurychle na nohou a přiskočila k němu. Hranou dlaně ho vší silou praštila do krku. Muž zasténal, obrátil oči v sloup a definitivně ztratil vědomí. Charity se zase napřímila, otočila se - a strnula.

Druhý motocyklista zvedl její vlastní zbraň a mířil na ni. Ústí miniaturního samopalu mířilo přímo na její hruď. Charity viděla, jak se prst mírně skrčil.

Ale rána, na kterou čekala, nevyšla. Namísto toho se nad hlavní malého samopalu rozsvítilo malé rubínově červené očko a na Charitině hrudi se objevila červená světelná skvrna velikosti mince. Muž užasle a nechápavě pohlédl na zbraň a ještě jednou stiskl spoušť laseru místo spoušť samopalu.

Charity nečekala, až si chlap poradí s mechanikou neznámé zbraně. Jedním skokem se ocitla u něj, vyrazila mu samopal z ruky a prudkým kopnutím do kolen ho povalila na zem. Když chlap upadl, sehnula se pro samopal, počkala klidně, až se chlap začal zvedat - a pak ho pažbou praštila do týla. Ne tak prudce, aby ho zabila, ale dost silně, aby to chlapíka na několik hodin uspalo a způsobilo nepříjemné bolesti v hlavě. Charity se pak bleskurychle napřímila, otočila se kolem své osy a pohybovala zbraní sem a tam.

Nebyl tady však nikdo, na koho by mohla vystřelit. Chvíli trvalo, než Charity pochopila, že je po všem. A to, že mohlo být skoro definitivně i po ní. Tentokrát měla štěstí. Kdyby náhodou ten chlap v kožené kombinéze nezmáčkl nesprávnou spoušť...

Unaveně se svalila na sedadlo jednoho z harleyů. Všechno se kolem ní točilo. Srdce ji divoce bušilo a v ústech měla najednou pocit, jako by musela každou chvíli začít zvracet. Ten krátký souboj ji docela vyčerpal.

"Bože můj," zašeptala unaveně. "Království za kouzelný meč a létajícího koně."

"No," řekl hlas za jejími zády, "o kouzelném meči by se dalo uvažovat, ale kde bych měl vzít létajícího koně, to nevím ani já."

Kdesi ve tmě za ní to zaharašilo. Charity se prudce zvedla, uchopila zbraň a zapnula laserový reflektor. Nepatrný červený bod poskakoval po kamenech a vyschlém křoví, až se nakonec zastavil na vrásčitém obličeji, který připomínal starý hadr.

"Nestřílet!" zakvákal tenounký, velice vystrašený hlásek. "Já nepatřím ke žralokům!"

Charity si levačkou odepnula od opasku kapesní lampičku a namířila paprsek na postavu, která za ní vykročila z křoví. Její strach se rázem změnil v úžas a zmatek. Ten muž... byl prostě komická figurka, kterou někdo probudil k

životu. Měl vrásčitou tvář a nepřirozenou, sinalou pleť. Pod mohutným, široce klenutým čelem, které přecházelo v dokonale lesklou pleš, se blyštila dvě malá očka, v nichž nebylo sebemenšího náznaku po bělmu. Nos vypadal, jako by mu na něj někdo skočil. Ústa měl ten muž tenká a úzká, a rty tak světlé, že vypadaly téměř průsvitné. Za nimi se šklebily na Charity ty nejodpornější zuby, které kdy viděla. Lebka byla ve srovnání s tělem cizince, které bylo malé a vychrtlé, prostě obrovitá. Muž měl na sobě plášť sahající až na zem, slátaný z hnědých a šedivých cárů. Z něj trčely holé ruce - vyzáblé a téměř šedivé. Jeho hadrovitý obličej se stáhl do úšklebku. "Zatraceně, dej pryč to světlo," zakvákal neznámý a ukázal na motocyklistu, ležícího v bezvědomí. "Chceš, aby tě viděli jeho kumpáni a přišli sem?"

Charity chvatně vypnula kapesní svítilnu a konečně se jí podařilo překonat úlek. "Kdo jste?" zeptala se.

Skřet neodpověděl. Místo toho se drobnými trhavými krůčky přiblížil, takže se dostal do místa, která ozařoval svit ohně a Charity si ho mohla prohlédnout důkladněji. Zvědavě se sehnul nad omdlelým mužem v kožené kombinéze, nešetrně do něho kopl nohou a přikývl, když nenásledovala žádná reakce.

"Čistá práce," řekl uznale. "Ale dokud můžeš, měla bys je zabíjet. Nebudou mít radost, až se proberou."

Charity ignorovala jeho slova. "Kdo jste?" zeptala se ještě jednou.

"Kdo jsem?" Šedivá tvář se stáhla do čehosi, co její nositel patrně považoval za úsměv. "Odkudpak jsi, maličká, že jsi o mně ještě nikdy neslyšela? Ale, vždyť je to jedno - každopádně jsem ještě nikdy nepotkal nikoho, kdo by se žraloky zatočil tak důkladně jako ty."

"To není odpověď," řekla Charity podrážděně. Zvedla výhružně zbraň, ale skřet zřejmě velice dobře věděl, že ji nehodlá použít. Usmál se ještě víc zeširoka, hopsavě se k ní přiblížil a přehnaně uctivě se uklonil.

"Dovolíte, abych se představil, krásná neznámá?" zahlaholil. "Jmenuji se Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel čtvrtý, služby všeho druhu, informace, nedostatkové zboží a zbraně, drogy a nájemní zabijáci za menší přirážky. Stále k službám."

Charity se zmatené dívala na Abn El Atak dále a v duchu uvažovala, jestli se ji to všechno jen nezdá.

"Mí přátelé mi říkají jednoduše Gurk," pokračoval mužik. "A ty jsi samozřejmě jednou z nich. Kdo to dokáže žralokům nandat jako ty, toho mám raději za přítele než za nepřítele."

"Aha," řekla Charity.

Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Puddel Čtvrtý, služby všeho druhu, informace, nedostatkové zboží a zbraně, drogy a nájemní zabijáci za mírné přirážky se vědoucně usmál, ale pak zase velice rychle zvážněl.

"Měla bys odtud raději zmizet, má milá," řekl. "Ty výstřely byly určitě slyšet na míle daleko. Za pár minut by se to tady mohlo hemžit žraloky."

Charity pohlédla vyděšeně na tři nehybné postavy. "To je jich tu víc?" Ještě než Gurk odpověděl, vzpomněla si na světla, která předtím zahlédla.

"No jasně," řekl trpaslík. "Být tebou, ztratil bych se dřív, než budou tady. Jedině, že bys ovšem měla dost přesvědčivé vysvětlení pro to, co se tady semlelo." Povzdychl si. "Ovšem těm hnusným žralokům je těžké vůbec něco vysvětlit."

Charity potlačila nutkání ušklíbnout se. Gurkovy výrazy ji nepřipadaly zrovna vybrané, ale byly patrně dosti trefné. A zřejmě měl pravdu. Bude asi dost obtížné poradit si s těmihle napodobeninami Bláznivého Maxe.

"Zmiz," řekl Gurk ještě jednou. "Velice rád bych si s tebou ještě chvilku popovídal, ale nechce se mi moc potkat se tady se žraloky. Jestli něco budeš potřebovat, obrať se na mě."

"A jak?" zeptala se Charity pobaveně. "Nepředpokládám, že bych tvoje jméno našla v telefonním seznamu."

"Prostě se na mě zeptej," zvolal Gurk. "Tady mě zná každý." Otočil se k odchodu, pak ovšem ještě jednou zaváhal. "A ještě jednu radu," řekl. "Tentokrát výjimečně zdarma: vyhýbej se severu. Tam se to žraloky jen hemží."

Charity se za ním dívala, dokud nezmizel ve tmě. Byla dost zmatená, ale i zaujatá tím, co právě prožila. Přitom ani na okamžik nevěřila, že by Gurk byl třeba jen z poloviny tak neškodný, jak vypadal. Ale zdálo se ji také, že to s ní myslel dobře.

A jen tak mimochodem, pomyslela si, měl s tím svým varováním zatracenou pravdu. Sama přece viděla reflektory motocyklů, takže těchhle lumpů je patrně víc (Jakže jim to Gurk říkal? - Žraloci?). Měla prý hledět odtud zmizet.

Otočila se, poodešla o několik kroků od ohně a pak se znovu zastavila. Zamyšleně si prohlížela tři prorezivělé harleye, pak se vrátila zpět a z kol dvou z nich odšroubovala ventilky. Kromě toho nasypala do nádrží po hrsti písku. Třetí motocykl nechala nepoškozený.

Necítila se příliš jistá, když nasedala na sedadlo ohromného motocyklu. Klíč byl zastrčený v zapalování. Stroj okamžitě naskočil, když spustila startér. Temné dunění muselo být slyšet na míle daleko. A Charity si ani nebyla jistá, že si s tou, obludou poradí. Měla však nedobrý pocit, že pěšky se nedostane daleko.

Energicky tedy zařadila rychlost a přidala plyn.

Když se jí konečně podařilo těžký motocykl opět postavit a podruhé se vyšplhat do sedla, rozjížděla se mnohem opatrněji.

Skudder se bleskurychle rozmáchl. Úder byl tak prudký, že se Reg zapotácel a ztratil rovnováhu. Kdyby ho nezachytili dva ostatní, byl by upadl.

"Idiote," řekl Skudder chladně. Jeho tvář přitom zůstala naprosto nehybná a ani hlas nezněl nijak výhružně - ba ani zvlášť vzrušeně. Ale zdání klamalo. Všechny, kteří ho znali, tenhle domnělý klid spíš varoval.

Reg se s námahou postavil. Setřásl ze sebe půl tuctu paží, které ho podpíraly a hřbetem dlaně si otřel z brady krev. Skudderova rána mu rozbila dolní ret. Ale když se podíval na Skuddera, byl v jeho očích pouze strach. "Nebyla to naše vina, Skuddere," řekl.

"Nebyla to vaše vina, tak?" zopakoval Skudder chladně. Vrhl na Rega a na Gartha, který stál vedle něj, pohled, při kterém sebou oba trhli. Pak Skudder zavrtěl hlavou. "Samozřejmě, že to nebyla vaše vina," pokračoval dál, teď už ovšem zcela jednoznačně v sarkastickém tónu. "Měl jsem přece vědět, že je toho na vás moc, co?" Vztekle zaťal pěst. V očích se. mu zablýsklo. "Ksakru, pošlu osm svých nejlepších chlapů, aby chytili jednu ženskou, a co se stane? Jeden z nich se nechá zabít a jako by už tohle samotné nestačilo, ztratíte ještě tři motorky? Copak jsem obklopen samými idioty, nebo jste si jenom zapomněli vzít s sebou mozky?"

Garth uražené sklopil zrak, ale v Regových očích se objevilo cosi jako náznak vzdoru. "Řekl jsi, že máme zajmout ženskou," odpověděl. "Jenže tohle nebyla žena, to... to byla divoká kočka!" vyrazil ze sebe. "Ta malá byla po zuby ozbrojená a bila se jako chlap!"

Skudder se na Rega dlouze a opovržlivě podíval. "To je vidět," řekl ironicky. "Předpokládám, že proti všem třem."

"Ano," řekl Reg, nejistě se usmál a hned se opravil. "Teda, vlastně ne. Nejprve vyřídila Gartha a pak mě. Neměl jsem šanci."

"A pak tam byli ještě ti z pouště," dodal Garth. Skudderovi neunikl rychlý, téměř spiklenecký pohled, který si vyměnil s Regem. "O těch jsme taky nevěděli."

"Nemůžeš nám vyčítat zákeřnost, o které jsme vůbec neměli tušení," pokračoval Reg.

"Z pouště?" Skudder docela ignoroval Regovu poslední větu. "Kolik jich bylo?"

Reg najednou velmi znejistěl, a Skudder dobře věděl, že lže, když odpověděl: "Já.. no... nevím přesně. Pět nebo možná šest. Možná i o něco víc nebo míň."

"A třeba taky jen jeden?" řekl Skudder mazlivě. Reg mlčel.

"Jak vypadal?" pokračoval Skudder. "Odkud přišel?"

"Byla to holka," odpověděl Garth, aniž na něj pohlédl. "Skoro ještě děcko. Vynořila se najednou kdoví odkud a zastřelila Dena."

Alespoň tohle, pomyslel si Skudder rozmrzele, je zřejmě pravda. Muži s sebou přinesli tělo a on si je velmi důkladně prohlédl. Den byl zcela evidentně zastřelen zbraní, jakou používali ti z pouště. Odporná smrt.

"A pak?" pokračoval.

Garth pohlédl stranou a začal nervózně hrabat špičkou boty do země, zatímco Regův pohled neklidně bloudil kolem, jako by zoufale hledal únik. "Tu malou jsme samosebou chytili," odpověděl váhavě. "Jenže sotva ji Garth držel, objevila se ta druhá a praštila ho zezadu."

"A ty ses na to klidně koukal," poznamenal Skudder.

Regova tvář zbrunátněla hněvem. "Ne," sykl. "Skočil jsem po ní, jenže..."

"Neměl šanci, Skuddere," řekl Garth, když Reg nedokončil větu. "Tahle nebyla taková naivka jako ta, co jsme ji měli chytit. Ta holka byla trénovaná v boji zblízka."

Skudder se na chvíli na Gartha podíval, ale pak polkl vzteklou odpověď, kterou měl na jazyku. Cítil, že na povídání těch dvou nebylo něco v pořádku. Zřejmě udělali víc, než že by jen chytili tu holku z pouště, jak to popsal Reg. A Charity Lairdová je patrně nepřemohla jen tak náhodou. Ale ať už tomu bylo jakkoliv, Den byl mrtev, Reg měl zlomené pravé rameno a Garthova tvář vypadala, jako by na ni někdo nacvičoval stepování. Ať už dávali pozor nebo ne, tohle nebylo dílo bláznivé bezmocné mladé ženy, kterou měli chytit. Vztekle zaťal pěst.

"Fajn," řekl. "Teď zmizte, vy břídilové. Nechte se ošetřit a pak si hleďte někde obstarat nové motorky. Než si nějaké seženete a opravíte, můžete pomáhat v kuchyni. Ale nejprve pohřběte Dena," dodal. Neřekli už ani slovo, chvatně se otočili a odešli. Skudder dal ostatním mužům znamení, aby ho nechali o samotě. Pečlivě za nimi zasunul závoru a odešel z místnosti jinými dveřmi.

Po malých betonových schůdcích, jejichž tři poslední stupínky byly popraskané, se dostal do sklípku. Místnost byla napěchovaná harampádím, bednami a truhlami. Po stěnách visely zbraně - počínaje moderním samopalem, jehož poslední munici vystříleli před rokem, až po luk a šíp a bohatě zdobený, ručně zhotovený tomahavk, který byl mnohem účinnější než vystřílený samopal. Alespoň v ruce muže, který s ním uměl zacházet. A to Skudder dovedl.

Jako vždy, když sem sešel, padl jeho pohled téměř automaticky na starodávné zbraně na stěně, chvíli spočinul na mohutné barevné čelence s péry, která korunovala celou sbírku, pak sklouzl k malému stolečku u protější stěny. Stolek byl z pochromovaného kovu. Nebylo mnoho lidi, kteří by věděli o jeho existenci a o televizním přijímači, který na něm stál. Skudder natáhl ruku, dotkl se jediného červeného tlačítka, které bylo umístěno na boční stěně monitoru a trpělivě vyčkal, až se obrazovka rozzářila. Z přístroje se linulo tiché šumění, pak pískání, které střídavě zesilovalo a sláblo a které tolik vyděsilo Skuddera, když ho zaslechl poprvé.

Na rozdíl od dřívějška musel teď několik okamžiků počkat, než bílé zrnění na obrazovce vystřídal obraz. Současně se nařídil hledáček kamery spojené s monitorem na jeho tvář. Skudder věděl, že ho teď - ať už kdekoliv - vidí na jiné obrazovce, zatímco na jeho monitoru naskočilo jako obvykle jen pokroucené plamenně rudé M Moronů.

"Skuddere?"

I přes špatnou kvalitu příjmu poznal zřetelně Danielův hlas. Na rozdíl od dřívějška ho nemusel volat. Skudder tušil, že už dlouho netrpělivě seděl vedle přijímače a čekal na jeho zavolání. Jasně rozpoznal vzrušení v Danielově hlase.

"Matěji?"

Skudder chvíli mlčel a pak zavrtěl hlavou. "Ne," řekl.

"Co to znamená - ne?"

"Prostě mým lidem... utekla," odpověděl Skudder váhavě.

"Utekla?" Daniel téměř vykřikl. "Tys..."

"Vyslal jsem," přerušil ho Skudder nakvašeně a s mírně zvýšeným hlasem, "osm svých nejlepších mužů. Jednoho zabila a dva další zmlátila. Jsem rád, že ti ostatní jsou naživu." Na malou chvíli se odmlčel. "Měl jste mi říct, jak je ta žena nebezpečná."

Daniel dlouho mlčel a když pak konečně promluvil, nehovořil ke Skudderově překvapení vůbec vztekle, spíš pobaveně. "To je celá kapitán Lairdová," zamumlal. "Mělo mě to napadnout. Přesto..." Tón hlasu se opět změnil a zněl teď rozkazovačně a chladně jako obvykle, "...musíte ji zajmout. A to pokud možno živou."

"Zajmout?" Skudder se tiše uchechtl. "Jak si to představujete? Ukradla jeden z našich motocyklů. Může být kdekoliv."

"Tak ji hledejte!" přikázal Daniel stroze. "Máš dost lidí."

Skudder si odfrkl.

"Poslyšte!" řekl rozčileně. "Potřebuji celou armádu, jestli mám celou planinu pročesat, abych našel jediného člověka. A i kdybychom ji..."

"To s tou armádou je dobrý nápad," přerušil ho Daniel chladně. "Můžu ti ji poslat, Skuddere. Chceš?"

Nepokračoval dál, ale Skudder nepřeslechl téměř nepokrytou výhrůžku, která z jeho slov zazněla. Zmocnil se ho pocit bezmocného vzteku. Ale neodporoval už a jen mlčky zavrtěl hlavou.

"Dobrá," pokračoval Daniel. "Takže jsme si rozuměli. Máš dvaasedmdesát hodin na to, abys našel kapitána Lairdovou. Ach - a ještě něco," dodal téměř uštěpačně. "Až ji najdeš, dávej si bacha, ano? Je nebezpečná."

Červené M zmizelo, ale Skudder ještě dlouho hleděl na rozsvícenou obrazovku. Pak se vztekle sehnul a přístroj vypnul. Jednou, pomyslel si, to Danielovi všechno vrátím. Ať si je, čím chce.

Charity nechala hory za sebou a zázrak, v nějž doufala, se skutečně stal: ačkoliv zahlédla několikrát prudké světlo reflektorů a jednou se k ní jeden motocykl přiblížil téměř na dohled, nespatřili ji. - Bylo to ovšem zřejmě tím, že ji žraloci považovali za jednoho ze svých řad. Kromě toho si Charity vzala k srdci Gurkovu radu; místo k severu zamířila na harleyi na jih, na mohutnou pláň, kterou spatřila z výšky průsmyku. Jela už víc než hodinu - posledních čtyřicet minut se zhasnutými světly. A teprve teď se odvážila na motorce zastavit a vyhledat si místo, na němž by mohla přenocovat.

Pečlivě motocykl ukryla, našla si skalní převis a schoulila se pod ním ke spánku. Nezapomněla si však připravit k ruce zbraň a zapnout ochranný štít kombinézy. Alespoň toto druhé opatření se ukázalo jako oprávněné. V noci se sice neprobudila, ale ráno nalezla v písku spoustu otisků malých drápů. Něco k ní v noci přilezlo, dostalo pořádný elektrický šok a zase se tedy odvalilo někam pryč.

Při prvních paprscích nového dne Charity nasedla a pokračovala v jízdě. Předtím se ale vyšplhala na malou skálu a chvíli marně pátrala po svých pronásledovatelích. Měla žízeň a přesto se neodvažovala pustit do skrovné zásoby vody, kterou měla v polní láhvi. Odhadovala, že ještě není po šesté. Slunce už ovšem nemilosrdně žhnulo. Bude velice horký den.

Naštěstí měla alespoň dostatek paliva. Harley měl dvě obrovité nádrže, každou po třiceti litrech, které byly umístěny na nosiči zavazadel. S touhle zásobou ujede přes šest set mil. Teoreticky. Prakticky ovšem ujela sotva dvacet, když musela zase jízdu přerušit.

Zpočátku to byl pouze malý drobný bod, který se objevil na obzoru. Cosi černého, co se podivně strnulými pohyby škrábalo kupředu. Jenže z jednoho bodu se staly dva, pak jich bylo pět a nakonec jich bylo tolik, že je Charity přestala počítat. Ubrala poněkud plyn a nechala harley vyjet setrvačností na mírný pahorek. Černé body na obzoru se postupně zvětšovaly. A ačkoliv je Charity pořád ještě nedokázala přesně identifikovat, zmocnil se jí najednou nepříjemný pocit. Hlavou ji projela zvláštní vzpomínka, ale hned zase zanikla.

Rozhodla se, že zastaví. S odfukováním vytáhla motocykl na stojan, pak se opět vyškrábala na sedačku a sáhla k opasku po dalekohledu. Ze tří nebo čtyř tuctů bodů velikostí mravenců se rázem stala armáda hnědočerných obrů velikých jako sloni, kteří táhli napříč plání. Když Charity pochopila, oč jde, pevně stiskla dalekohled v rukou: nebyli to mravenci, ale ten příměr nebyl ani zdaleka tak nepatřičný. Ta zvířata se podobala gigantickým šestinohým broukům, jejichž hřbetní pancíře se leskly ve světle ranního slunce jako naleštěná ocel. Z obrovitých lebek trčela mohutná kusadla a i na tu velkou vzdálenost se Charity zdálo, že vidí zlé blýskání v barevně se lesknoucích hmyzích očích těch tvorů. Navzdory téměř absurdní velikosti se zvířata pohybovala neuvěřitelně rychle a s téměř vojenskou precizností. Ale nebyla to náhoda. Každému z oněch gigantických brouků seděla v týle postava připomínající středověkého rytíře v černém brnění. Jenže tito rytíři měli místo dvou rukou čtyři.

Spíš otřesená než vyděšená odtáhla Charity dalekohled od očí a rukou si nervózně přejela po tváři. Pak se zase podívala na tu podivuhodnou karavanu, která se sice poněkud přiblížila, ale jestliže náhle nezmění směr, neznamenala pro Charity nebezpečí. Projede několik mil kolem ní.

Tyto hrůzostrašné tvory neviděla poprvé; ani ty gigantické brouky, ani jezdce. Bojovala proti nim, utíkala před nimi, několik z nich zastřelila a musela se dívat, jak tyto zrůdy roztrhaly na kusy několik jejích kamarádů. Vzpomínka na děsivé scény ji rozrušila. Pocítila zděšení.

Charity se zapotácela, jako by dostala prudkou ránu. Z posledních sil se jí podařilo seskočit ze sedadla harleye a vrávoravě klesnout vedle motocyklu do písku. Neměla najednou v prstech sílu, aby udržela dalekohled. A teď, téměř čtyřiadvacet hodin po probuzení, na ni vzpomínky dolehly se vší silou. Byli tady! Támhle vpředu, jen pár mil od ní, a příliš skuteční, než aby je bylo možno jen tak vypudit z mysli. Charity najednou pochopila, proč je ve skutečnosti zde. Že tady neskončila jako Robinson Crusoe v ženském vydání, že nebyla vyvržena na břeh neznámého ostrova, ale že je na útěku. Že prchla ze světa, který se zhroutil pod náporem lidožroutských hmyzích stvůr z vesmíru,

že utekla před náporem cizí nepochopitelné moci, která nepochopitelnými prostředky a z nevysvětlitelných důvodů zcela zlikvidovala civilizaci planety Země. Byli zde! Zde! A nezáleželo na tom, jak daleko do budoucnosti unikla. Charity najednou pochopila, že už to není její svět, v němž se ocitla, ale že je to svět patřící mimozemšťanům, ...planeta příšer, na niž jsou lidé nanejvýš trpěni.

Karavana netvorů se pomalu šinula od západu na východ až k obzoru a nakonec za ním zmizela. Trvalo ovšem ještě dobrou hodinu, než Charity sebrala dostatek sil, aby se vyhoupla do sedla harleye a mohla pokračovat v jízdě.

Kolem poledne našla farmu. Byla to jen ohořelá zřícenina a Charity by ji patrně přehlédla, kdyby každých dvacet nebo třicet minut nedělala přestávku a nerozhlížela se dalekohledem po okolí. V budovách se nic nehýbalo, ale Charity měla přesto nejasný pocit, že tam narazí na lidi.

Opět nastartovala, objela farmu v bezpečné vzdálenosti a pak zamířila motorkou k bývalému obytnému domku. I na této budově se vyřádil oheň, ale přinejmenším střecha byla ještě v pořádku. Stáje a kůlny usedlosti už se ani nevyplatilo opravovat, byly to spíše jen rozvaliny, které připomínaly kostru ohořelého obrovitého zvířete. Tam, kde kdysi muselo stát silo na obilí, zel široký kráter, na jehož dně se začala shromažďovat špinavá voda.

Charity přelétla pohledem tu pochmurnou scenérii, aniž by na chvíli spustila z očí obytný domek. Pomalu se k domku přiblížila, zastavila se pět metrů před schodištěm a než sesedla, přidala ještě dvakrát třikrát plyn, takže motor harleye hlasitě zavyl. Kdyby se uvnitř ukrývali lidé, ať nemají dojem, že je chce překvapit.

Přichází v dobrém.

Charity sesedla, poodešla o několik kroků od motocyklu a dívala se pozorně na dům. Za zčernalými dveřmi se nic nehýbalo, ale Charity připadalo, že cítí pohledy, které se na ni upíraly.

A tento pocit ji neoklamal. V domě bylo i nadále ticho, ale za sebou najednou zaslechla bouchnutí, a když se otočila, stál opodál malý šedovlasý muž, který kráčel z rozvalin shořelé kůlny. V ruce svíral malou zbraň, kterou výhružně mířil Charity do tváře.

Charity pomalu zvedla ruce a pokusila se přinutit k úsměvu.

Pak vykročila směrem k šedovlasému muži. Muž ihned zbraň nebezpečně napřímil.

"Nemusíte se mě bát," řekla velmi pomalu a přehnaně důrazně, aby jejím slovům rozuměl, ale on neodpověděl, nýbrž na ni stále zíral tmavýma, hluboko položenýma očima. Byl o maličko menší než ona, ale měl podsaditou postavu a pokožku měl tak opálenou, že si Charity v první chvíli nebyla jista, jestli je to běloch. Vlasy měl ušmudlané a slepené a začínaly mu už vypadávat. Na skráních mu rašilo strniště vousů. Ruce měl pokryté drobnými bílými jizvami a jeho šaty byly vlastně pouhé cáry látky.

"Rozumíte mi?" zeptala se, když šedovlasý muž mlčel.

Přikývl, ale ani teď neřekl ani slovo, a jen k ni přistoupil, přičemž jí dával gesty na srozuměnou, aby trochu poodstoupila od motorky. Charity uposlechla.

Za ní to opět bouchlo, a když opatrně otočila hlavu, všimla si, že se dveře domu otevřely. Vyšly z nich dvě postavy - tmavovlasý muž, který, byl dost mladý na to, aby mohl být synem toho prvního šedovlasého. A pak se objevila ženská postava. Byla to dívka, kterou předešlého večera zachránila před žraloky.

"To je ona!" řekla dívka prudce. "Jsem si úplně jistá. Zastřel ji, táto!"

Charity sebou trhla a chvatně se zase otočila. Otec zřejmě naštěstí nebyl tak krvelačný jako jeho nevděčná dcera. Nevystřelil totiž, ale ani nespustil zbraň, nýbrž postoupil blíž a učinil rozkazovačný posunek. Charity pochopila, co chce. Opatrně odložila obě zbraně před sebe do písku, pak si ještě bez vyzvání odepnula od opasku nůž, položila ho na zem a zvedla ruce.

"Nejsem nepřítel," řekla stísněně. "Nevím, co vám vyprávěla vaše dcera, ale já..."

"Drž hubu," přerušil ji šedovlasý muž. Rozmrzelým gestem ji odstrčil stranou. S rozkročenýma nohama se postavil k oběma zbraním a střídavě si prohlížel je i motocykl. Charity měla najednou pocit, že zřejmě byla chyba, že motorku ukradla. Po tom všem, co zažila včera, se zdálo, že žraloci nepatří právě k nejoblíbenějším současníkům.

"Dovolte mi, abych to vysvětlila," řekla. "Já..."

"Co je tu k vysvětlování?" skočila ji do řeči vzrušeně dívka. "Jen se na ni koukni! Víš přece, kdo to je. A přijela na motorce žraloků!"

"A ty bys teď byla mrtvá, kdyby ti nepomohla, ty hloupá huso," vložil se do řeči třetí kvákavý hlas, který připadal Charity jaksi povědomý. Zmateně se otočila - a překvapeně usykla, když spatřila skřeta s obrovitou hlavou, jenž vyšel za dívkou z domu.

"Gurku!"

"Vy se znáte?" V otcových očích to nedůvěřivě zablýsklo, a Charity se zdálo, že už se dopustila další chyby.

"Ano," řekl Gurk. "Viděli jsme se včera večer, pár minut poté, co tahle žena zachránila tvé dceři život. A teď by jí ta bláznivá holka tak ráda chtěla podříznout krk."

"Je to ženská tam zdola!" vykřikla dívka vzrušeně.

"No a?" opáčil Gurk. "Odkudpak to víš? Už jsi někdy někoho z nich viděla?"

"Já...ne," špitla dívka, ale vzápětí vztekle dodala: "Ale vím taky, jak..."

"Nevíš vůbec nic, Net," vpadl jí do řeči Gurk. "Nebýt jí, byla bys už mrtvá. Stačilo málo a zabili by ji, protože jsi projevila skutečně náramný vděk. A tu motorku," kývl hlavou směrem k harleyi, "tu ukradla žralokům poté, co se vypořádala s těmi dvěma chlapy, kteří si tě vzali do parády." Vztekle se obrátil k Dadovi. "Tak už konečně oddělej tu bouchačku. Vždyť je na naší straně."

Dad tentokrát skutečně uposlechl, i když až po opětovném a velmi dlouhém váhání. Zdálo se ovšem, že nemá příliš velkou důvěru, protože se bleskurychle shýbl po Charitiných zbraních a pověsil si je přes rameno. Charity pak

pokynul, aby vešla do domu.

"Bobe," zavolal na mladíka, "odvez tu motorku do kůlny. A ty, Net," dodal zvýšeným hlasem, když dívka opět chtěla něco pronést, "buď zticha. Promluvíme si uvnitř."

Net skutečně zmlkla. Ale pohled, který vrhla na Charity, doslova sršel vztekem. Charity jí ho oplatila tím nejpříjemnějším úsměvem, na který se dokázala v té chvíli zmoci. Pak kolem ni prošla do domu.

Uvnitř bylo přítmí a chladno a překvapivě čisto. Tak, jak dům vypadal zvenčí omšele a zpustle, tak útulná byla jediná velká místnost uvnitř. Dad a jeho rodina zřejmě odevšad snesli alespoň trochu použitelný nábytek, ale všechno vypadalo přece jen dost vkusně. Pod zatlučenými okny na protější stěně stály čtyři nízké postele a nad ohništěm v krbu, který byl ovšem nyní vyhaslý, byl umístěn rošt, který prozrazoval, že slouží k vaření.

Dad ukázal rozhodným pohybem na mohutný stůl uprostřed místnosti. "Posaď se" řekl. "Máš hlad?"

Charity přikývla, pak zavrtěla hlavou a sedla si. "Jenom žízeň," přiznala.

"Není divu," zamumlal Dad. "Je to pořádné šílenství vydat se na motorce za jasného dne přes planinu. Copak jsi neměla strach, že potkáš kobylky?"

Ne, ten Charity neměla - především proto ne, že neměla tušení, co by to mohlo být za druh kobylek, který měl Dad na mysli. Neodpověděla.

Venku před domem zavyl motor harleye. Vzápětí se pak ozval temný úder, za kterým následoval příval nadávek. Charity se tiše uchechtla. Bob se zřejmě pokoušel motorku nastartovat.

Dad se otočil k dívce. "Běž a řekni mámě, že máme návštěvu. Ať udělá něco k jídlu."

"Měl bys ji zabít," řekla Net nenávistně.

"Půvabná," řekla Charity s úsměvem. "Máte skutečně rozkošnou dceru."

Net na ni ještě jednou zablýskla očima a bez jediného slůvka zmizela. Dad se pak posadil ke druhé straně stolu. Charitinu laserovou pušku a samopal si opřel vedle sebe o židli, zatímco podivná zbraň, kterou na ni mířil, zůstala ležet před ním na stole.

Charity čekala, že něco řekne, že ji bude klást otázky, nebo že začne vyprávět o sobě, ale Dad mlčel. Gurk, který vešel do domu za nimi, si přitáhl židli a s obtížemi se na ni vyšplhal. I on se jen díval upřeně na Charity a mlčel. Pomalu se začala cítit nesvá.

Konečně se vrátila Net, ale nebyla sama. V závěsu za ní šel Bob a asi padesátiletá žena s černými vlasy sčesanými pečlivě dozadu a s ostře řezaným obličejem. Musela to být jejich matka. Zatímco žena zamířila ke krbu a mlčky položila na popel několik polen, Net a její bratr se posadili po stranách vedle otce.

Nakonec už Charity došla trpělivost. "Až se na mě dosyta vynadíváte, Dade, mohli bychom si možná promluvit," řekla. "Chtěla bych se vás totiž na leccos zeptat."

"A my tebe," odpověděl Bob, ne Dad.

"Fajn," řekla Charity, "tak spusť."

"Kdo jsi, když nepatříš ke žralokům?" zeptal se Bob. "A odkud jsi přišla?"

Charity si povzdechla. "Skutečně inteligentní otázka, ale přece jen začátek. "Jsem kapitán Charity Lairdová," odpověděla. "Důstojník U.S. Space Force."

Bobův pohled prozrazoval, že mu tahle slova neříkají vůbec nic. A Dad její tušení potvrdil, když se zeptal: "Co to má být, U.S. Space Force? A jak to, že máš tři jména?"

"Mám..." začala Charity, pak ale zavrtěla hlavou a začala znovu, mírnějším tónem. "Můžete mi říkat prostě Charity, Dade. A Space Force je..." Chvíli hledala slova. "Něco jako armáda, ve které sloužím."

"Armáda?" v Dadových očích se nedůvěřivě zablýsklo a i Net a její bratr se na ni rozzlobeně zadívali. "Ty jsi válečnice?"

"Dalo by se to tak říci," řekla Charity. "Ale není to docela správné. Přišla jsem... z velké dálky."

"A co chceš tady?" Ta otázka přišla bleskově. Charity věděla, že teď nesmí odpovědět unáhleně, nechce-li se dostat do těžkostí.

"Nejprve jen tak pro vaši informaci," řekla opatrně. "Jsem tady docela cizí. Nevím, kde jsem, ani kdo jste vy, ani kdo byli ti žraloci..." Podívala se na Net, která sebou nepříjemně dotčena škubla, "které jsem potkala včera večer."

"Tak tos musela přijít skutečně z náramné dálky," řekl Dad. "Kladeš otázky, jako bys spadla z nebe."

To nejsi daleko od pravdy, pomyslela si chmurně Charity, ale střehla se vyslovit tuto myšlenku nahlas.

Dad ukázal na skřeta, který pozorně sledoval krátkou rozmluvu. "El Gurk tvrdí, že je ti možné věřit," řekl. "Jenže já nevím, jestli můžu věřit Gurkovi."

"Dokud mě platíš, můžeš," řekl Gurk suše. "Jedině, že by přišel někdo, kdo zaplatí víc." Při pohledu na jeho temně černé oči se Charity otřásla. Teď, když ho viděla poprvé za denního světla, vypadal ještě příšerněji než minulou noc. Měl temné oči, na nichž nebylo téměř nic lidského.

Jakýsi šramot za zády přinutil Charity, aby se ohlédla. Matka před krbem poklekla na zem a pokoušela se třecím dřívkem zapálit několik hoblin. Charity zavrtěla hlavou, beze slova vstala, přistoupila k ženě a cvakla zapalovačem. Malý plamínek dychtivě olizoval suché listy, které žena nacpala pod dříví, a ty okamžitě vzplály.

Když se vrátila ke stolu, zíral na ni Dad vytřeštěnýma očima. I na Bobově tváři se rozhostil výraz nevěřícného úžasu, ba téměř zděšení.

"Už mi věříte?" zeptala se Net tiše. "Říkala jsem vám, že je to zatracená hlubiňačka..."

"Drž už konečně zobák," přerušil ji Dad, ani ne příliš hlasitě, ale Net okamžitě zmlkla. Dad se i nadále na Charity pronikavě díval a ona téměř fyzicky cítila, jak mu pracuje mozek. Pak se jeho tvář uvolnila.

"Je úplně jedno, kdo jsi," řekl. "Zachránila jsi Net život. Musíme ti být vděční. Můžeš u nás zůstat. A na tvoje

otázky ti odpovím."

Mluvili dlouho. Jídlo, které navařila matka, bylo vynikající a Charity zase načerpala nové sily. Opatrně se o sobě rozpovídala o sobě, přičemž ovšem zcela záměrně nezabíhala do podrobností, aby na sebe neprozradila příliš. Sama se dozvěděla spoustu věcí o Dadově rodině a o světě, ve kterém žiji. Ti čtyři patřili ke skupině lidi, kteří si sami říkali poušťaři a kočovali jako nomádi. Často se vraceli na tuto farmu, kterou si v průběhu let vybudovali, ale většinou se zdržovali na velké pláni. Žili z toho, co jim osud nadělil - trochu z lovu, trochu ze sběru plodů, trochu z krádeží, přičemž ovšem existoval velice přísný mravní zákon, podle něhož nikdy neokradl jeden poušťař druhého. Často ovšem táhly přes planinu karavany a nebylo zřejmě těžké se k nim připlížit a ukrást jim vodu nebo jídlo. Zdálo se, že cizinci jsou všude a Dadova slova nepřipouštěla pochyby, že byli také pány této planety. Jak to vypadá za plání, to nevěděl nikdo z těch čtyř. Poušťaři se pokud možno mimozemšťanům vyhýbali a ti zase nechávali poušťaře na pokoji - pokud je nepřistihli při nějaké krádeži. Net utekla minulý večer do hor, protože ji pronásledovala skupina jezdců - jak říkal Dad oněm gigantickým broukům. Charity se otřásla při vzpomínce na armádu, kterou ráno zahlédla v dalekohledu. Téměř proti své vůli pocítila vůči Net cosi jako úctu, když si uvědomila, že dívka vypráví o svém útěku jen jakoby mimochodem.

Velice málo se bohužel dozvěděla o tom, jak to vypadá na zbytku planety. Dad a jeho žena se v téhle oblasti narodili, jejich rodiče byli poušťaři stejně jako oni a budou jimi i jejich děti. Tahle bezútěšná jednotvárnost zřejmě nikdy neskončí - což ovšem Charity naprosto nechápala.

"Ale copak jste se nikdy nepokusili odtud odejít?" zeptala se nevěřícně.

"Odejít odtud?" Dad usrkl hořkého čaje, který jim Mom připravila po jídle. Pak zavrtěl hlavou a udiveně se zeptal: "Ale proč?"

"Abyste...abyste..." Charity bezradně rozpřáhla ruce, sklidila Gurkův škodolibý pohled a řekla: "Například, abyste si polepšili. Vždyť život tady musí být strašně tvrdý."

"To je," potvrdil Dad chladně: "Ale žijeme, a víme, že budeme žít možná i zítra, jestli si dáme alespoň trochu pozor."

"A copak jinde to tak není?"

"Odkud to máme vědět?" zeptala se Net ostře. "Nikdy jsme jinde nebyli. Proč ne? Máme co jíst a jezdci nás nechávají na pokoji. Občas jsou problémy se žraloky, ale většinou si s nimi poradíme."

"Včera večer to vypadalo trochu jinak," řekla Charity. Net sebou trhla a na chvíli sklopila zrak. "No jo," řekla. "Byla jsem v horách a hory jsou jejich oblast. Tady na rovině by mě nikdy nedostali."

Neznělo to tak docela přesvědčivě, ale Charity považovala za rozumnější nechat toho. Nic ji nepomohlo, když uváděla Net do rozpaků.

"A kromě toho jsi přece přišla z venku ty," pokračovala dívka agresivně. "Takže to ty bys mohla říct, jak to tam vypadá."

Charity si povzdychla. "Jinak," řekla vyhýbavě. "Ale mám-li být upřímná, ne líp." Znovu povzdychla, podívala se na Net, jejího otce a postupně na ostatní a dodala: "Upřímně řečeno - utekla jsem před nimi. Přepadli i mou... mou zemi."

"A zvítězili," šeptl Dad. "Tvoje armáda..."

"Byla poražena, ano," řekla Charity. "Bránili jsme se, ale..."

"Moronova vojska jsou neporazitelná," řekl Dad klidně. "To ví každý. Jsou ještě nějací jiní bojovníci?"

"Myslím, že ne," odpověděla Charity. "Ne, docela jistě ne. Myslím, že jsem jediná, která to dokázala." Vzpomněla si na Stonea a chvíli uvažovala, jestli jim má o něm říci, ale hned ten nápad zase zavrhla. Stone byl už dávno pryč a zřejmě byl i dávno mrtev. Kdyby tady byl před ní, Dad by o tom věděl. Charity připadala ta situace stále grotesknější. Sedí si tady, popíjejí čaj, povídá si s ním, jako by byla cizinkou, která právě spadla z měsíce. Přitom věděla mnohem lépe než on, co se doopravdy stalo.

Ale ani se mu nepokoušela něco vysvětlovat. Jeho svět byl bizarní a zřejmě velmi nebezpečný, ale malý a přehledný. Pomyšlení na spánek, který trval roky, nebo možná i staletí, se dokonale vymykalo jeho chápání světa.

"Jak už je to dlouho?" zeptala se opatrně.

"Dlouho?" Dad se na ni udiveně podíval. "Co?"

"Ten útok," vysvětlila Charity. "Myslím tím, kdy... kdy přišli."

"Přišli?" Dad se usmál.

"Moroni," řekla Charity. "Jezdci."

"Nechápu. Ty..." najednou se mu rozjasnila tvář. "Aha, ty si myslíš, že nás také napadli?" Zavrtěl hlavou. "Ne, to je omyl. Byli tady vždycky. Přinejmenším tak dlouho, jak si vzpomínám."

Charity se unaveně usmála. "Jaký rok se píše?"

Dad pokrčil lhostejně rameny. "Nezapisujeme si, kolik roků uběhlo," odpověděl. "Proč taky? Jeden je jako druhý. Už můj otec i děda byli poušťaři. K čemu si pamatovat, kolik roků uběhlo?"

Charity zvedla šálek a napila se, aby si Dad nevšiml, jak ji jeho odpověď vyděsila.

"U vás to snad bylo jinak?" zeptal se Bob.

Charity přikývla. "Ano. My... jsme počítali roky."

"Ale vždyť je to naprostý nesmysl," řekla Net.

Charity jí vlastně nechtěla odpovídat, ale cosi ji přinutilo, aby odložila hrníček a pohlédla na dívku. "Nepočítáme jen roky, ale i dny a hodiny," odpověděla.

"A k čemu?"

Charity si povzdychla. "Někdy je to praktické, víš? Když řeknu, že odejdu a za dvě hodiny se zase vrátím,

nemusíš například celou dobu stát a čekat na mne, ale můžeš se přesně v dohodnutou dobu dostavit na místo schůzky."

"A odkud se dozvím, že uběhly přesně dvě hodiny?" zeptala se Net. "Nikdo to přece nedokáže tak přesně odhadnout."

"Já ano," namítla Charity rychle. Netiny otázky ji pomalu začaly jít na nervy. Ale zavinila si to vlastně sama. "Můžu ti dokonce říct, kdy uplyne minuta. Dá se to měřit. Hodinkami." Natáhla ruku a odhrnula si okraj bundy, aby dívce ukázala náramkové hodinky. "Vidíš? Na okamžik přesně. Už jsem u vás přesně čtyři hodiny a třicet dvě minuty."

Net se zvědavě předklonila, se zájmem si prohlédla ciferník hodinek a pak si zase sedla. "Přesto je to k ničemu," řekla umíněně. "A je to nebezpečné."

Nebezpečné? Charity na ni zmateně pohlédla, ale rozhodla se, že se nezeptá. Bylo něco důležitějšího, co bylo třeba vysvětlit.

"Teď mě napadlo, že už u vás nemohu zůstat dlouho," pokračovala v záměrně lhostejném tónu. "Kterým směrem musím jet, abych narazila na lidi?"

"Jen pár mil na sever," řekl Gurk s úsměvem, "a jsi u žraloků."

Charity ho probodla pohledem a otočila se k Dadovi. "Kromě žraloků tady jistě jsou i jiní, ne?"

"Dnes už nikam nepojedeš," rozhodl Dad, místo aby odpověděl na její otázku. "Brzy bude noc. Planina je pro tebe příliš nebezpečná. I když máš zbraně."

"A zítra ráno?" řekla Charity, čímž mlčky přijala jeho nabídku, aby u nich přenocovala.

Dad chvíli přemýšlel, pak pokrčil rameny. "Jiní lidé? Samosebou, ti existují, ale na severu jsou žraloci, na východě hory a na jihu a na západě velká rovina. Nikdo neví, co leží za ní."

Charity zasténala. Z těchhle lidí asi nic nevytáhne. Najednou si však vzpomněla na něco, nač se chtěla zeptat celou dobu a nač z ji nepochopitelného důvodu prostě zapomněla.

Tázavým pohledem se obrátila na Net. "Včera v noci," řekla, "jak jsi mě to pojmenovala? Hlubiňačka? Co to má být?"

"Je taková legenda," řekl chvatně Gurk.

"To není legenda!" vyjela Net na skřeta. "Oni existuji! Každý to ví!"

Gurk se ušklíbl a chtěl něco odpovědět, jenže Charity mu rozzlobeným gestem přikázala, aby mlčel.

"Jiný národ než náš?" zeptala se.

"Nejsou jako my!" namítla Net prudce. "Jsou..." hledala vhodná slova. "Zabíjejí," řekla nakonec. "Jsou jako ty. Chodí divně oblečení a povídají věci, kterým nikdo nerozumí a mají i zbraně jako ty. A zabijí každého, kdo se dostane do jejich oblasti."

"A kde leží ta oblast?" zeptala se Charity vzrušeně.

"Žijí pod zemi. Kdesi v horách," odpověděla Net. "Tam, kde jsem tě potkala. Proto jsem si myslela, že jsi jedna z nich. Možná taky jsi."

"Nesmysl!" přerušil ji rozčileně Gurk. "Ty a ti tvoji hlubiňáci! To jsou všechno výmysly. Nikdo je přece neviděl, nebo ano?"

"To tedy viděl!" zvolala Net rozrušeně. "Jinak by přece nikdo nevěděl, kde jsou, nebo ne?"

Charity vypadala najednou velmi zamyšleně.

Charity byla dodatečně Dadovi a jeho rodině velmi vděčná za to, že u nich mohla strávit noc. Odmítla ovšem Netinu nabídku, aby si s ní lehla do postele, a dala přednost noclehu v kůlně, kam Bob odvezl její motocykl. Zvenku vypadala kůlna jako zřícenina, ale za vraty zčernalými kouřem se skrýval velký, dobře zásobený sklad, v němž poušťaři přechovávali všemožné předměty, které nashromáždili na svých výpravách. U spousty věci si Charity ani při nejlepší vůli nedokázala představit, k čemu jim mohou být - jako například půl tuctu poškozených televizorů nebo celá bedna stříbrných kompaktních disků - ale v tomhle světě se zřejmě dalo použít téměř všechno.

Charity byla velmi unavená, ačkoliv bylo ještě dost brzy, ale i poušťaři se odebrali k odpočinku. Bob ji připravil z přikrývek a kusů šatstva lůžko, na které se hned natáhla. Přesto nemohla usnout. Hlavou ji táhlo příliš mnoho myšlenek, příliš mnoho otázek zůstalo nezodpovězených. Všechno bylo tak... jiné, než si představovala. Nejen že neměla ani zpola jasnou představu o tom, co ji asi čeká, ale věděla přinejmenším, co neočekávala: totiž postatomovou pouštní krajinu, v níž těch několik lidi, kteří přežili, terorizovali imitátoři Šíleného Maxe na motocyklech.

Dlouho ležela a bděla, uvažovala a dívala se na zakouřený strop nad sebou a ne a ne uspořádat onen zmatek v hlavě. Venku se setmělo a s noci začaly k jejímu sluchu doléhat podivné zvuky.

Nakonec zjistila - podívala se totiž na zbytečné hodinky - že uběhly více než dvě hodiny od chvíle, co si šla lehnout. Vstala opět, pověsila si přes rameno samopal a vyšla z kůlny.

Ochladilo se. Měsíc stál na obloze jako obrovitý kotouč a zaléval pláň stříbřitým svitem, v němž se tyčily do výše stíny jako temné rokliny. Vítr sem přinášel podivně znepokojivé zvuky.

Charity se nervózně otočila jednou kolem své osy, s úlevou konstatovala, že je sama a opřela se o vrata kůlny. Před ni se rozprostírala pláň a na druhé straně se zvedaly hory, z nichž teprve včera večer přijela.

A kam se zase vrátím, pomyslela si. Zítra ráno, jakmile vyjde slunce. Měla z toho strach, ale současně věděla, že nemá jinou možnost.

Její pohled padl na malý matně lesklý předmět, který se povaloval v prachu vedle dveří. Zvedla ho a ve slabém svitu měsíce zjistila, že je to zbraň, jakou už jednou zahlédla u Net - asi dvacet centimetrů dlouhá masivní dřevěná tyč, která byla velmi těžká a neměla viditelný otvor. Když ji v ruce otočila, ucítila mírné zachvění, jako by se uvnitř něco pohnulo.

"Být tebou, odložil bych to," ozval se za ní jemný hlásek.

Charity se lekla, otočila se a překvapeně zírala na Gurka, který se za ni objevil jakoby z ničeho nic. Nezeptala se ho však, jak to dokázal.

"A zacházel bych s tím velice opatrně," dodal Gurk.

"Ano?" řekla jenom.

Gurk natáhl ruku, vzal jí tyč z dlaně a zasunul si ji docela neopatrným pohybem za opasek. "Primitivní zbraň, ale přesto dost účinná," řekl. "Ta tyč je dutá, víš? A uvnitř je pár skákajících červů."

"Co to je?"

Gurk se usmál. "Taková milá zvířátka. Pocházejí z planety, jejíž jméno se raději nebudu pokoušet vyslovit. Nemám chuť zlomit si na něm jazyk. Mají pořád hlad, víš? Když zmáčkneš spoušť, jedno z nich je vypuštěno ven a vrhne se na první horkokrevnou bytost, kterou zavětří. Jsou děsně rychlí a jejich jed účinkuje okamžitě."

Ušklíbl se. "Musím si promluvit s Dadem. Jestli Net bude nechávat tyhle zbraně jen tak pohozené, stane se jednou neštěstí."

Nachýlil hlavu a zamyšleně pohlédl na Charity. "Vím, co si myslíš."

"Ano?"

Gurk přikývl. Jeho vychrtlá stařecká ruka ukázala na hory na východě. "To děvče povídá nesmysly," řekl vážným a velmi ustaraným tónem, který u něj Charity doposud nikdy nezaregistrovala. "Je to legenda."

"Jak to víš?" zeptala se Charity. Neměla vlastně sebemenší chuť si s tím skřetem povídat, ale nechtěla ho ani příliš příkře odbýt.

"Můžeš mi věřit," řekl Gurk, aniž na její otázku odpověděl přímo. "Hlubináři jsou jenom legenda."

"A legenda je asi i to, že kdysi patřil svět lidem, co?" řekla Charity sarkasticky, ale Gurk k jejímu překvapení pouze zavrtěl hlavou. Při její ohromné velikosti působil ten pohyb dost absurdně: jako by hlava chtěla každou chvíli z toho hubeného drobného tělíčka upadnout.

"Ne," řekl. "To je pravda."

"Víš..."

"Nejsem jako ti ušlápnuti poušťaři," řekl Gurk dotčeně. "Vím toho spoustu. Vím taky například, že jsi sem nepřišla ze země, kterou přepadli." Tiše se usmál a ukázal rukou na oblohu. "Odkud jsi doopravdy? Odtamtud? Nebo z minulosti?"

Charity to tentokrát upřímně překvapilo. Hodnou chvíli mlčela a zdálo se, že Gurk jasně cítí, jakou nedůvěru v ní ta otázka vyvolala, protože dodal: "Neměj obavy. Charity. Abn Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel čtvrtý není špionem Moronů. Narozdíl od Dada a ostatních si umím dát dvě a dvě dohromady. Jsou přece jen tyhle dvě možnosti."

"Ano?" zeptala se Charity zvídavě.

Gurk prudce přikývl. "Hodně se potloukám po okolí," řekl. "Uniformu, jakou máš ty, jsem už viděl. I takové zbraně, jako máš u sebe. Jenže ty byly zatraceně staré. Tvoje vypadají, jako by byly zbrusu nové."

"Možná také jsou," řekla Charity.

"Odkud jsi?" zeptal se Gurk ještě jednou. Charity neodpověděla. Po chvíli to tedy Gurk vzdal a jen pokrčil rameny. "No jo, vždyť mi do toho nic není. Myslel jsem si jen, že budeš trochu vděčnější po tom všem, co jsem pro tebe udělal. Ale vděčnost zřejmě vyšla z módy." Povzdychl si. "Ale to je jedno. Každopádně bys měla zapomenout na to, že by ses vrátila zpátky do hor. Žraloci by tě dostali. A když ne oni, pak jezdci. Myslím, že jdou po tobě."

"O důvod víc, abych našla hlubiňáky," odpověděla Charity.

Gurk si přehnaně povzdychl. "Vždyť, ksakru. neexistují," řekl prudce. "Je to jenom legenda, nic víc."

"To, co říkala Net, mi nepřipadá jako legenda," odpověděla Charity klidně. "Spíš to připomíná lidi, kteří přežili a nějak se jim podařilo dostat se do bezpečí."

Gurk na ni upřeně hleděl a pak zavrtěl hlavou. "Tomu věříš jen proto, že tomu chceš věřit," namítl. "Vydáš se vstříc záhubě, jestli se vrátíš do hor. Měla bys jít na jih. Rovina je veliká, ale na motorce bys to mohla při troše štěstí zvládnout."

"A pak? Co potom na jihu?"

"Přežít," řekl Gurk. "Proto jsi přece tady, ne?"

"A co tam najdu?" namítla Charity. "Dad říkal, že..."

"Dad neví všechno," přerušil ji Gurk netrpělivě. "Planina je veliká, ale nesahá až na konec světa. Jsou to na motorce dva dny, nanejvýš dva a půl."

"Kam až?" zeptala se Charity, ale Gurk mlčel. "Když víš všechno tak přesně, proč jsi mi o tom předtím nic neřekl?"

Gurk se drsně usmál. "A proč bych to dělal? Myslíš, že bych jim tím prospěl, kdybych jim vykládal, že za touhle planinou je zem, kde by se jim žilo líp?" Prudce zavrtěl hlavou. "Vždyť bych je tou pravdou zabil. Vytáhli by odtud a cestou by někde zahynuli. Ta cesta je nebezpečná, a to, co leží za pláni, je ještě nebezpečnější. Pro poušťaře je to dokonce smrtelné. Ty to ale zvládneš. Možná."

"Co dokážu?" zeptala se Charity netrpělivě. "Co je za tou plání, Gurku?"

"Kolik zaplatíš?" řekl Gurk místo odpovědi.

Charity na něj chvíli překvapeně hleděla, a pak pochopila. Její zmatek se posléze změnil ve vztek. Zuřivě natáhla ruku a pokoušela se chytit Gurka, jenže ho minula. Neuvěřitelně mrštným pohybem totiž uhnul stranou. "Ty kryso!" řekla výhružně, "ty..."

"Co chceš?" přerušil ji Gurk. "Každý se nějak živi, ne? Já žiju z informací - a těch už jsi dostala hodně, a nemusela jsi za ně platit. Chceš vědět, co leží za planinou? Já to vím. Takže zaplať."

Charity spolkla vzteklou odpověď, kterou měla na jazyku. Jistým způsobem Gurka chápala, což ovšem nijak nezmenšilo její vztek.

"Co chceš?" zeptala se stísněně.

Gurk bez zaváhání ukázal na samopal, který měla pověšený přes rameno. "Tuhle zbraň."

Charity se zle usmála. "Můžeš ji dostat," řekla výhružně, "mezi zuby. Zapomeň na to."

Gurk nebyl nijak zklamán, ale znovu pokrčil rameny. "Za pokus to stálo," řekl. "Ale teď vážně - dej mi ten zapalovač a já ti prozradím, jak se dostaneš přes pláň. A co leží za ní."

Charity byla chvíli v pokušení jeho návrhu vyhovět. Vždyť to byl levný jednorázový zapalovač z umělé hmoty, který stál pár centů.

Včas si uvědomila, jaká by to byla chyba, a tak zase stáhla ruku, kterou už už zasouvala do kapsy. "Ne," řekla. Otočila se, opět se zadívala k horám a pokoušela se vybavit si Netina slova. "Jsou oblečeni jako já," zamumlala. "A mají stejné zbraně jako já. A žijí pod zemí..."

Ta slova nebyla sice určena pro Gurka, ale on na ně přesto odpověděl. "Jsi blázen. Prostě tě zabijí. Copak si myslíš, že ti lidé tady z nich mají strach zbytečně? Jsou tisíckrát horší než žraloci."

"Ano?" zeptala se Charity zvídavě. "Odkud to víš? Já myslela, že vůbec neexistuji."

Gurk se ušklíbl, "A i kdyby," řekl umíněně. "Nikdy je nenajdeš. Mají příliš dobrý úkryt. Ani žralokům se ho nepodařilo vyčmuchat."

Charity se usmála. "A co když vím, kde přesně jsou?"

Gurk otevřel ústa a vytřeštil oči. "Ty... víš..."

"Myslím, že ano," odpověděla Charity klidně. "Každopádně vím, kde je mám hledat."

"Kde?" zeptal se Gurk vzrušeně. "Kde jsou? Prozraď mi to."

"Ráda," odpověděla Charity přívětivě, otočila se a opět zamířila do kůlny. Ale předtím než Gurkovi zabouchla dveře těsně před nosem, ještě jednou na něj zavolala: "Jakmile se dohodneme na ceně, kterou ta informace pro tebe má."

Tři nebo čtyři ubohé chatrče ještě pořád hořely, když Skudder a Raoul dorazili k osadě. Vítr z pouště už rozfoukal oblaka kouře, která jim v posledních hodinách ukazovala cestu. Skudder spatřil na půl tuctu motocyklů odstavených na plácku bývalého sídliště a několik dalších, které blokovaly ústí rokle.

Jeho lidé osadu vyplenili. Spolu s Raoulem viděli téměř tucet mrtvol, z nichž dvě byly oblečeny v černých kožených bundách žraloků. Poušťaři se zoufale bránili, ale samozřejmě neměli sebemenší šanci. Osada byla doslova srovnána se zemí. Skudder nepředpokládal, že by přežil třeba jen jeden z jejich obyvatel. Ten pohled ho naplnil bezmocným vztekem. Od té doby, co se postavil do čela žraloků, zabil na tucet poušťařů a téměř stejný počet vlastních lidí, ale pohled na vypleněnou osadu jím přece jen zacloumal. Celá ta akce byla nesmyslná a vlastně docela zbytečná.

Vzteklým dupnutím na brzdu zastavil motocykl uprostřed osady, vysunul ho na stojan a seskočil ze sedla. Několik mužů - ti, kteří právě neprohledávali mrtvoly - se váhavě přiblížilo a Skudder si teprve teď všiml, že to byla Kinkova skupina, která způsobila tahle jatka.

Beze slova odstrčil jednoho muže z cesty, mohutnými kroky zamířil ke Kinkovi, drsně ho chytil za rameno a otočil ho k sobě. Kink vztekle zavrčel, zašklebil se a zaťal pěsti. Pak poznal Skuddera a ruku zase spustil. Skudder téměř litoval, že Kink neudeřil. To by mu totiž mohl uštědřit lekci, kterou si už dávno zasluhoval.

"Co se tady stalo?" zeptal se panovačným tónem. "To tys nařídil tohle šílenství?"

Kink na něj zmateně hleděl. Zřejmě vůbec nechápal, co má Skudder na mysli.

"Zatraceně, chci vědět, co se tady semlelo!" řval na něj Skudder. "Napadli vás, nebo co?"

"Napadli?" Kink nervózně polkl. "Já... nerozumím. Sám jsi přece řekl..."

"Řekl jsem, že máte najít tu holku," přerušil ho Skudder, který se už zase pomalu začal ovládat. "Řekl jsem, že máte poušťaře trošku zmáčknout, to jo, ale neřekl jsem, že je máte všechny zabít!"

Raoul se dotkl jeho paže.

"Nech ho," řekl chlácholivě. "Už se holt stalo." Usmál se, pokynul Kinkovi, aby zmizel a odvedl Skuddera poněkud stranou. "Vždyť já ti rozumím," řekl velmi tiše, aby to nikdo jiný neslyšel, "ale musíš chápat i je. Byla to poušťařka, která pomohla té holce k útěku. A zabila Dena. Ti hoši se chtěli pomstít."

"Tohle není pomsta," řekl Skudder rozčileně. "Zatraceně, nemám nic proti tomu, když poušťaře trochu popíchneme, jenže tohle je... vyhlášení války."

Raoul neodpovídal. Skudder najednou pochopil, že Raoul má v podstatě pravdu. Alespoň ze svého pohledu. Vztekle se mu vytrhl, otočil se, poodešel o několik kroků a opět se zastavil.

Cítil se naprosto bezmocný. Bezmocný, rozčilený a velmi osamocený. Nitro mu vřelo vztekem, nejen na Kinka, který byl prostě hlupák a asi se nedokázal chovat jinak, ale vztekem na sebe, na tu Lairdovou a především na Daniela, který celý ten průšvih tím svým telefonátem před čtyřmi dny rozběhl.

Trvalo dlouho, než se zase ovládl natolik, aby se mohl vrátit k Raoulovi. Jeho zástupce na něj pozorně pohlédl a ve tváři měl nepřehlédnutelný výraz obav. "Je všechno v pořádku?" zeptal se.

Skudder přikývl, ačkoliv si myslel něco jiného. Nic nebylo v pořádku, ale to nemusel Raoulovi nijak obšírně vysvětlovat.

Vyrazili spolu včera večer v čele ohromné kolony téměř stovky motocyklů. Vzal s sebou asi polovinu lidí - bylo to naprosto absurdní, když si uvědomil, že hledali jedinou ženu. Ale velmi záleželo na tom, aby ji našli.

Dosud ovšem neměli jedinou stopu. Sotva dorazili na planinu, rozdělili se a Skudder sám s Raoulem vzburcovali čtyři nebo pět rodin poušťařů. Nikdo tu cizí ženu, kterou hledali, neviděl, a Skudder si byl docela jist, že ti

lidé říkají pravdu. Nepočínali si s Raoulem při pátrání zrovna útlocitně.

"Zjistili vůbec něco?" zeptal se pořád ještě vztekle, ale navenek už se dost ovládal.

Raoul zavrtěl hlavou. "Ne. Nikdo tu ženskou neviděl a ani o ní neslyšel. Musíme hledat dál."

"Zatraceně, nemůžeme přece zabít všechny poušťaře v okolí," řekl Skudder. "Musí tady přece někde být."

"Pokud ovšem neutekla zpátky do hor," řekl Raoul.

Skudder chvíli uvažoval. Pak zavrtěl hlavou. "Ne," řekl rozhodně. "Není přece tak hloupá. Ví, že by tam neměla šanci. Má být někde tady." Chvíli se na Raoula zamyšleně podíval a pak rezolutním gestem pokynul hlavou k horám na východě.

"Vyber si pár spolehlivých hochů," řekl. "Pojedeme zpátky. Možná najdeme nějakou stopu."

"Může být přece už stovku mil odtud," namítl Raoul. "Denův motocykl byl čerstvě natankovaný."

"Já vím," řekl Skudder. "Ale já ji najdu. A je docela jedno, kde se ukrývá."

Neměl už mnoho času. Z těch dvaasedmdesáti hodin, které mu Daniel dal, už čtyřiadvacet uplynulo. A Daniel nebyl z těch, s nimiž by bylo možno smlouvat.

Poušťaři měli ve zvyku vstávat za ranního rozbřesku. Charity měla dojem, že právě usnula, když tu ji Net probudila a odvedla ji do domku, kde na ni čekala snídaně. Jídlo ji připadalo velmi skromné, ale pro ty lidi to byly zřejmě královské hody. U stolu postrádala Gurka. Na její otázku Dad odpověděl, že ten už odešel velmi záhy zrána. Po snídani se Charity rozloučila. Byla si jistá, že Dad a ostatní jsou docela rádi, že už jde pryč. Přesto měla potřebu poušťařům dát najevo uznání. A přestože věděla, že toho bude brzy litovat, vytáhla na rozloučenou z kapsy zapalovač a podala ho Mom.

Poušťařka na ni nevěřícně pohlédla a sevřela malou plastikovou věcičku v dlani. "Šetři s tím," řekla Charity. "Nevydrží věčně." Pak se otočila a vyšla z domku.

Bob už zatím vyvezl harleye z kůlny a naskládal jí zavazadla na zadní sedadlo. Včetně laserové zbraně, kterou provazem přivázal k nosiči tak pevně, že Charity bude určitě potřebovat přinejmenším hodinu, až ji bude chtít sundat. Vděčně se na něj usmála, pak se vyhoupla do sedla a rozjela se.

Odjížděla na jih od farmy, ale jela jen tak daleko, dokud si nebyla jistá, že už ji neuvidí. Pak sjela z cesty a zamířila opět k horám.

Byla si naprosto jasně vědoma, jak je její záměr bláznivý. Rozhodně nebyla přesvědčená, že se jí skutečně podaří najít hlubiňáky. Možná byli opravdu pouhou legendou. Gurk měl naprostou pravdu: lidé v nouzi, lidé utiskovaní, pronásledovaní, si vždycky najdou zachránce, který jim slibuje vysvobození a který jim poněkud usnadní snášet útrapy. Ale pokud skutečně existovali, pak Netin popis logicky vedl k závěru, že jde o ty, kteří přežili, o lidi, kterým se nějak povedlo uchovat si část staré civilizace. A do toho zapadalo i tušení, že jsou z nějakých ságami opředených hlubin. Vždyť právě pod tímto pohořím se kdysi nacházel nejrozsáhlejší a nejbezpečnější komplex krytů na světě, do něhož pronikli vetřelci a ti ho systematicky proměnili v ruiny těsně předtím, než ses uložila do tanku, šeptal jí hlas v hlavě.

Zaplašila to pomyšlení. Zatraceně, věděla sama, jak malou měla šanci, že někde narazí na pomoc. K tomu, aby si to připomněla, nepotřebovala přece tohle protivné podvědomí.

Z pláně před ní se vynořila skupina skal - ideální místo k výhledu do kraje. Charity nezapomněla na ono setkání, k němuž téměř došlo minulého rána. Opatrně jednou objela skálu a pak se zastavila ve stínu. Vyšplhat se na skálu bylo těžší, než předpokládala, protože její povrch byl hladký jako sklo a i na dotek připomínal naleštěné zrcadlo. Když se nakonec vyšplhala nahoru, sotva popadala dech a trvalo jí několik minut, než zase načerpala síly.

Ačkoliv nebyla na cestě ani půl hodiny, v krku už měla sucho. Vedro bylo už teď nesmírně tíživé. Na nejparnější chvíle dne si bude muset najít nějaký úkryt.

Podívala se dalekohledem. Monotónní hnědý spálené země jí teď klouzala před očima v několikanásobném zvětšení a jen tu a tam byla přerušena škvírou nebo skálou.

Zatajila dech. Stopu, kterou zanechala v písku její motorka, sledovala podivná odporná nestvůra. Z toho pohledu jí přejel po zádech mráz. Takovou příšeru ještě nikdy na vlastní oči nespatřila. Plazila se za ní a byla dost veliká. Takto z dálky připomínal Charity ten tvor obludu Gila. Jenže tohle nebyl ještěr. Byl to hmyz, jehož povrch těla se leskl a byl tvrdý, rozdělený do několika nestejně velkých segmentů. Jeho nohy - bylo jich celkem šest - kráčely velmi líně a trhavě. Hlava té obludy byla odporná - s vypoulenýma očima, nad nimiž se neustále sem a tam pohybovala dvě tenká tykadla. Nebylo pochyb, že ten tvor jde po její stopě. Ale se svým rychlým harleyem se ho snad zbaví.

Pomalu zamířila dalekohledem jinam a chvíli pozorovala protáhlý bizarní obrys - který se ovšem při detailnějším pohledu ukázal jako kus skály. Pak opět přehlédla pohledem pláň. Spatřila kouř.

Na obzoru stoupal vzhůru těžký černý oblak dýmu. Bez dalekohledu by si ho zřejmě vůbec nevšimla. Připadalo jí, že kdesi v dálce vidí i plameny. Přesně tam, kde ležela Dadova farma.

Charity zaklela, vyskočila, rychle sešplhala ze skály a opět nasedla na motorku. Aniž by na vteřinu zaváhala, nastartovala harley, rozjela se a vzápětí zase prudce zastavila. Téměř minutu ztratila tím, že se pokoušela rozplést uzly provazů, kterými Bob přivázal její laserovou zbraň. Pak vytáhla nůž a provazy prostě přeřízla. Chvatně si přehodila zbraň přes rameno, nasedla zase na motorku a rozjela se. Cestu jí ukazoval černý sloup dýmu, který vzápětí viděla i prostým okem. Skutečnost předčila její nejhorší obavy. Požár se zmocnil nejen hlavní budovy - celá farma hořela jako hranice dříví.

Charitina úzkost se změnila ve zděšení a vztek, když spatřila čtyři těžké motocykly odstavené před hořícím domkem. Žraloci. Vrátili se. Nějak se jim podařilo v téhle pustině vyčmuchat její stopu. Zřejmě tady všechny zabili. A byla to její vina!

Bezohledně přidala plyn a řítila se k farmě. Spatřila dvě tři postavy oblečené v černé kůži, které se na pozadí šlehajících plamenů rýsovaly jako démonické bytosti. A Charity také zahlédla, jak se dvě z nich překvapeně otočily, když zaslechly rachocení jejího harleye. Jeden z mužů zvedl ruku na znamení, že má zpomalit. Považoval ji zřejmě za žraloka.

Jenže Charity nepřibrzdila. Přidala naopak plyn, v poslední chvíli zařadila nižší rychlost a spustila spojku. Harley Davidson udělal obrovský skok, zadní kolo se protočilo a přední narazilo do naprosto vyjeveného žraloka.

Náraz vymrštil Charity ze sedla, ale s ním počítala. A najednou se dostavily opět obvyklé reakce - tak rychlé a přesné, jak to u ní bylo dříve zvykem. Spadla na zem, překulila se a oběma nohama kopla druhého žraloka do těla. Muž se zhroutil na zem a zůstal bez pohnutí ležet. Když se Charity s námahou postavila na nohy, zaútočil na ni třetí žralok.

Nedala mu šanci. Bleskurychle strhla z ramene laser, namířila a stiskla spoušť. Nohu žraloka provrtal velmi tenký rubínově červený paprsek ve světle plamenů téměř neviditelný. Žralok upadl na zem. Zbraň sice nebyla nastavena na smrtící účinek, ale šok toho muže jistě ochromí na několik hodin. Přesto se ještě dvěma třemi kroky k němu rozběhla, praštila ho hlavní zbraně a pak se teprve odvážila otočit a rozhlédnout se po posledním žralokovi.

"Bravo," ozval se za ní hlas. "Čistá práce."

Charity se vyděšeně otočila a zvedla zbraň. Nestiskla však spoušť. Za ní, dobrých dvacet metrů dál, stál před hořící kůlnou čtvrtý žralok a i když ho na pozadí šlehajících plamenů sotva rozeznávala, pohled na něj jí nahnal hrůzu.

Byl urostlý a svalnatý. Tvář měl zakrytou černou přilbou, ale Charity připadalo, že i v tmavém průzoru cítí jeho pronikavý pohled. Nejednou pochopila, že má před sebou vůdce.

"Zastřelíš mě tou věcičkou, když se pohnu?" zeptal se. Jeho hlas zněl téměř ironicky. "Je tady vedro. Rád bych poodešel trochu dál."

Charity neodpověděla, ale udělala laserem příslušné gesto a žralok poodstoupil o čtyři pět kroků od ohně. Teď si všimla, že má v pravé ruce sekeru s krátkou násadou. Byla to odporná zbraň, ale ne zase taková, aby si ji Charity musela lámat hlavu.

"Ty musíš být Lairdová," řekl, když se zase zastavil.

Charity byla zmatená. "Ty znáš moje jméno?"

"Jak vidíš." Z helmy se ozval tichý ironický smích. "Ušetřila bys mi spoustu nepříjemností, kdybys ke mně přišla hned," pokračoval.

"Co... co ode mne chceš?" zeptala se Charity podrážděně. "Odkud víš moje jméno a kdo..." Zarazila se, nejistě se rozhlédla na obě strany a zbraní udělala příkré gesto. "Sundej si přilbu," řekla.

Znervózňovalo ji, že nevidí svému protějšku do tváře, když s ním mluví.

Žralok mlčky uposlechl, přičemž však použil pouze jednu ruku. Pravá pořád ještě držela sekeru, zatímco přilbu ledabyle odhodil před sebe do písku.

"Spokojená?" zeptal se žralok ironicky.

Charity nevěděla, zda je spokojená s tím, co spatřila - v každém případě byla překvapená. Žralok byl dost mladý, možná jen něco přes třicet, jeho tvář nevypadala nijak nesympaticky, i když velmi tvrdě. A zároveň ji připadala cizí i podivně důvěrně známá. Vlasy se mu leskly tou nejtemnější černí, jakou kdy Charity viděla.

"Já jsem Skudder," řekl žralok najednou takovým způsobem, jako by očekával, že toto jméno Charity něco řekne. "A ty musíš být Lairdová. Proč jsi zabila moje lidi?"

Místo odpovědi ukázala Charity na hořící farmu. "Proč jste zabili ty lidi tady?"

"Zabili?" Skudder se bezcitně uchechtl. "Nikoho jsme nezabili," řekl. "Nebyli zvlášť ochotni spolupracovat, takže jsme jim museli trochu přitopit. Ale jsou ještě naživu. A jestli budeš rozumná, zůstanou naživu i dál."

Charity táhly hlavou najednou tisíce myšlenek. Nevěřila mu ani slovo, ale bylo přece jen možné, že říká pravdu - což ovšem neznamenalo nic jiného, než že odsoudí Dada a jeho rodinu na smrt, jestliže se dopustí sebemenší chyby. Ale i kdyby byla pravda jen polovina z toho, co ji Net a ostatní řekli o žralocích, pak by stejně zemřeli.

"Co po mně chceš?" zeptala se.

"Já?" Skudder se smíchem zavrtěl hlavou. "Nic. Někdo s tebou chce mluvit. A já mám za úkol, tě k němu dovést. Živou."

"Někdo? Kdo?"

Skudder mlčel a nasadil úsměv, který Charity dost vyvedl z míry. Tenhle Skudder se buď dočista zbláznil, nebo se cítil absolutně jistý. Ovšem ani jedna z těchto dvou možností se Charity nijak zvlášť nezamlouvala.

"A co když nemám chuť jít s tebou?" zeptala se. "Nemůžeš mě k tomu donutit."

"Přiveďte tu holku," řekl Skudder klidně. Ta slova neplatila jí, ale někomu, kdo stál za Charity a ona v poslední chvíli odolala pokušení otočit se. Ať to byl trik nebo ne, dokud mířila laserem na Skudderovu hruď, byla relativně v bezpečí.

Nebyl to trik. Za ní se ozvaly kroky, pak se před ní objevili dva žraloci, kteří za sebou vlekli vzpouzející se dívku. Ačkoliv byla Net svázána na rukou i na nohou, měli zřejmě oba co dělat, aby ji udrželi.

"No?" řekl Skudder klidně. "Pořád ještě si myslíš, že tě nemůžu donutit? Stačí jediné slovo a ti hoši ji zabijí. Už se na to přímo třesou."

"Pak zastřelím já tebe," řekla Charity odhodlaně.

"To by také příliš mnoho nevyřešilo," namítl žralok. "Ta dívka by byla mrtvá a hoši by tě vyřídili. Nech toho. Už bylo prolito dost krve."

Nechtěla odsoudit Net a její rodinu na smrt, ale co měla, proboha, dělat?

Zdálo se, že Skudder uhodl její myšlenky a přiblížil se k ní o krok, jenže když Charity výhružně pohnula zbraní, okamžitě se zastavil. "Ty mi nevěříš," řekl s povzdechem. "A já to docela chápu. Ale nemusíš mít strach. Máme té

dovést k Danielovi živou."

"Daniel? Kdo je to?" Charity se zeptala vlastně jen proto, aby získala čas.

Skudder pokrčil rameny. "To vím stejně tak málo jako ty. - Tak co - jak dlouho chceš takhle stát a mířit na mne? Než ti ochabnou ruce?"

Charity se téměř zoufale rozhlédla kolem sebe. Kromě Skuddera a těch dvou, kteří drželi Net, se opodál objevili ještě další žraloci. Takže každá z motorek, které stály odstaveny nalevo od nich, musela být obsazena dvěma jezdci.

"Nepůjdu s vámi," řekla. "A vy to děvče pustíte, nebo..."

"Nebo?" zeptal se Skudder slídivě.

Namísto odpovědi mávla Charity bleskurychle zbrani a jednomu ze žraloků, kteří drželi Net, spustila paprsek do nohy a hned zase zamířila zbraň na Skuddera. Poraněný muž vykřikl a s téměř komicky vypadajícím pohybem se svalil na bok, sténal a kroutil se na zemi.

"Nebo tě zastřelím," řekla vážně. "Nehnu ani brvou, Skuddere. S těmi třemi panáky si poradím."

Skudder neodpověděl, ale v jeho tmavých očích se to zablýsklo vztekem. A pak udělal to, co Charity očekávala nejméně. Rychle zvedl ruku a zamával na muže, kteří, když Charity vystřelila, chmátli po svých zbraních. "Ne," řekl. "Nechte ji. Má pravdu. Ta by vás, blázni, zabila."

"Ty... nás necháš jít?" zeptala se Charity nevěřícně.

Skudder přikývl. "Ano, ale ještě se uvidíme. Pusť tu holku."

Ta slova patřila žralokovi, který držel Net. Zaváhal, pak ale poslušně sáhl po noži a přeřízl pouta. Net padla s vyčerpaným hekáním na kolena a nejistě se zase škrábala na nohy.

"Zkus, jestli dokážeš zvednout motorku," řekla jí Charity. "Rychle."

Současně ustoupila o několik kroků dozadu, namířila laser na motocykly, na nichž přijeli žraloci, a poté, co nastavila zbraň na plný výkon, stiskla spoušť. Rubínově rudý paprsek tlustý jako prst zasáhl nádrž prvního harleye.

Motocykl explodoval. Síla výbuchu způsobila, že i ostatní stroje se postupně svalily jako kostky domina. Oheň vzápětí zachvátil i je.

"To je proto, abychom se tak brzy neshledali," řekla Charity přívětivě. Skudder na ni hleděl a mlčel. Jen vztek v očích mu plál mnohem intenzivněji.

"Sama to nezvládnu!" zvolala Net. Její hlas zněl poněkud zoufale. "Pomoz mi!"

Charity přikývla, ještě jednou výhružně pokynula zbraní a pozpátku se blížila k ní.

Ušla sotva pár kroků. Nohou narazila na tělo omdlelého žraloka, kterého postřelila, udělala chvatný krok - a vyděšeně vykřikla, když jí ruka sevřela kotník a stiskla ho úžasnou silou.

Přesto zareagovala s takřka nadlidskou rychlostí. Nepokusila se vysmeknout, ale otočila se a praštila žraloka hlavní do týla. Muž podruhé ztratil vědomí a Charity se prudce otočila a opět namířila zbraní na Skuddera a ostatní.

Ale třebaže byla nesmíme rychlá, Skudder byl mrštnější. Nepokoušel se na ni vrhnout, jako tři muži, ale svalil se prostě na stranu, a to o zlomek vteřiny dříve, než Charitina zbraň podruhé vychrlila smrtelný laserový blesk jeho směrem. Skudder současně vymrštil ruku. Sekyra mu vyklouzla a se smrtící přesností mířila na Charity. Ta se ještě pokusila sekyře vyhnout, ale už během toho, co to udělala, věděla, že se jí to nepodaří.

Sekyra ji zasáhla do levého ramene a Charity cítila, jak jí tělem projela šílená bolest. Pak ztratila vědomí.

"To bylo jen tak tak," řekl Raoul tiše, zatímco se napřimoval. "Všechno v pořádku?"

V pořádku? Skudderův pohled přelétl po bitevním poli, ve které proměnila Lairdová dvůr farmy. Jeden mrtvý, tři ranění, čtyři zcela zničené motocykly, dva mrtví poušťaři - ne, pomyslel si. Nic není v pořádku. Jediná žena proti Skudderovi a jeho sedmi lidem - a to měli z pekla štěstí, že je všechny nezlikvidovala!

"Promluvím si vážně s Danielem," zavrčel. "Měl mě před tou ženskou varovat!" Vztekle zavrtěl hlavou, zvedl tomahavk a nakvašeně si ho zastrčil za opasek. Teprve pak se sehnul k omdlelé Charity a zběžně ji prohlédl. Tep měla pravidelný a rovnoměrný.

Levé rameno jí už začalo otékat, ale zdálo se, že nemá nic zlomeného. Skudder si oddychl. Velice nerad by Danielovi odevzdal poloviční mrtvolu. Vůdce Moronů občas projevoval velice málo smyslu pro humor.

"Spoutejte ji," řekl. "A postarejte se o to, aby se příliš brzy neprobrala. Ale buďte opatrní. Nechci, aby se zranila." Narovnal se, díval se, jak přispěchal Kink a další z mužů, aby splnili jeho příkaz. Pak se opět obrátil na Raoula. Teprve teď ho napadlo, že i jeho zástupce nevyvázl z celé věci docela bez šrámů.

"Co je s tebou?" zeptal se. "Všechno oukej?"

Raoul se ušklíbl a zmohl se na ztrápený úsměv. "Ujde to," zalhal. "Dokud nebudu muset chodit, nebude ta rána zlobit."

"Ukaž, podívám se ti na nohu," vyzval ho Skudder. Raoul chtěl mávnout rukou, ale Skudder ho prostě chytl za ruku, přinutil ho, aby si sedl a roztrhl mu nohavici až nad koleno. Raoul tiše zasténal.

Rána nebyla o moc větší než bodnutí špendlíkem, ale maso kolem bylo nateklé a noha byla na dotek tvrdá jako železo. Skudder Raoulovi nohu opatrně otočil a všiml si, že tenounký laserový paprsek lýtkem pronikl naskrz. Odvrátil zrak, na chvíli se zadíval na hořící motocykly a otřásl se. Najednou byl velice rád, že o vlásek unikl ráně Charity Lairdové.

"To je víc než jen pouhý škrábanec," řekl vážně. "Nevypadá to dobře."

Raoul pokrčil rameny a opatrně nohu stáhl. "Dost to bolí," přiznal. "Strašně by mě zajímalo, co to bylo za svinskou věc."

Skudder se musel proti své vůli zasmát. S vrtěním hlavy se sklonil na stranu, zašmátral po Charitině laseru a s téměř uctivým pohybem ho zvedl. Opatrně jím otáčel v ruce. Zbraň se na první pohled podobala malorážní pušce, ale

byla překvapivě lehká. Nebyla z kovu a dřeva, ale z plastu, jaký Skudder ještě nikdy neviděl. Namísto ústí končila hlaveň tenkou trubičkou ze skla, v níž doutnalo temně rudé, mírně pulzující světélko. A tam, kde měla být spoušť, se nacházelo červené tlačítko. Těsně vedle něj jakési kolečko, které zřejmě sloužilo k nastavení stupně účinnosti zbraně. Skudder byl zmatený. Viděl už zbraně na paprsky - jenže tahle se naprosto lišila od těch, které používali Moroni.

Pak pochopil. Tato zbraň byla vyrobena na Zemi. Zmateně ji odložil vedle sebe do písku a pomáhal Raoulovi znovu vstát. Volnou rukou ukázal na harley, kterým přijela Charity. "Vezmeš si motorku a zajedeš do tábora," řekl, "Nech si tam ošetřit nohu. Bari tě tam může doprovodit."

"Jenže to tady nebudete mít žádnou motorku," namítl Raoul.

"Nesmysl," odsekl Skudder. "Stejně nás nemůže na jedné káře jet pět, ne?" Zaklepal rukou na malou vysílačku, kterou měl zastrčenou za opaskem. "Počkáme na ostatní. A ty, jakmile dorazíš do tábora, sem pošleš Mata s autem. A teď zmiz."

Raoul chtěl opět něco namítnout, ale Skudder ho panovačným gestem umlčel. "Uděláš, co ti říkám!"

Raoul přikývl. "Asi máš pravdu," zamumlal. Opatrně udělal krok, bylo slyšet, jak zasyčel a s předstíraným úsměvem zavrtěl hlavou.

"Kdepak," opravil se. "Určitě máš pravdu. Zatraceně, to bolí." Zasténal a opatrně pohnul nohou. Skudder kráčel vedle něj, aby ho v případě potřeby zachytil. Když procházeli kolem bezvědomé Charity, Raoul se opět zastavil.

"Rad bych věděl, proč to udělala," zamumlal najednou.

"Co?"

Raoul ukázal na hory na východě. "Nikdy bychom ji nedostali," řekl přesvědčeně. "Jenže ona se vrátila dobrovolně. To je přece šílenství."

"Možná zahlédla oheň," odvětil Skudder.

"A přijela, aby poušťařům pomohla?" Raoul zavrtěl hlavou. "To přece nedává smysl. Nemohla se přece domnívat, že si s námi poradí sama."

"Skoro si s námi poradila," odpověděl Skudder klidně. "Kdybys ji neodlákal..."

"Víš, co povídala ta holka?" zeptal se Raoul a ukázal na Net. Skudder zavrtěl hlavou a Raoul hned pokračoval: "Tvrdí, že Lairdová byla na cestě zpátky do hor. Aby hledala hlubiňáky."

"Blbost," zavrčel Skudder. "Ale až se probere, zeptám se jí na to. A teď zmiz. Postarej se, aby sem přijel náklaďák. Nemám chuť tady nocovat." Bez hnutí se díval, jak se Raoul vyškrábal na motorku a s námahou se uvelebil v sedle. Bart se posadil před něj a nastartoval motor. Teprve poté, co oba zmizeli z dohledu, otočil se Skudder a kývnutím k sobě přivolal Kinka. Raoul byl trochu překvapený, když Skudder trval na tom, že si s sebou vezmou právě tohohle psychopata - ale Skudder se prostě cítil líp, když ho měl na očích.

"Co uděláme s tou poušťařkou?" zeptal se Kink. Skudder se na chvíli zamyšleně podíval na Net, která - teď už opět spoutaná na rukou a nohou - seděla opodál a střídavě se na Kinka a na Skuddera dívala pohledem, v němž se zračil strach i krvežíznivost.

"Vezmeme ji s sebou," rozhodl po krátké odmlce. "Možná nám ještě leccos poví."

Zdálo se, že Kink chce zaprotestovat, ale nakonec z toho vzešlo jen sotva znatelné přikývnutí a zarytý pohled do země.

"Chceš snad něco říct?" zeptal se Skudder ostře.

"Zabila Dena," odpověděl Kink váhavě.

"Ale?" pronesl Skudder slídivě. "To povídá ona?"

"Ne," připustil Kink. "Jenže já to vím. A ty taky. Byla to Garthova motorka, ne? A..."

"Jestli je to tak," přerušil ho Skudder ostře, "tak se to dostatečně brzy dozvíme. Vezmeme ji s sebou. A ty se jí ani nedotkneš, jasné? A vůbec, co je s tím klukem?" dodal dříve, než mohl Kink opět cokoliv namítnout. "Dostal to?"

Kink ještě víc sklopil zrak a zavrtěl hlavou. "Byl moc rychlý," přiznal. "Ale jestli chceš, dostanu ho. Pěšky nemá šanci."

"Blbče," řekl Skudder klidně. Vytáhl z opasku vysílačku a vtiskl ji Kinkovi do ruky. "Pokus se někoho dovolat. Necítím se tady venku moc dobře, dokud nemám jistotu, že se co nevidět neobjeví celá armáda pomstychtivých poušťařů."

Kink si vzal vysílačku a vykročil. Skudderovy obavy nebyly v žádném případě plané. Jeden z poušťařů uprchl a možná se mu skutečně povede získat někde posilu.

S povzdechem se otočil, sebral Charitinu zbraň, aby si ji pověsil přes rameno a ještě jednou se vrátil k omdlelé zajatkyni. Navzdory krvavému šrámu na čele vypadala podivuhodně klidně - ležela, jako by spala. A její tvář vypadala...

Skudder sám nedokázal definovat pocity, které v něm skutečně vyvolával pohled na ni. Byl zmaten. Charity byla pěkná žena - žádná superhvězda, ale velmi pěkná, téměř ještě s dívčími rysy, i když musela být starší než on. A přesto z jejího obličeje vyzařovala podivná přísnost. Kdo byla? A proč byla tak důležitá, že Daniel vynakládal veškerou svou moc na to, aby se jí zmocnil?

Skoro litoval, že dal Kinkovi pokyn, aby ji omráčil. Bylo toho spousta, nač by se jí rád zeptal.

Kink se vysílačkou nikoho nedovolal, což Skuddera nijak zvlášť nepřekvapilo. Malé vysílačky, které jim dal k dispozici Daniel, neměly příliš velký dosah a nebyly ani příliš spolehlivé. Ale po půlhodině k nim dorazila sama od sebe jedna z ostatních skupin a Skudder se začal opět cítit trochu bezpečněji.

Vyrazili asi hodinu před polednem, ačkoliv by možná bylo mnohem rozumnější počkat na Raoula a na nákladní auto. Motocykly byly zcela přetíženy a tři nehybné postavy, které museli přivázat na sedadla, také celou věc příliš neusnadňovaly. Jeli asi hodinu, než velitel skupiny náhle zpomalil a konečně zastavil. Celá kolona těžkopádně zabrzdila

a jen Skudder zajel se svou motorkou k prvnímu žralokovi. Tázavě na něj pohlédl. "Co se děje?"

Muž zvedl paži a ukázal na sever. Skudder se podíval tím směrem a zděšeně sebou trhl.

Ve značné vzdálenosti se k nim pohyboval bizarní stín, ale Skudder hned věděl, oč jde.

"Jezdec?" zamumlal zmateně a současně jakoby varovně. "Co to ksakru znamená?"

Mohutný brouk se k nim řítil obrovskou rychlostí a směřoval rovnou na konvoj motocyklů. Skudder dal ostatním znamení, aby odstavili motocykly, sám sesedl ze svého stroje a vyšel jezdci kus vstříc.

Neuplynulo ani pět minut a černý obrys se změnil v lesklého netvora velikého jako slon.

Skudder se musel ze všech sil ovládat, aby instinktivně neucouvl, když jezdec dorazil až k němu. Ačkoliv byl na jejich blízkost zvyklý, přece jen ho pohled na ty obří hmyzí tvory vyděsil pokaždé stejně jako první den.

S nevýslovně nepříjemným pocitem Skudder pohlédl na jezdce, který seděl tomu obrovitému broukovi v týle. Teprve teď si všiml, že není sám.

Za hubenou postavou se čtyřma rukama se zvedala mnohem mohutnější, která měla ovšem hodně práce, aby se udržela na kluzkém chitinovém pancíři.

Skudder sebou překvapeně trhl, když zjistil, kdo to je. "Raoule?!"

Jezdec pokročil ještě o kus vpřed a prudkým pohybem se zastavil necelé dva metry před Skudderem. Chvíli si ho prohlížel obrovskýma, temně rudýma hmyzíma očima. Skudder se při tom pohledu vnitřně zachvěl. Dvě tři nekonečně dlouhé vteřiny se gigantická hlava se smrtícími kusadly vznášela přímo před jeho tváří a tvor současně poklekl na přední pár nohou, aby jezdci umožnil pohodlný sestup. Moron zůstal bez hnutí sedět v týle, ale Raoul se úlevným povzdechem svezl ze zad toho obřího brouka a odbelhal se ke Skudderovi. A právě ono kulhání čímsi vyvolávalo Skudderovu nedůvěru. Nevypadalo opravdově - jako by se Raoulovo zranění už dávno zahojilo. Skudder tu myšlenku zapudil.

"Co... co to znamená...?" zeptal se zmateně.

"Potkali jsme ho v půli cesty," přerušil ho Raoul tónem, který Skuddera vyplašil téměř víc, než samotný pohled na jezdce. "Mám ti něco vyřídit."

"Vyřídit?" Skudder se nejprve zmateně podíval. Teď už nechápal vůbec nic. "Od koho?"

"Od Daniela."

Když se probrala, levou polovinu těla pořád ještě necítila. Byla noc a Charity ležela u plápolajícího ohně, který ozařoval vyprahlé skály a keře v okolí. Vědomí ztratila nejen v důsledku té tvrdé rány, v ústech a v nose ucítila odpornou pachuť, která jí prozradila, že Skudder u sebe kromě sekery musel mít i lahvičku s chloroformem.

Charity se pokoušela pohnout, ale nešlo to. Měla spoutány ruce i nohy a i kdyby se jí podařilo pouta uvolnit, určitě by se nedostala daleko: kolem ní se to jen hemžilo žraloky. Spatřila minimálně dvacet podivně oblečených postav, které posedávaly kolem ohně nebo se míhaly opodál v přítmí.

Kde je? Z okolí toho nerozeznávala příliš mnoho. Zahlédla několik motocyklů - lesklé černé stíny ve tmě - pak obrysy mohutných skal a tu a tam křoví. Nebyla už na planině, ale to bylo to jediné, co mohla s jistotou tvrdit.

A nebyla jedinou zajatkyní. Necelého půl druhého metru opodál seděla druhá postava přivázaná ke stromu, štíhlejší než ona a s krátce střiženými tmavými vlasy: Net. Charity se marně rozhlížela po ostatních poušťařích. V její bezprostřední blízkosti byl jediný žralok, který seděl zády k ní se zkříženýma nohama a vypadalo to, že mžourá před sebe.

Charity se pokusila otočit. Bolela ji záda a ačkoliv byla bolest celkem snesitelná, musela vynaložit všechnu sílu k tomu, aby pootočila hlavou a podívala se na sebe. Tím, co spatřila, se jí ulevilo. Zřejmě není raněná.

"Nevyvázla jsi z toho nejhůř," řekl nad ní čísi hlas.

Skudder.

Charity se podívala nahoru, chvíli hleděla Skudderovi do tváře a v duchu uvažovala, kde se tady ocitl. Neslyšela ho. Navzdory své výšce se zřejmě pohyboval docela neslyšně jako kočka.

Několik vteřin vzdoroval jejímu pohledu, pak se usmál, dřepl si a natáhl po ní ruku. Pak ji ovšem stáhl, aniž se Charity dotkl.

"Bolí tě to moc?"

"Ne," odpověděla Charity. Byla ze Skuddera zmatená. A nejen z něj, nýbrž ještě více ze své vlastní reakce na jeho pohled. Měla by vůči němu vlastně cítit nenávist, jenže místo toho si prohlížela vůdce žraloků se zvědavostí, která ji samotnou překvapila. Kývnutím hlavy ukázala na sekyru, kterou měl opět Skudder zastrčenou za opaskem. Poprvé si teď všimla, že je to indiánský tomahavk. Ve světě, kde se narodila a vyrostla, by taková věc stála určitě celé jmění. "Umíš s tou věcičkou docela dobře zacházet," řekla. A téměř proti své vůli dodala: "Vypadá to, že jsem zase jednou měla z pekla štěstí. Kdybys totiž mířil jen o trošku líp, byla bych teď asi mrtvá."

"Jo." Její odpověď zřejmě Skuddera pobavila. "Ale možná i kdybych mířil hůř."

Kdyby to řekl kdokoliv jiný, považovala by ta slova za docela obyčejné vychloubání. Jenže Skudderovi věřila. "Jak jsi věděl, kterým směrem skočím?"

Skudder neurčitě mávl rukou. "Zkušenost. Zpanikařila jsi. Lidi, kteří propadnou panice, utíkají skoro vždycky stejným směrem: doprava, dopředu a dolů."

Charity uznale přikývla. Postupně chápala, proč se právě tento muž stal vůdcem žraloků. A rozhodla se, že už ho nikdy nepodcení.

"A co chceš?" zeptala se.

Skudder neodpověděl hned, ale nejprve na ni pohlédl zvláštním způsobem. Usmál se tak, že to Charity způsobilo mrazení v zádech. "To nevím," řekl nakonec, "třeba si s tebou chci jenom promluvit. Já... prostě bych rád

věděl, co je to za ženu, kvůli které vyslal Daniel do terénu celou armádu."

"Vždyť ani nevím, kdo je ten Daniel," zamumlala Charity. "Natož, abych věděla, co po mně chce."

"Máš hlad?" zeptal se najednou Skudder.

Charity přikývla, ačkoliv se vlastně chtěla jen opřít. Několik vteřin na ni pronikavě, ale nikoliv nepřívětivě hleděl a pak zase ladným pohybem vstal. "Slíbíš mi, že neprovedeš žádnou hloupost, když tě rozvážu?"

Charity znovu přikývla a Skudder bez dalších slov vytáhl nůž a rozřízl jí pouta. Charity se pokoušela vstát, ale vlastní silou to nezvládla. Pouta ztěžovala oběh krve a levou ruku a levou nohu měla docela necitlivou.

"A co ona?" Charity ukázala na Net, která velmi pozorně a s kamennou tváří naslouchala jejich krátkému rozhovoru.

"Nic se jí nestane. Neměj strach," řekl. "Jenže není rozumná natolik, abych jí mohl věřit. Dám jí přinést něco k jídlu. Kinku!"

Poslední slovo patřilo hlídači, který po celou dobu seděl beze slova zády k nim. Ale rozhodně nespal, jak se Charity domnívala, protože prudce otočil hlavou a tázavě se zadíval na Skuddera. Charity vrhla letmý pohled na široký zjizvený obličej s drsnýma očima a na krutá ústa.

"Postarej se o Net," přikázal mu Skudder. "A zacházej s ní slušně."

Kink vyskočil a pospíšil si splnit rozkaz, zatímco Skudder opatrně uchopil Charity za paži a odvedl ji k ohni. Nebránila se. Do ztuhlých končetin se jí pomalu vracel život. Bez Skudderovy pomoci by stěží ušla víc než deset kroků.

Nezamířili k velkému táboráku, ale k menšímu, který ležel poněkud stranou od tábořiště. Charity ucítila lákavou vůni pečeného masa. Když přišli blíž, všimla si, že ani tady nejsou se Skudderem sami - zde na ně ovšem čekala jediná postava, a ne celá banda více než dvaceti žraloků. Ulevilo se jí, ale přesto si uvědomovala, že bude neustále na pozoru. Skudderova přívětivost a sympatie, které v ní vzbuzoval, ani na chvíli nemohly přehlušit to, čím byl ve skutečnosti: vůdcem brutální hordy barbarů, pro něž lidský život neznamenal absolutně nic.

Skudder jí pomohl, aby se posadila na plochý kámen, sám si dřepl k ohni naproti a povzbudivě ukázal na pár dřevěných tyčí, na nichž se nad ohněm opékaly kousky masa. Charity se nedala dvakrát prosit. Skromná snídaně u Dada a jeho rodiny byla to jediné, co dnes snědla, a žaludek se už hlásil vehementně o slovo.

Skudder ukázal na druhého žraloka, který seděl u ohně a pozorně sledoval Charity. "Tohle je Raoul," řekl. "Můj zástupce. Tomu můžeš věřit."

"Ostatním ne?" zeptala se Charity suše.

"Ne," odpověděl Skudder týmž tónem. "Alespoň ne všem. Jenže s Raoulem jste už takřkajíc staří známí."

Charity na něj tázavě pohlédla a Skudder s náznakem úsměvu dodal: "Dnes ráno. Střelila jsi ho do nohy. Ale on dokáže odpouštět."

Charity si žraloka důkladně změřila. Nepoznávala ho, ale to ještě nic neznamenalo - měla skutečně jiné starosti, než si vrývat do paměti tváře nějakých chlapů. Všimla si však, že Raoul má nohavici roztrženou až ke kolenu. Pod ní se bělal obvaz. "Bolí to ještě?" zeptala se. Raoul zavrtěl hlavou. "Škoda," řekla Charity. "Měla jsem mířit o metr výš."

Raoulova tvář zůstala i nadále bez hnutí, ale Skudder se tiše zasmál. "Křivdíš mu, Lairdová," řekl. "Raoul ti zachránil život."

"Vážně?" odpověděla Charity vztekle. "To mi muselo nějak uniknout."

"Kdyby ti nezabránil v útěku, hoši by tě zabili," řekl Skudder vážným tónem. "Nebo by tě zabila planina. Nikdo tam venku nepřežije, pokud není poušťař. A ty poušťař nejsi."

"Ne," odpověděla Charity. "To nejsem."

"A co jsi?"

Záměrně lhostejný tón té otázky ji na okamžik oklamal - Skudder jí rozvázal pouta ne proto, že by byl tak hodný člověk, ale protože po ní něco určitého chtěl.

"Každopádně nejsem poušťař," odpověděla vyhýbavě. "Právě jsi to sám řekl." Nahnula se dopředu, natáhla se po jednom prutu s opečeným masem a ochutnala. Maso mělo zvláštní, ale příjemnou chuť a Charity po prvním opatrném soustu začala žvýkat rychleji a téměř dychtivě. Teprve teď si pořádně uvědomila, jaký má hlad. Skudder ji nechal chvíli na pokoji, ale neustále se na ni díval, i když také jedl. Také Raoul sledoval ostražitým pohledem každý její pohyb.

Charity se začala cítit nepříjemně. Nejraději by maso odložila a poprosila, aby ji zase přivázali ke stromu. Ale nehledě k tomu, že by to Skudder zřejmě odmítl, měla příliš velký hlad, aby to skutečně udělala.

"Chápu, že nám nedůvěřuješ," řekl Skudder po chvíli. "Ale nejsme tví nepřátelé."

"To jsem si všimla," odpověděla Charity sarkasticky. "A Net a její rodina taky. To vypalujete domy všem lidem, kteří nejsou vašimi nepřáteli?

Skudder vztekle stiskl rty, spolkl však drsnou odpověď, kterou měl na jazyku. "To by se nestalo, kdybys neutekla," řekl s klidem, do něhož se vší silou nutil. "Ale to už jsme si přece řekli, ne? Kdo jsi?"

"Kdo je Daniel?" odpověděla Charity.

Ve Skudderových očích se opět zablýskl hněv a on se opět jen stěží ovládl. "Ty to vážně nevíš?" zeptal se. "A odkud jsi spadla? Z měsíce?"

"Možná." Charity pokrčila rameny a zkoumavě se na Skuddera zadívala. "Proč se nechováš tak, jako bych byla právě odtamtud a neodpovíš mi na pár otázek? Možná," dodala s opětovným pokrčením ramen, "že pak odpovím na ty tvoje."

Skudder si povzdychl. Ale k jejímu vlastnímu překvapení přikývl. "Fajn - vlastně proč ne? Nevím, kdo je Daniel." Když na něj Charity nevěřícně pohlédla, udělal bezradné gesto. "Nikdy jsem se s ním nesetkal," pokračoval. "Je to naše spojka, ale nikdy jsem ho neviděl na vlastní oči. Neviděl ho nikdo."

"Vaše spojka? A na koho?"

"Na pány Morony," odpověděl Skudder ochotně. "Nevím, jestli je to člověk, nebo jeden z nich. Podléhají mu jezdci."

"A vy."

"Ne." Ta odpověď přišla tak ostře, že Charity vycítila, že se dotkla citlivého bodu. Skudder si uvědomil, že si toho všimla. Rozpačitě se usmál. "Ne," řekl ještě jednou. "My nepodléháme nikomu. On totiž... s námi obchoduje, jestli tomu tak chceš říkat. Dbáme tak trochu na to, aby v jeho oblasti všechno běželo v pořádku a on..." chvíli přemýšlel, "...obstarává nám, co potřebujeme," řekl nakonec. "Palivo, náhradní díly... je nás mnoho."

Nebyla to úplná pravda. Charity jasně cítila, že Skudder jí něco podstatného zamlčel. Ale nemělo zřejmě smysl, aby se ho vyptávala dál. Skudder zřejmě i tak řekl víc, než vlastně chtěl.

"Kdo jste?" zeptala se pak. "Něco jako Danielova soukromá ochranka?"

Skudder přeslechl záměrně urážlivý tón, jímž byla ta otázka položena, téměř lhostejně zavrtěl hlavou. "Jsme svobodní," řekl. "Nikdo nám neříká, co máme dělat a co ne. Odkud jsi, Lairdová? Z jihu?"

Samozřejmě neodpověděla, jenže Skudder si zřejmě tentokrát vysvětlil její mlčení jako souhlas, protože hned nato pokračoval:

"Vím, že ti blázni tam námi opovrhují. Ale víš, Lairdová, oni i ta jejich slavná města a jejich takzvaná civilizace nám můžou být ukradení. Cena, kterou za to platí, mi připadá příliš vysoká."

Města? Charity se zcela nepodařilo zakrýt překvapení. A úlevu. Skudderova slova totiž dokazovala, že ne všude na Zemi to vypadá tak špatně jako v téhle pustině.

"O jaké ceně to mluvíš?" zeptala se lhostejně.

Skudder si odfrkl. "Otroctví," odpověděl prudce. "Vím, že to neradi slyšíte, ale není to nic jiného. My..." Zarazil se, chvilku se na ni díval téměř dotčeně a pak stáhl rty do tenkého nechtěně uznalého úsměvu. "Ty nejsi z jihu."

"Ne," řekla Charity. "To jsem taky nikdy netvrdila."

Skudder si povzdychl a zavrtěl hlavou. "Ty..."

Za Skudderem se objevila postava v černé kůži a sklonila se k němu. Charity neslyšela, co žralok říká, ale nebylo to zřejmě nic, co by Skuddera potěšilo. Na tváři se mu totiž rozhostil jednoznačně ustaraný výraz. Několik vteřin tomu druhému mlčky naslouchal a pak přikývl. S prudkým švihem se pak zvedl ze země a s politováním pohlédl na Charity.

"V tomhle rozhovoru budeme muset pokračovat později," řekl. "Raoul tě odvede zpět."

Charity také vstala a téměř s překvapením si uvědomila, že je docela odpočatá. "To už nemáš žádné další otázky?"

Skudder se usmál. "Stejně bys mi na ně neodpověděla, že? A otázky, které jsi mi položila ty, byly velice zajímavé."

Když si všiml, jak se zarazila, usmál se ještě víc, kývl na Raoula a díval se, jak se jeho zástupce zvedl a těžkopádně se belhal k nim. Bude na nás báječný pohled, pomyslela si Charity, až se budeme potácet táborem a vzájemně se podpírat.

Když se Net probrala, měla pravou ruku volnou a těsně vedle ní ležela malá, zprohýbaná kovová miska s vodou.

Na jejím okraji kus masa a na něm zase kousek chleba. Net však ani nenapadlo, aby po něm sáhla, ačkoliv měla jistě stejný hlad jako Charity.

Raoul ji zase spoutal, ale zdaleka ne tak pevně jako poprvé. Když vstal, dokonce se omluvně usmál, pak se zase téměř chvatně otočil a odbelhal se pryč.

Charity za ním zmateně hleděla.

Čím déle se na něj dívala, tím jistější si byla, že je to opravdu ten muž, jehož postřelila do nohy - a tím nesmyslnější se jí zdálo to pomyšlení.

Povzdychla si a otočila hlavu k Net. Poušťařka na ni nenávistně pohlédla.

Charity si uvědomila, že volná pouta jí dávají možnost osvobodit se. Pod upřeným Netiným pohledem se začala zbavovat provazů. Počkala, až nikdo ze žraloků nebyl na blízku a opatrně se odplížila do tmy. Z Netina nerozhodného pohledu zatím nebylo patrné, jak bude na Charitin útěk reagovat.

Raoul pohlédl na Skuddera a ačkoliv ten se nedíval jeho směrem a pokoušel se teď proniknout pohledem tmu, v níž zmizela Lairdová, cítil nepříjemný dotek Raoulova pohledu.

"Ten tvůj smysl pro spravedlnost ti jednoho dne zláme vaz," zaprorokoval ponuře.

Vůbec neodpověděl. Jestliže na tom, co se stalo, vůbec něčeho litoval, pak nanejvýš okolnost, že Kinkovi neprořízl krk sám. Kromě toho měl teď na práci mnohem důležitější věci, než si lámat hlavu nad osudem psychopata, který za svého života zabil víc lidi, než měl vší ve vlasech.

"Co je s tou holkou?"

"S tou poušťařkou?" Raoul pokrčil rameny. "Vypadá to, že utíkala opačným směrem. Ty dvě asi nebyly moc velké kamarádky." Usmál se, sáhl si pod vestu a vytáhl z ní malou plochou krabičku. Když stiskl tlačítko, začalo na její přední straně svítit matně zelené očko velikosti mince. Po miniaturní obrazovce se pohyboval drobný červený puntík. Velmi pomalu, ale nepříliš daleko od středu.

Skudder se na bod chvíli zamyšleně díval a pak, když mu Raoul přístroj vyzývavě podal, zavrtěl hlavou. Techniku Moronů měl rád stejně málo jako je samotné. Kromě toho znal jiné cesty a prostředky, jak najít něčí stopu.

"Ještě ne," řekl. "Dejte jí hodinu náskok. Hoši ať zatím ztropí trochu povyku, ať si ta holka myslí, že jdeme po ní."

Raoul beze slova přikývl, krabičku zase schoval a chtěl se otočit, jenže Skudder ho ještě jednou zadržel. "Ať Bart a jeho hoši tu holku přivedou," přikázal. "Ale opatrně. Chci ji živou a nezraněnou. A přiveďte taky toho zatraceného trpaslíka."

"Taky živého a bez zranění?" zeptal se Raoul.

Skudder odpověděl až po chvíli.

"Živého," řekl.

Noc byla jako černá stěna, do níž narazila. Prvních deset minut prostě utíkala naslepo a téměř bez cíle, řítila se porostem a suchým křovím. Charity si přitom neuvědomovala, že se takhle může dříve či později zřítit do skutečné rokliny. Na pět minut se jí docela zmocnila panika. Bylo to obrovské štěstí, že se během té doby sama nezabila, nebo nevběhla opět žralokům přímo do náruče. Nakonec však začal její jednání opět řídit rozum. Běžela pomaleji, pokoušela se orientovat - to ale zase rychle vzdala - a nakonec se zastavila, aby naslouchala. V první chvíli slyšela pouze bušení vlastního srdce a vlastní těžké oddychování, ale po chvíli začala identifikovat i jiné zvuky - vytí větru, tu a tam tlumené zapraskání, které jí prozrazovalo, že není v téhle pustině jediným živým tvorem. Z velké dálky sem doléhaly hlasy žraloků.

Opatrně se rozhlédla a zahlédla nedaleko skálu, která se z pláně tyčila jako strážní věž. Pustila se do výstupu.

Sotva se ovšem dostala o metr dál, zmateně se zarazila. To, co v bledém měsíčním světle vypadalo jako skála, byla ve skutečnosti mechem pokrytá zvětralá zřícenina.

Aniž si toho všimla, běžela celou dobu krajinou plnou zřícenin: černé hromady kamení se leskly v měsíčním světle, staré ocelové nosníky trčely k obloze. Bylo to rozpadlé město - město, které možná i znala.

Tento poznatek ji dočista vyděsil. A najednou zcela určitě věděla, kde je. Nebylo pochyb... Ta rozpadlá věž, před kterou stála, patřila kdysi k malému bílému kostelíku. Loď zmizela, ale nebylo pochyb: na předním průčelí hromady sutin vedle ní byl kdysi nápis RADNICE.

Bylo to Brainsville.

Byla zde tři měsíce před útěkem do krytu a pak ještě jednou večer před katastrofou, jenže to už město hořelo.

Ta myšlenka ji vyděsila. Poprvé skutečně spatřila, co se stalo se světem. Všechno ostatní - hory, roviny, rozpadlá farma, dokonce i žraloci, to vše patřilo do jiného světa, do něhož byla přenesena. Jenže Brainsville byl prvním skutečným a nepopiratelným důkazem toho, že se neocitla na jiné planetě nebo v jiném kosmu.

Charity se otřásla. Jen stěží ze sebe setřásala ochromení, jež jí tento poznatek způsobil. A jen stěží si vybavovala v paměti, proč tady vlastně je.

Kdesi v rozvalinách zaslechla šramot. Charity sebou trhla, instinktivně si sáhla do prázdného pouzdra po boku a bolestně si uvědomila fakt, že je beze zbraně.

Alespoň konečně ví, kde je. Je několik mil od hlavního vchodu do krytu - pět, šest mil vzhůru do hor.

Nebude to zrovna procházka, ale při troše štěstí by to mohla zvládnout ještě před rozedněním.

Opět - a ne naposledy - se jí zmocnily pochyby. Možná měl Gurk pravdu a nebylo to nic než legenda. Možná že místo ságami opředených hlubiňáků najde jen zpustlé trosky - ale pokud je najde, pak bude vědět, kde má hledat lidi. V troskách SS nula jedna.

Skutečně to nebyla procházka. Žraloci jí sebrali hodinky, takže nevěděla, jak dlouho už bloudí nocí. Musely to však být hodiny. Charity se cítila záhy tak vyčerpaná, že by si nejraději někde našla místo k přespání - a bylo jí úplně jedno, jestli ji žraloci pronásledují nebo ne. Prohledala trosky a nakonec našla rezivou ocelovou tyč, což sice nebyla dobrá zbraň, ale přece jen lepší než nic.

Výstup byl provázen obrovskými mukami. Připadala si, jako by ani nestoupala do kopce, ale i kamsi do jiného času, a podruhé opět hrozivě prožívala poslední míle, kterými se probojovávala v onom odumírajícím světě. Dokonce tady stál i vrak tanku, který jí před tolika lety ukazoval cestu; dnes už téměř zcela porostlý plevelem a křovím, ale po celou tu spoustu let, která uplynula, zřejmě beze změn. Charity udělala veliký oblouk kolem ocelového kolosu. Nezapomněla na planoucí hmyzí oči, které na ni tehdy číhaly ve stínu. Poslední míle byla nejtěžší. Cesta zmizela a tam, kde byl kdysi plácek obehnaný ostnatým drátem s ochrannými pozicemi a branami, se teď tyčila k obloze obrovská hromada sutin.

Charity ani nic jiného neočekávala. Ti bájní hlubiňáci by zřejmě nezůstali takovou dobu v bezpečí, kdyby brána do jejich říše byla každému otevřena. Existovaly i jiné vchody - Charity je sice neznala - ale najde je. Teď, dodatečně, jí to připadalo téměř legrační a jen tak mimochodem jako krutý žert osudu: když se probrala z dlouhého hibernačního spánku, byla od obyvatel krytu vzdálena zřejmě jen několik desítek metrů. Kdyby tehdy otevřela ty pancéřové dveře, místo aby skočila do skluzavky, mohla by si ušetřit celý tenhle útěk, který ji teď naháněl hrůzu.

Zapudila tu myšlenku, vrhla poslední, téměř zbědovaný pohled na obrovskou haldu před sebou a vykročila dál.

Málem to byl poslední krok v jejím životě.

Ta věc se náhle ocitla před ní - zcela neslyšně a náhle, jak se dokáže pohybovat hmyz. A tak prudce, jako by doslova vyrostla ze země. Vypadalo to jako obrovská kobylka - a působilo to skutečně nebezpečně.

Charity o půl kroku ucouvla a opět strnula, když se kobylka pohnula: její kulatá hlava sebou zaškubala a tlustá tykadla vzrušeně zašvihala směrem k Charity. Jedno z ohromných kusadel vydalo nepříjemný vrzavý zvuk. Charity viděla, jak se nestvůře velmi pomalu pohybují svalnaté zadní nohy a sbírají sílu ke skoku.

Charity učinila další opatrný krok a kusadla kobylky se opět zahýbala. Charity zase strnula. Hlavou se jí

překotně honily myšlenky. Neodvažovala se ani hnout, ba dokonce ani prudčeji dýchat. Zdálo se, že ten netvor reagoval pouze na pohyb. Charity alespoň doufala, že to tak je - ale i kdyby měla pravdu, bylo ji to málo platné. Věděla, jak dovede být hmyz příšerně trpělivý, a ona u sebe neměla zbraň, takže nemohla riskovat útok na kobylku. Železnou tyčí by nedokázala absolutně nic. Ale nemohla tady ani dlouho stát bez hnutí. Musela něco dělat...

Kdesi za ni se ozval šramot a hlava kobylky se absurdním pohybem otočila. Nervózně pohybovala kusadly.

Ten hluk se zase odkudsi ozval a Charity tentokrát rozeznala dusot obrovitých měkkých tlap, který se přibližoval. Cosi se k ní zezadu blížilo a pak...

Pak se najednou všechno semlelo strašně rychle. Ozvalo se pronikavé zuřivé vytí a najednou Charity nad hlavou přelétlo cosi šedého, masivního a jako chlupatá koule to narazilo do opancéřované hrudi obrovité kobylky. Ta se bleskurychle postavila na zadní. Charity zahlédla v měsíčním světle záblesk dlouhých oslnivé bílých zubů a tu se už ten šedivý tvor zahryzl do chitinového krunýře kobylky.

Vlci! pomyslela si Charity ohromeně. Vždyť to jsou vlci! Snad desítka tvorů podobných psům se zuřivě vrhla na kobylku. Jenže obrovitý netvor se bránil se vší smrtící silou svého titánského těla. Charity viděla, jak se vzduchem míhají klepeta jako rohovité kyje; jeden z vlků bolestí zavyl a ze tmy se nořili další vzteklí šedí lovci. Zdálo se, že nemají ani nejmenší strach z převahy svého protivníka. Charity krok za krokem ustupovala, zatímco obrovitá kobylka se zoufale bránila proti šedé přesile vlků.

Opatrně se otočila -

- a v poslední chvíli potlačila výkřik.

Byla už necelé dva tři kroky od okraje lesa, ale stejně dobře to mohly být dvě tři míle nebo světelné roky - protože mezi ní a stromy, skýtajícími záchranu, stál mohutný šedočerný vlk, který ji sledoval planoucíma očima. Ani se nehnul, ale uši měl výhružně staženy dozadu a cenil na ni strašlivé zuby. Z prsou mu vycházelo hluboké hrozivé chroptění.

"Nehýbej se!"

Ten hlas vyšel odkudsi ze tmy. Charity z posledních sil potlačila opět vyděšené škubnutí - pohyb, který by možná vlka vyprovokoval k útoku.

"Ani hnout," řekl opět hlas. "Ať se stane cokoliv."

Vlk ostražitě zastříhal ušima, aniž by z Charity byť jen na vteřinu spustil oči. Vypadalo to, že instinktivně cítí nebezpečí, které se k němu přibližovalo zezadu. Ale viděl také kořist, která stála před ním.

Porost se s praskáním rozestoupil a z něj se vyhrnul dvoumetrový gigant. Vlk pronikavě zakňučel a prudce se otočil. Jenže zlomek vteřiny přece jen chyběl.

Skudderův tomahavk mu zasáhl lebku naprosto přesně a rozťal ji vejpůl.

"A teď pryč!" Žralok ji surově chytil za ruku a vlekl ji s sebou. Právě včas, jak Charity zjistila letmým pohledem přes rameno.

Kobylka se pod náporem smečky vlků svalila na zem a šelmy ji právě trhaly na kusy. Několik vlků ovšem zpozorovalo i Skuddera a vyrazili za ním.

Doběhli na okraj lesa a zachránili se před vlky tak, jak se před nimi zachraňovali lidé už před miliony let. Skudder se rozběhl k nejbližšímu mohutnému stromu, zvedl Charity v bocích a vyhodil ji do výšky. Charity se instinktivně zachytila větve a bleskurychle se přitáhla, zatímco Skudder vyskočil na jinou větev - a minul ji.

Vykřikl, spadl půldruhého metru dolů a s láteřením se zase postavil. Řítili se na něj vlci; dva, tři, téměř polovina šedivých stínů. Charity vyděšeně vykřikla. Ale Skudder to dokázal. Nepokoušel se už vyskočit na větev, ale s téměř neuvěřitelnou mrštností se vyšplhal po kmeni stromu, zatímco vlci na něj s vyceněnými zuby štěkali dole.

"Skuddere - sem!" Charity se předklonila, podržela se rukou větve a natáhla Skudderovi vstříc volnou ruku. S vynaložením všech sil ho přitáhla k sobě. A pak to byl on, kdo ji musel držet, protože Charity by jinak zřejmě vyčerpáním spadla dolů.

Několik vteřin jen seděla a sípavě lapala po dechu. Posléze si uvědomila, že Skudder ji pořád ještě drží. Zuřivě se vymanila z jeho objetí a odstrčila ho. Skudder se usmál.

Vztekle hleděla dolů. Vlci obklíčili strom a se cvakáním čelistí a s vytím se po něm snažili vyšplhat nahoru. A přibíhali pořád další. Smečce zřejmě netrvalo příliš dlouho, než rozsápala obří kobylku.

"To bylo o vlásek," řekla Charity tiše.

Skudder se usmál. "Ta kobylka byla ostatně docela neškodná. Jsou to býložravci. Nebezpeční jsou, jen když se musí bránit."

Charity na něj vztekle pohlédla. Současně pocítila najednou potřebu dát si pár políčků. Především poté, co Skudder v témže skoro lhostejném tónu pokračoval: "Bylo od tebe dost lehkomyslné vydat se sama beze zbraně tímhle krajem, nezdá se ti? Nebyla bys první, kterou by vlci sežrali. Byli ti na stopě už pořádnou chvíli."

"Stejně jako ty?"

Skudder zavrtěl hlavou. "Ne. Já jsem sledoval vlky. Ale už hodinu jsem věděl, kde jsi."

"Proč jsi tedy nepočkal, až mě vyřídí?" zeptala se Charity. Zlobila se vlastně víc na sebe než na něho. Měl však pravdu. Bylo od ní dost lehkovážné jen tak vyběhnout do světa, o němž věděla jen o trochu víc, než že většina jeho obyvatel jsou jejími nepřáteli.

"Mám tě odevzdat živou," připomněl Skudder. Zavrtěl hlavou. "Kam máš vůbec namířeno? V okruhu stovky mil tady není nic, kam by se vyplatilo utíkat."

Charity se rozhodla, že na tu otázku neodpoví a zadívala se dolů na vlky. Zvířata byla stále vzteklejší. Tázavým posunkem ukázala na samopal - na její samopal, jak si nakvašeně uvědomila, který měl Skudder zastrčený za opaskem.

"Proč jich několik neodstřelíš?" zeptala se. "Možná by ti ostatní potom zmizeli. Nemám chuť tady na stromě nocovat."

Skudder zavrtěl hlavou. "Proč bych je měl střílet?" zeptal se vážně. "Nic nám neudělají. A stejně brzy odtáhnou."

První vlci zřejmě opravdu začali ztrácet o Skuddera a Charity zájem. Tu a tam sice ještě jeden ze šedých lovců vyskočil do výšky a pokoušel se vyšplhat po kmeni stromu, ale vypadalo to, že zvířata konečně pochopila, že jim kořist unikla.

"Bylo od tebe dost hloupé, žes utekla," řekl Skudder ještě jednou. "Být na tvém místě, pokusil bych se o to taky, ale zamířil bych jiným směrem, víš? Do hor se neodváží ani jezdci."

"Jen odvážní žraloci, co?" zeptala se Charity ironicky.

Skudder zavrtěl hlavou. "Ani ti ne," řekl. "Jedině když musí. Máš štěstí, že jsi ještě naživu."

"Už jsem ti přece poděkovala, ne?" řekla Charity kousavě.

"Zkus to ještě jednou," pokračoval nevzrušeně Skudder dál. "Nevím, jestli stihnu být všude včas, abych tě zachránil. Jsou daleko horší věci, než tyhle bestie."

Charity už neodpověděla. Místo toho, aby s ním dál mluvila, podívala se opět dolů.

Vlci se skutečně pomalu stahovali. Nejprve jednotlivě a pak v menších či větších skupinkách, které mizely na severu v porostu, až nakonec zůstalo sedět pod stromem jediné zvíře. To chvíli číhalo s vyplazeným jazykem a nakonec se také sebralo a odkráčelo.

Přesto ještě uplynulo několik minut, než Skudder seskočil. Mohutným švihem seskočil stranou, chvíli zůstal viset jako gymnasta na hrazdě a nakonec seskočil dolů. Charity téměř proti své vůli obdivovala ladnost jeho pohybů. Dopadl na zem, bleskurychle se stočil do klubka a opět se postavil na nohy. Současně si vytáhl z opasku sekyru - ne střelnou zbraň, jak si Charity dobře všimla.

Nikdo ho nenapadl. Z porostu se nevyřítili ani vlci, ani jiné příšery a Skudder se po chvíli zase narovnal a zvedl paže.

"Seskoč," řekl.

Charity skutečně skočila. Nenamířila si to však do jeho náruče, jak Skudder zřejmě předpokládal, ale otočila se zpola kolem vlastní osy, dopadla notný kus vedle něj, převalila se přes rameno a bez varování na něj zaútočila. Její noha opsala dokonalý půlkruh a zasáhla ho do brady trojnásobně razantněji než by to dokázala pěstí.

Většinu lidi by tento zásah usmrtil nebo docela vyřadil z boje. Skudder byl totiž navíc tak překvapený, že se ani nepokusil se mu vyhnout.

Nesvalil se na zem, nýbrž s divoce rozmáchlými pažemi zavrávoral o dva tři kroky dozadu a opět se vzpamatoval. Sklesle potřásl hlavou.

Charity hned zase zaútočila. Vši silou se odrazila, zpola se otočila ve vzduchu a oběma nohama ho kopla do prsou. A tentokrát se Skudder odporoučel k zemi - tvrdě a bez jediného hlesnutí. Jenže vzápětí byl zase na nohou stejně jako ona. Charity ho oběma rukama praštila do krku a pokoušela se mu zároveň vrazit koleno mezi nohy, jenže on její nápřah zachytil téměř hravě, jak se jí zdálo, a zasadil jí obratem políček, po kterém se Charity odpotácela dozadu.

Přesto se ale Skudder opět dopustil osudové chyby tím, že Charity podcenil. Nepokoušela se mu vyhnout nebo ho zadržet. Naopak - chytila jeho napřažené paže, vší silou je zkroutila a současně se zaklonila. Skudder narazil s vyděšeným výkřikem na její nastavené koleno, a najednou jako by se ocitl ve stavu beztíže, odlétl tři čtyři metry vzduchem a divoce přitom mával pažemi.

Charity se dvěma bleskurychlými kroky ocitla u něj, vytáhla mu z opasku samopal a opět ucouvla. Rychle zbraň odjistila a namířila na něj.

Skudder se, se sténáním postavil a sáhl si na hlavu. Když zase prsty sundal dolů, měl je potřísněné krví.

"Stačí pohyb a jsi mrtvý," řekla Charity výhružně.

Skudder si několik vteřin prohlížel zakrvavené prsty a pak na ni vzhlédl. Jeho pohled vypadal spíš vyčítavě než vztekle. "Už zase jsem tě podcenil," řekl. "Pomalu se to stává mým špatným zvykem. Kde ses naučila tak prát?"

"Tam, kde jsem se učila, jak zatočit s podobnými lumpy, jako jsi ty," odpověděla Charity nasupeně. Když se chtěl pohnout, výhružně dodala: "Zůstaň na zemi. Jsi na mě trošku moc mrštný."

Skudder skutečně ztuhl, ale nevypadal, že by měl příliš veliký strach. Právě naopak - smál se, když se díval do hlavně samopalu, kterým mu Charity mířila do obličeje. "To přece neuděláš," řekl.

"Jsi si tím tak jistý?"

Skudder přikývl. "Naprosto. Nemáš stejně jako já ve zvyku střílet na bezbranného člověka. A já se teď postavím."

Charity se palcem dotkla malého tlačítka na samopalu a na černé kůži Skudderova pravého kolena se objevil krvavě červený bod velikosti mince. Laserový hledáček vydával sotva slyšitelný, ale ostrý bzukot.

"Mám ti tam vpálit kulku?" zeptala se Charity. "Nebude to pro mě problém."

Skudder zaváhal. Poprvé od chvíle, co ho poznala, vypadal nejistě.

"A nebude pro mě problémem ani to, abych tě potom vlastnoručně vtáhla na strom, aby tě nesežrali vlci, Skuddere," dodala Charity vážně. "Ale jestli třeba jenom zakašleš, napálím to do tebe."

Skudder si téměř minutu prohlížel tu červenou skvrnu. Poté se podíval na Charity.

"Nemáš šanci," řekl tiše, "věř mi. Tady venku nepřežiješ ani den."

"Udělám co bude v mých silách," odvětila Charity klidně. "A teď si lehni na břicho a roztáhni ruce a nohy."

Ještě jednou zaváhal, ale pak začal - velmi pomalu - provádět, co mu přikázala Charity. Pohyb však nedokončil. Najednou ztuhl.

Vytřeštil oči a jeho pohled utkvěl na čemsi, co bylo za Charity.

Ta si povzdychla.

"Jestli si myslíš, že ti na tenhle trik skočím, Skuddere," řekla, "ten byl starý, už když jsem se narodila. A to už je pořádně dlouho."

"Není to trik." Skudder sevřel rty do tenké, téměř bezkrevné čárky. "Zatraceně, sám bych si přál, aby to byl trik," zašeptal.

Charity zaváhala. Buď byl Skudder tím nejlepším komediantem, jakého kdy potkala, nebo byl ten výraz téměř panické hrůzy v jeho tváři opravdový. V žádném případě se ovšem Charity nechtěla otočit.

Samozřejmě, že to však nakonec udělala.

Ne - nebyl to trik. Nebyli už sami. Kolem ní a Skuddera vytvořila asi desítka mužů a žen v přiléhavých světle modrých uniformách široký půlkruh. Uniformy byly k nerozeznání podobné té, kterou měla na sobě Charity. A zbraně, které drželi v rukou, byly zcela nepochybně lasery. Pokožka těch lidi byla velmi bledá. Nebylo pochyb - před nimi stáli hlubiňáci. A byli něčím víc, než pouhou legendou.

Charity s úlevným povzdechem spustila zbraň a vykročila lidem v uniformách vstříc.

Neměla ani čas toho pohybu zalitovat. Jeden z laserů vypálil tenký, pronikavě rudý blesk, který ji omráčil.

Za poslední půlhodinu se červený bod v horní třetině obrazovky hledáčku nepohnul. Pak, před několika minutami, se opět s chvěním vydal na cestu, ale jen nepatrný kousek. Potom zase utkvěl na místě. Od té doby slábl. Jako by se pomalu vzdaloval z dosahu hledáčku, ubývalo postupně jeho záření, ale bod se ani milimetr nepohnul z místa.

Kohokoliv jiného na Raoulově místě by ten fenomén zmátl, pokud by ho dokonce nevyděsil. Jenže Raoula ne. Ten jen klidně sledoval podivné chováni světelného bodu, pokoušel se vyvodit z něj nějaké závěry a zvažoval různá vysvětlení.

Zaslechl kroky, rychle hledáček ukryl pod košili a podíval se vzhůru. Blížil se k němu Bart a vypadal dost nervózně. Pušku držel v levé ruce a pravačku měl zavěšenou v šátku na prsou zavázanou do ušmudlaného obvazu. Byla to vzpomínka na smečku vlků, na niž narazili před hodinou. Ztratili tři muže a téměř tucet jich bylo více či méně raněno, než se jim podařilo ty bestie definitivně odrazit.

"Jedou," řekl Bart. Hlavní zbraně ukázal na skálu, na jejímž vrcholu držel stráž jeden z mužů. Raoul slyšel motocykly, které se s námahou šplhaly nahoru po polorozbořené cestě, už delší dobu.

"Mám říct hochům?" zeptal se Bart. "Můžeme jet hned dál." S rozpačitým úsměvem pak dodal: "Bude možná lepší nezdržovat se tady zbytečně dlouho."

Raoul na chvíli přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou.

"Ne," řekl. "Počkáme ještě, než se rozední."

"Skudder je pryč už dost dlouho," podotkl Bart. "Měli bychom ho začít hledat. Už... si o něj dělám starosti."

"To nemusíš," řekl Raoul chladně. "Ještě počkáme."

Bart vypadal dotčeně. Ale neodvažoval se samozřejmě cokoliv namítat.

Tentokrát se tak brzy neprobrala - kdosi ji prostě zbavil vědomí - nedostala příliš prudkou ránu, ale stačila na dlouho. Charity zasténala. Proč nemůžou ti blbci postupovat starou osvědčenou metodou? pomyslela si vztekle. Kbelík vody by přece docela postačil!

Vztek zase zmobilizoval její síly. Otevřela oči, instinktivně se pokoušela zvednout ruku k obličeji a zjistila, že je spoutaná.

Čísi jiná ruka ji pleskla do obličeje a pak si konečně onen někdo všiml, že se Charity zřejmě probrala a o krok ustoupil.

Nebyla si jistá - ale přinejmenším se domnívala, že tu tvář poznává: byl to jeden z hlubiňáků, které se Skudderem tam venku potkali. Nebyli už na volném prostranství, ale v jakési malé bíle natřené místnosti, zalité chladným světlem několika zářivek. Tvář nad ní byla sinalá a bílý jas kolem ji dělal ještě sinalejší. Kdyby kolem oči někdo udělal černé kruhy a navíc přimaloval slzu, vypadala by ta tvář jako maska pierota.

"Přestaňte už s tím bitím," řekla konečně.

"Buď zticha," odpověděl muž. "Mluvit budeš, jen když se tě zeptáme."

"Rozkaz," řekla Charity - což jí okamžitě vyneslo další poliček. Tváře jí teď hořely jako v ohni. Potlačila však jakýkoliv projev bolesti a jen zírala na člověka s bílou tváří.

Nebyl to jediný hlubiňák, který byl v místnosti. Charity ležela natažena na jakémsi polním lehátku, k němuž byla připoutána, hlavou ale pohybovat mohla. Na druhé straně místnosti, jen necelé tři metry od ní, stálo druhé, podobné lehátko, na němž byla připoutána postava oděná v černé kůži. Vedle něj se ledabyle opíraly o stěnu dvě postavy v uniformách NASA a dvě další stály vedle Charity. Takže včetně muže, který ji probíral, to bylo pět lidí. Dost veliká přesila, když si uvědomila, že jsou spoutáni.

"Kdo jsi?" zeptal se muž s bledým obličejem. Jeho hlas zněl ostře a tak, jako by nebyl zvyklý opakovat tutéž otázku dvakrát.

"Jmenuji se Lairdová," řekla. "Kapitán Charity Lairdová z U.S. Space Force." Pokývla hlavou na svou uniformu a s úsměvem dodala: "Jsme ze stejné stáje, kamaráde."

Muž se ušklíbl, což mělo vyjadřovat údiv. Její odpověď ho ale zřejmě uspokojila natolik, že ji přestal dál políčkovat.

"Odkud jsi?" pokračoval. "A jak ses dostala k téhle uniformě?"

"Proč mě neodvážeš a proč si o všem nepromluvíme v klidu?" zeptala se. "Jsem přece na vaší straně."

"Nikdo není na naší straně - kromě nás samotných," odpověděl hlubiňák.

Charity připadalo, že to pronesl se zvláštním důrazem. Velice rychle a jakoby automaticky - jako věc, kterou už opakoval tolikrát, že už se nad ní ani nezamýšlel. Hned také změnil téma a s posunkem ke Skudderovi řekl: "Co máš společného s tímhle žralokem?"

"Nic," odpověděla Charity.

"Tak proč jste byli spolu?"

Výslech přiváděl Charity skutečně pomalu k zuřivosti. "Pokud to uniklo tvé ctěné pozornosti," řekla vztekle, "právě jsem se chystala s ním rozloučit, když jste se objevili vy."

"Přišli jste sem spolu," trval na svém hlubiňák. "Proč?"

"Nepřišli," vložil se do věci Skudder. "Mluví pravdu. Šel jsem po ní."

"Je to dotěra," dodala Charity a překvapeně se podívala na Skuddera. Žralok vypadal velmi vážně. Ne ustrašeně, ale ustaraně.

"Lžou, Marku," řekl jeden z hlubiňáků. "Je to podfuk. Měli jsme je zastřelit a předhodit vlkům."

Mark přikývl. "Možná to taky uděláme," řekl a pak se opět otočil k Charity. "Jedině, že bys měla připravené dobré odpovědi, Lairdová. - Takže - odkud jsi a kde jsi vzala tu uniformu?"

Charity si potichu povzdychla. Ale možná bylo přece jen nejlepším řešením odpovídat na Markovy dotazy prostě popravdě. "Jsem z New Yorku," odpověděla. "A tohle je moje uniforma. Je to služební oděv kosmonauta U.S. Space Force."

Na Markovu ránu nebyla připravena. Před očima se ji udělaly barevné kruhy. Spodní ret ji začal trochu krvácet.

"Lžeš."

"Ne," řekla Charity zdrceně. "Ale můžu si vymyslet pár lží, jestli se ti tahle pravda nelíbí."

V Markových očích se zajiskřilo, ale neudeřil už. Otočil se ke Skudderovi.

"Dobrá, a teď k tobě, žraloku. Takže ty jsi Skudder." Tiše se uchechtl. "Těší mě, že tě osobně poznávám. Hodně jsem toho o tobě slyšel."

Skudder přikývl. "Je to opravdu kříž, být takhle slavný," řekl v konverzačním tónu. "Ale já to..."

Mark ho praštil pěsti do tváře a Skudder zmlkl. Na jeho rtech se objevil nepatrný zlostný úsměv a najednou to byl hlubiňák, kdo od žraloka o půl kroku ucouvl, a ne naopak.

"Však tě ty tvoje bláboly přejdou," procedil Mark skrze zuby. "Odtud živý nevyjdeš. Dlouho jsme na tebe čekali."

Skudder na něj nenávistně pohlédl, ale když odpověděl, měl docela klidný hlas.

"To je mi jasné. Marku. Teď, když vím, kde vás mám hledat, mě nemůžete nechat naživu. Ale Charity nechte jít. Říká pravdu. Patří skutečně víc k vám než k nám."

"Jo, a proto se jí taky zastáváš, co?" řekl Mark ironicky. "Nevěřím ti ani slovo. Možná jste tu uniformu někde našli a teď vám připadá náramně zábavné hrát nám tady tohle divadlo. Je jedna z vás."

Skudder chvíli mlčel. Charity viděla, jak mu mozek pracuje na plné obrátky. "Pak by bylo tím hloupější nás zabít. Nebo si vážně myslíš, že jsme přišli sami?"

"Ne," odpověděl Mark chladně. "Dokonce vím, že to tak není. Ale jestli si myslíš, že vám ti vaši supi přispěchají na pomoc, pak se mýlíš. Víme o každém, kde je. A jestli sem přijdou, zabijeme je."

"Ale?" řekl Skudder ironicky. "Jen abyste se nepřepočítali."

"Má pravdu, Skuddere," řekla Charity vážně. "Tví lidé nemají šanci. Tenhle kryt je hotová pevnost."

Skudder se na ni zmatené podíval a i Mark se opět otočil. "Odkud to víš?"

"SS nula jedna," odpověděla Charity zřetelně. "Nejrozsáhlejší a nejbezpečnější komplex krytů na západě. Šestadvacet podlaží, z nichž ovšem některá byla zřejmě zničena. Vybaven nejmodernějšími systémy zbraní, soběstačné zásobování energiemi a startovací dráhy pro raketoplány, z nichž dva ještě stojí dole v hangáru. Ještě něco?"

Mark se na dlouho odmlčel a zdálo se, že poprvé se ho zmocnily pochybnosti. Pak ale prudce odmítavě mávl rukou. "To ještě nic nedokazuje," řekl. "To ses mohla dozvědět kdekoliv."

"Kdekoliv je patrně přehnané, ale samozřejmě máš pravdu," odpověděla Charity. "Ale ráda ti nakreslím půdorys velitelského patra. Řeknu ti, kolik je tam dole místností a jak vypadají. A mám ještě něco, co tě snad přesvědčí."

"A co?"

Charity se dotkla bradou hrudi. "Podívej se mi pod blůzu."

Mark zaváhal, pak se ale chvatně shýbl, a rozepjal zip její uniformy. Charity trochu litovala, že nezapnula ochranný štít. Strašně ráda by tomuhle nafoukanci dopřála elektrickou ránu.

Když pak Mark zahlédl malý stříbřitý identifikační štítek, který ji visel na řetízku kolem krku, vytřeštil oči. "Průkaz třídy A?" zeptal se nevěřícně.

"Vypadá to tak," odpověděla Charity nevrle. "Teď už mě konečně pustíš?"

Mark chtěl něco říci, když tu se místnosti ozval jasný pronikavý pískavý tón a na řídícím pultu vedle dveří se rozblikala červená kontrolka. Mark se téměř vyděšeně otočil. "Ano?" řekl.

"Přiveďte je ke mně," odpověděl hlas z neviditelně umístěného reproduktoru. "Hned."

"Oba?" zeptal se Mark. "Jsou to..."

"Oba," přerušil ho hlas. "Žraloka i kapitána Lairdovou. A zacházejte s nimi slušně." Ostré cvaknutí prozradilo, že reproduktor byl vypnut, aniž kdo vyčkal odpovědi. Mark se ještě chvíli díval do prázdna, pak se vzpamatoval, a

pokynul svým průvodcům, aby Charity a Skuddera odvázali.

Cesta vedla dolů a poprvé, co Charity vstoupila do SS nula jedna, si skutečně uvědomila, jak gigantické rozměry měl tento komplex krytů - vždyť to také bylo poprvé, co musela tuto cestu - až do dvacátého podlaží - absolvovat pěšky. Schody, po nichž se Skudderem sestupovali, přestala počítat někde mezi třemi a čtyřmi stovkami. Hlavně proto, že potřebovala všechnu koncentraci na to, aby udržela rovnováhu na polorozpadlém betonovém schodišti.

Schodiště bylo osvětleno jen velmi spoře a opraveno jen v nejnutnější míře, takže někde se to rovnalo doslova horolezeckému výkonu, chtěla-li udržet tempo Marka a jeho průvodců. Mark jí ještě ke všemu nasadil na ruce pouta.

Ze samotného komplexu krytů viděla Charity jen málo. Dveře, kolem nichž procházeli, byly všechny bez výjimky zamčeny a i když pak dorazili k cíli - vybledlé číslo na dveřích tvrdilo, že jde o dvaadvacáté patro - spatřili jen o něco víc než chodbu osvětlenou několika zářivkami. Na rozdíl od schodiště nebyla však chodba zpustlá. Nebyly tady ani sutiny, ani jakákoliv poškození, ba ani prach. Ačkoliv i tady bylo liduprázdno, působila tato část krytu docela zabydleným dojmem. Bylo to skutečně tak, jak se Charity domnívala. Probrala se skutečně jen pár desítek kroků odtud. Kdyby ty zatracené dveře otevřela, pak...

"Stůjte!"

Markův hlas ji zase strhl do skutečnosti. Poslechla. A když otevřel dveře a zmizel v nich drobnými krůčky, pokusila se mu pohlédnout přes rameno. Charity jen letmo zahlédla světlou, velmi čistou místnost. U zapnutých počítačů v ní seděli muži a ženy v modrých a bílých uniformách.

"To je fantastické," zamumlal vedle ní Skudder. Pohlédla na něj a všimla si, že se ušklíbl. "A tomuhle vy říkáte život?"

Charity neodpověděla hned. Skudderova poznámka ji rozzlobila. Tenhle kryt, místnost s počítači za dveřmi, a dokonce i Mark v modré uniformě Space Force, to všechno jí na pár okamžiků dodalo pocit, že se vrátila domů. Skudderova slova tuto iluzi ovšem zapudila.

"Ne," odpověděla, "Ale nemyslím si, že by si to vybrali sami."

Skudder nestihl odpovědět, protože v téže chvíli se vrátil Mark a udělal rozkazovačné gesto. "Pojďte se mnou."

"Kam nás to vedete?" zeptal se Skudder.

"K našemu vůdci," odvětil Mark chladně.

Skudder sebou téměř neznatelně škubl, ale Charity to nijak zvlášť nepřekvapilo. Ten hlas v reproduktoru řekl: kapitán Lairdová a slovo kapitán mu vyšlo ze rtů poněkud ledabyle. Měla nejistý pocit, že ví, kdo na ni za těmi dveřmi čeká.

Prošli místností, do níž před chvíli Charity jen letmo nahlédla a která byla skutečně něčím jako výpočetním střediskem. Muži i ženy u počítačů byli všichni bez výjimky stejně bledí a štíhlí jako Mark. Cítila se jako v nějakém ze starých vědecko-fantastických filmů, v nichž lidé po atomové katastrofě přežívali v podzemních krytech jako nějací krtci, kteří už zapomněli, že kdysi existovala obloha, která nebyla ze železa a betonu.

Jenže tohle nebyl vymyšlený příběh, nýbrž skutečnost. A ta byla stokrát horší než všechno, co si kdy lidská fantazie vysnila. Konečně prošli místností a Mark otevřel další dveře. Charity si všimla, že napravo a nalevo od průchodu stály ozbrojené hlídky, které si ji a Skuddera prohlížely s neskrývanou nedůvěrou.

Když pak prošli dveřmi, oslnily je prudké reflektory. Za docela normálním psacím stolem seděla postava, kterou v tom prudkém světle téměř nebyli schopni rozeznat.

Charity zvedla zlostně spoutané ruce k obličeji a zamžourala. "Co je to za nesmysl. Stone?" zeptala se. Viděla, jak sebou Skudder zděšeně škubl a jak na ni vytřeštil oči. Také v Markově tváři se objevil tázavý výraz. "Nezdá se vám, že jsme už tohle divadlo hráli dost dlouho?" pokračovala. "Vypněte to blbé světlo!"

V první chvíli se nestalo nic. Pak se stín za světelnou hradbou pohnul a ozval se tichý, velmi tenký smích. Něco cvaklo a světlo zhaslo.

Charity trvalo několik vteřin, než její oči uvykly přítmí a pak ještě chvíli, než pochopila, že se zmýlila.

Nebyl to Stone. Ale tu tvář za psacím stolem přesto znala. Ačkoliv se neuvěřitelným způsobem změnila. "Nilesi!" vydechla téměř nechápavě.

Raoul se centimetr po centimetru sunul ke svahu. Urazit těch deset kroků od okraje lesa až k úpatí haldy sutiny mu trvalo téměř dvacet minut. Plazil se po břiše a tak pomalu, že měl někdy pocit, že se vůbec nehýbá z místa. Po celou dobu ani na chvíli nespustil zrak z malého blikajícího skleněného očka, které upřeně hledělo z haldy sutě dolů k okraji lesa.

Nevšiml si ho nikdo jiný a i Raoul ho spatřil jen proto, že jednak dost přesně věděl, co má hledat a jednak, že se pohyboval - velmi pomalu, ale nezadržitelně.

Půlotáčka doprava, pauza.

Půlotáčka doleva, pauza.

Občas, když se mu do zorného pole dostal padající list, zvířený prach nebo malé zvíře, zastavil se, ale nikdy ne příliš dlouho.

Raoul znal tento druh kontrolních přístrojů, a to byl také důvod, proč se po čtyřech pohyboval tak hlemýždím tempem. Vždycky, když se to matné skleněné oko zadívalo jeho směrem, naprosto znehybněl. To pak ani nedýchal.

Byla to videokamera, ale malé v nepravidelných intervalech blikající rudé oko pod ní mu také prozrazovalo, že není trvale zapnutá, ale že je propojena s primitivním čidlem, které reaguje na jakýkoliv pohyb. Tušil, že takových ok,

která sledují terén kolem hory, je v okolí několik desítek. Zřejmě byly propojeny s počítačem, který vyhodnocoval každý zaregistrovaný pohyb.

Raoul dorazil k haldě sutin a zarazil se na nízké trojhranné spáře. Byl to vchod. Jen tady mohl být vchod dolů.

Pomalu, nekonečně pomalu vstal a natáhl ruku ke kameře. Mezi prsty se mu zalesklo kulaté sklíčko, vybroušené jako hranol, ale příliš tlusté a podivným způsobem současně průzračné i mléčné zakalené.

Jeho ruka potřebovala víc jak čtvrt hodiny k tomu, aby překonala vzdálenost necelých dvaceti centimetrů. A už ho téměř opouštěly síly. Čekal. Kamera se otočila, zastavila se, natočila se dál, chvíli namířila na jeho ruku. Raoulovy prsty sebou škubly v neuvěřitelně rychlém pohybu.

Sklo hranolu s třeskotem narazilo na snímací optiku a zakrylo ji. Na okamžik bylo sklo překryto šedivým stínem a Raoul věděl, že v téhle chvíli se kdesi uvnitř hory rozdrnčel poplašný signál a zřejmě se zapnul monitor. Pak se sklo vyjasnilo a dole na monitoru nebude v téže chvíli vidět zase nic jiného než důvěrně známý obraz okraje lesa - barevný, trojrozměrný a dokonce s iluzí pohybu - ale bez žraloků, kteří na jeho pokyn vystoupili z úkrytů a zamířili k hoře. Hranol je prostě vyfiltroval, tak jako z obrazu vyfiltroval vše, co Raoul chtěl. Tohle obyčejné sklíčko byl hotový zázrak. Nebylo vyrobeno na Zemi.

Raoul se sténáním vstal a následující minuty strávil tím, že si masíroval zápěstí a kotníky, dokud se mu do ztuhlých končetin nevrátil život. Pak se otočil k Bartovi a asi ke stovce dalších žraloků, kteří se za ním zastavili, vytáhl pušku a ukázal na trojúhelníkovitý otvor ve skále. "Jdeme!" vyštěkl rozkaz.

To je nemožné, pomyslela si Charity, je to naprosto vyloučeno. Ale ten muž na druhé straně psacího stolu byl skutečně Niles. Niles, s nímž letěla na Měsíc a na Mars a pak kosmickou lodi. Měla ho ráda a dobře se jí s ním spolupracovalo. Niles byl víc než o rok mladší než Charity a byl to prototyp inteligentního muže. Jen tu a tam upadl do nálady předstírat naprostého hlupáka.

Jenže teď byl...

Charity zírala na tvář na druhé straně psacího stolu, křečovitě hledala slova a mamě se pokoušela potlačit zděšení, jímž ji naplňoval ten pohled.

Niles byl starý. Neuvěřitelně starý. Jeho tvář jako by se skládala už jen z vrásek a záhybů. Neměl už ani vlasy. Tváře měl vpadlé a oči, které vždycky vypadaly tak energicky a bystře, teď zakalilo stáří.

"Bože můj," zašeptala nakonec.

Víc ze sebe nedostala. Nedokázala slovy popsat, co cítila při pohledu na Nilese. A pak si uvědomila, že se ho její reakce musela dotknout. Zahanbeně sklopila zrak.

"Nemusíte se omlouvat, Lairdová," řekl. Jeho hlas byl tenký, ale přesto z něj ještě bylo cítit plnou silu. "Pro mne je to stejný šok, takhle vás spatřit. Ale nebyl jsem tak docela nepřipraven."

Ukázal na jednu z malých obrazovek, které byly seřazeny vedle sebe na pultě za psacím stolem. "Měl jsem půlhodinu na to, abych uvykl té myšlence." Zasmál se. "Připravoval jsem si spoustu chytrých slov, kterými vás uvítám - ale vlastně je to všechno hloupost. Kdo je to Stone?"

Charity na něj opět pohlédla. Pořád ještě jí připadalo těžké dívat se do tolik zestárlých očí.

"Nikdo," odpověděla.

"Nikdo?"

"Muž, o němž jsem se domnívala, že ho zde potkám. Ale na tom nezáleží." Najednou si opět vzpomněla na první myšlenku, která jí projela hlavou, když ho poznala. "Jak to, že jste ještě naživu?"

Těch slov zalitovala ve chvíli, kdy je vyslovila. Dokonce i jí samotné teď připadala jako výčitka. Ale zdálo se, že Niles tu poznámku nebere ve zlém.

"Mráz kopřivu nespálí, to přece víte." Opět se zasmál, ale tentokrát to neznělo upřímně. Charity měla dojem, že mu mluvení působí značné potíže. Odkašlal si.

"Přežil jsem to tak jako vy - jen nejsem tak zachovalý."

"Ale New..."

"Dostal jsem se odtamtud," přerušil ji Niles. "Neptejte se mne jak. To už nevím. Prostě jsem to nějak dokázal. A ostatní také. Ta... zkáza byla totální. Docela srovnali se zemí Manhattan a část pobřeží, ale my... jsme měli štěstí."

"A vaše žena?"

"Je mrtvá," odpověděl Niles. "Má dcera také. Ty neměly takové štěstí jako já." Mírně se pousmál. "Vůbec mi nevadí o tom mluvit," řekl a znělo to upřímně. "Je to už dlouho, víte?"

"Kdo je to?" vložil se do hovoru Skudder. "Vy se znáte?"

"Drž hubu!" okřikl ho Mark a zvedl výhružně ruku, jako by chtěl Skuddera uhodit. Niles rychle zamával.

"Někdy jste skutečně příliš horlivý. Marku," řekl s mírnou výčitkou. Povzdechl si, trochu unaveně se otočil na židli a dlouze a zádumčivě pohlédl na Skuddera.

"Takže to vy jste ten legendární Skudder," řekl nakonec. Opět si povzdychl. "Dáte mi čestné slovo, že mne nenapadnete ani neutečete, když dám Markovi pokyn, aby vám sejmul pouta?"

Mark hlasitě zasykl a i Skudder vypadal na chvíli velmi zmateně. Niles si opět povzdechl.

"Nerad mluvím s člověkem v poutech, pane Skuddere," řekl. "Dáte mi své slovo?"

Skudder přikývl a Niles opět pokynul Markovi. "Sundejte jim pouta. Marku. Oběma."

"Ale..."

"Prosím vás!" řekl Niles opět. Jeho hlas zněl spíš netrpělivě než podrážděně. "Vím, co chcete namítnout. Marku. Já jsem toho o panu Skudderovi také slyšel spoustu - ale nikdy jsem neslyšel, že by porušil dané slovo."

"Jak myslíte," řekl nakvašeně Mark a dal se do práce. Otevřel želízka na zápěstí Charity i Skudderovi a zaujal

opět postoj u dveří.

"V pořádku, Marku. Zavolám vás, až vás budu potřebovat. Nechte nás, prosím, o samotě."

Mark očividně zbledl, ale neodporoval. S přehnaně úsečným pozdravem se otočil a vypochodoval z místnosti v doprovodu dalších tří mužů. Niles se za ním díval a kroutil hlavou. Pak se téměř omluvným tónem obrátil ke Skudderovi.

"Je to dobrý člověk, i když někdy trochu zbrklý. Je vám snad jasné, že se nemohu zaručit za váš život, že?"

Skudder přikývl. "Naprosto jasné. Ale jak to, že vkládáte svůj život do mých rukou? Jste starý člověk a já bych vám mohl zlomit vaz, aniž byste stačil zavolat o pomoc."

"To sotva," odvětil Niles přesvědčeně. "A nejsem tak docela bezbranný, jak se možná domníváte, pane Skuddere."

Usmál se, natočil židli opět k Charity a podíval se na ni. Najednou pochopila, že jeho krátký rozhovor se Skudderem neměl jiný smysl, než jí dopřát trochu času, aby se vypořádala s překvapením. "Jestli chcete, nechám pana Skuddera vyvést," řekl. "Ale bylo by mi milejší, kdyby..." vrhl na Skuddera letmý postranní pohled, který bylo obtížné jakkoliv si vysvětlit, "...kdyby byl u toho," dokončil po kratičké odmlce. "Na rozdíl od Marka a většiny ostatních zde se totiž nedomnívám, že je to krvežíznivý barbar. Právě naopak. Je to dobrý člověk. Jen stojí na nesprávné straně."

Skudder chtěl něco říci, ale Niles ho rychlým kývnutím umlčel.

"Jen mě poslouchejte, pane Skuddere. Jsem si jist, že se pak na leccos budete dívat jinýma očima."

Skudder se ušklíbl, ale neřekl nic.

"Co se stalo?" pokračoval Niles opět otočený k Charity. "Absolvovala jste hibernační spánek, předpokládám."

"Vy to víte?"

Niles přikývl. "Není toho v této stanici mnoho, o čem bychom nevěděli," odpověděl s mírnou ironií. "Měli jsme dostatek času stanici prohledat. Z velké části jsme ji obnovili, víte? Nepodařilo se nám však bohužel proniknout do místnosti s hybernačními kójemi. Byla zajištěna zevnitř. Bylo mi jasné, že ty kóje někdo použil. Jen jsem se neodvážil doufat, že jste to byla právě vy. A že se ještě někdy uvidíme."

"To ovšem ne docela dobrovolně," zamumlala Charity. "Co se stalo, Nilesi? Kolik času uplynulo a kdo..."

Niles ji přerušil chlácholivým pohybem ruky. "Mnoho," odpověděl. "Vždyť to vidíte. Musí se..." Chvíli přemýšlel a pak se opět usmál. "Přesně padesát sedm let. Mně je teď osmdesát šest." Otevřel šuplík psacího stolu a podíval se dovnitř. "Pokud vás to zajímá, kapitáne Lairdová, je dnes 16. června roku 2057."

"A..."

Niles ji opět posunkem přerušil. "Chápu, že máte na jazyku spoustu otázek," řekl, "ale bude lépe, když své příběhy budeme vyprávět postupně. Můj je delší - takže začnete třeba vy?"

Nebyla to otázka, ale spíš příkaz, jenže Charity cítila, že Niles tady rozhodně nechce hrát velitele. Tak dlouho si prostě uvykl udílet příkazy, že už si ani neuvědomoval, co dělá.

"Je to šílené," řekla Charity. "Máte pravdu, Nilesi - byla jsem v jedné z těch kójí. Já... probrala jsem se možná necelou stovku metrů odtud."

"Kdo byl ještě s vámi?" zeptal se Niles. "Kromě toho Stonea?"

"Nikdo," odpověděla Charity. "A když jsem se probudila, nebyl tam ani on. Musel odejít z krytu přede mnou. Když jsem včera poprvé slyšela o vás... o vašich lidech," opravila se rychle, "doufala jsem, že ho tady najdu. Ale na tom teď nezáleží. Probrala jsem se před třemi dny a..."

Vylíčila Nilesovi celý svůj příběh od probuzení až do chvíle, kdy ji Skudder zachránil před vlky a kdy se jich zmocnili Nilesovi lidé. Nevynechala nic, ačkoliv byla netrpělivostí a zvědavostí celá bez sebe, až konečně bude moci klást otázky ona jemu. Přesto to trvalo celou hodinu, než byla s líčením hotová. Niles jí celou dobu naslouchal s nehybným obličejem. Jen jednou, když vyprávěla o setkání s obří kobylkou a o strachu, který jí ten netvor nahnal, se Nilesova vrásčitá tvář pousmála.

"Víte, Charity, že máte úžasné štěstí, že jste ještě naživu?" zeptal se, když konečně domluvila.

Přikývla. "Doufala jsem, že tady najdu pár odpovědí," řekla pak.

Niles se na ni vážně zadíval. "To najdete. Ale obávám se, že se vám nebudou líbit."

"Je to tak zlé?"

Niles zaváhal. Přes tvář mu přelétl stín a na okamžik jako by Charity probodl pohledem. "To nevím," řekl poté. "Svět tam venku se proměnil v peklo, ale jak to tam venku skutečně vypadá, to vím stejně málo jako vy."

"Ale vy..."

"Já," přerušil ji Niles mírně zvýšeným hlasem, "už jsem tenhle kryt neopustil víc jak třiapadesát let, kapitáne Lairdová. A ani mí lidé."

"Se ženou jsme odjeli z New Yorku tři dny po vás," začal Niles. Mluvil tichým, téměř nezvučným hlasem, jako by věděl, že bude hovořit dlouho a že ho ta řeč bude stát hodně sil, takže s nimi musí šetřit.

"Vzpomínám si na ten den ještě docela dobře. Zapomněl jsem na mnohé z toho, co se stalo potom, ale pohled na váš stroj budu mít před očima pořád." Tiše a hořce se usmál.

"Kdybyste se ještě jednou obrátila, Lairdová, pak bychom se vydali s vámi. Byl jsem blázen, že jsem odmítl vaši nabídku. Myslel jsem si, že bude snazší zemřít. Jenže nebylo."

"Nešlo by to," řekla Charity tiše. "Helikoptéra byla příliš malá."

"Vím," řekl Niles. "Přesto jsem vám velmi vděčný, že jste se nevrátili. Já... nevím, co bych dělal. Možná bych se opravdu zachoval jako zbabělec a nechal bych tam rodinu. Jenže takhle jsem nemohl. A za půl hodiny už na tom

stejně nezáleželo."

Ačkoliv Niles tvrdil opak, Charity přece jen cítila, jak je mu zatěžko hovořit o tom dni. Nepřerušovala ho však. Horší než bolest vzpomínek, kterou teď cítil, musela být uplynulá desetiletí, během nichž o tom nemohl s nikým promluvit.

"Najednou bylo všechno mrtvé," pokračoval s prázdným pohledem a tichým třesoucím se hlasem. "Bylo to... něco jako záření. Vzpomínáte si na ten dům plný mrtvol, který jsme našli v Bronxu?"

Charity přikývla.

"Bylo to totéž," pokračoval Niles. "Jakési... šedivé světélkování, jinak se to nedá popsat. Nejprve jsem to pokládal za plyn, jenže ten to nebyl. Bylo... bylo to prostě všude a zabíjelo to lidi. Ne rostliny, ani zvířata, pouze lidi. Prostě se skáceli k zemi a v tu ránu byli mrtví. Ne však všichni. Moje dcera zemřela a všichni naši sousedé rovněž, ale my se ženou jsme necítili nic."

"Přežil někdo v New Yorku?" zeptala se Charity nevěřícně.

Niles přikývl a současně zavrtěl hlavou. "V centru města nikdo. Manhattan byl zlikvidován, ale my... jsme bydleli na okraji. Možná tam záření nebylo tak silné." Pokrčil rameny. "Spousty lidí přežily. Mnoho jich uteklo, ale někteří také zůstali, alespoň v prvních dnech. Dokud..."

"Dokud nepřijeli jezdci," řekl Skudder.

Niles přikývl. "Vy to víte?"

Skudder se chladně usmál. "Pokud mluvíte o tomtéž New Yorku jako já, pak ano. New York je na tomhle kontinentu něco jako jejich hlavní stan. Pochází odtamtud i Daniel."

Soudě podle Nilesova pohledu mu jméno Daniel říkalo stejně málo jako Charity. Ale přikývl. "Ano. Dokud nepřišli oni," přisvědčil. "Začali... něco stavět a jejich jednotky nás začaly chytat. Mnoho lidí zabili, ale spoustu také pustili. Zřejmě jim šlo jen o to vyhnat nás z města. My se ženou jsme alespoň patřili k těm, kterým se podařilo utéci."

Opět se zarazil a Charity opět viděla, jak ho přemáhají vzpomínky. Tentokrát trvalo velmi dlouho, než se zase vzpamatoval.

"Nechci vás nudit podrobnostmi. Charity," řekl pak docela změněným hlasem. "Moje žena zemřela po několika týdnech a já se téměř rok potuloval krajem, než se mi podařilo probít se až sem. Když jste se vy a Mike se mnou v New Yorku rozloučili, byl jsem připraven zemřít a později, když mi zabili dceru a pak i ženu, dokonce jsem si to nějakou dobu přál. Ale pak... pak už jsem chtěl jen přežit. Nějak a někde přežít, abych jim to později mohl oplatit."

Podíval se na Skuddera. "Jenže na rozdíl od mnoha ostatních jsem měl cíl," pokračoval. "Věděl jsem o tomhle krytu a bylo mi jasné, že šanci mám jen zde. Bohužel jsem přišel příliš pozdě."

"Možná, že je dobře, že jste přišel pozdě, Nilesi," řekla Charity vážně. "Když jsem vstupovala do kóje, právě začínal útok na kryt. Nevím, jestli ho někdo přežil."

"Ne," odpověděl Niles. "Nikdo. SS nula jedna byl v troskách, když jsme sem přišli."

"Přišli?"

Niles pokývl hlavou ke dveřím. "Nebyl jsem sám. Někteří z těch, kteří mě tenkrát doprovázeli, jsou tu ještě dnes, ale většina z nich zemřela. Mark a ostatní jsou jejich potomci."

Charity na něj zírala. Začalo se jí zmocňovat neuvěřitelné podezření, ale zapudila tu myšlenku ještě dříve, než ji mohla dovést do konce.

"Co se stalo v tom roce?" zeptala se.

Niles se drsně zasmál. "Náš svět zanikl, kapitáne Lairdová," řekl. "Zprvu jsem si myslel, že máme malou šanci. Myslím, že jsme se podcenili. Všude vypukl odpor a po pár týdnech se nám je dokonce podařilo tu a tam zatlačit. Padaly bomby. Číňané měli několik prastarých krámů, kterým elektrický šok neuškodil a řekl bych, že i některé z ponorek to přečkaly v pořádku. Všechno to trvalo půl roku. Ale nakonec jsme byli poraženi. Nedalo se zvítězit proti nepříteli, který měl neomezený přísun nových zásob."

"To oni mají?" zeptala se Charity.

Niles přikývl. "Zjistil jsem toho o nich spoustu," řekl. "Moroni zřejmě nemají vůbec žádná tajemství. Cítí se patrně natolik v bezpečí, že utajení vůbec nepovažuji za potřebné. A možná dokonce i právem. Neovládají jen pár planet. Charity. Patří jim polovina mléčné dráhy a druhou polovinu zřejmě právě dobývají. Je naprostým nesmyslem proti nim bojovat. Pokoušeli jsme se o to, ale oni nás prostě převálcovali."

"Ale to je absurdní!" zaprotestovala Charity. "Jsou to... nestvůry. Civilizace primitivních příšer, která..."

"Moroni?" Niles zavrtěl hlavou a usmíval se přitom. "Och, ne. Charity. Netvoři byli to, co jste viděla vy, co jsem viděl já a co zničilo tuto planetu. Jenže to nebyli Moroni. Pány z Moronů nikdo na vlastní oči neviděl. To, co jsme viděli, to byli otroci. Cosi na způsob... živých válečných robotů, chcete-li. Nic víc."

"To je pravda," řekl Skudder. "Jezdci a ti další jsou jen obyčejní pěšáci. Páni Moroni nikdy neopouštějí svou pevnost."

Charity na něj nechápavě zírala. Všechno se v ní vzpíralo, aby uvěřila byť jen jedlému slovu z toho, co zde slyšela, jenže současně věděla, že to je pravda.

"Co se stalo pak?" zeptala se hlasem, který jen stěží ovládala. "Po válce?"

"Všechno se zhroutilo," řekl Niles. "To, co nezničili ti hmyzí zabíječi nebo šedá smrt, to zničily naše vlastní bomby. Většina měst byla smetena ze zemského povrchu, tady, v Evropě, v Asii - všude. Armády Moronů se pomalu stahovaly - většina po několika týdnech zemřela. Řekl bych, že si nedokázali zvyknout na cizí prostředí. Ale někteří z nich zůstali. Několik druhů přežilo a přizpůsobilo se. Objevily se... mutace. Kříženci mezi pozemskými a cizími formami života." Zhluboka si povzdechl. "Nejste tady ještě dost dlouho, Charity, abyste to věděla, ale tahle planeta už není Země. Začali ji měnit. Neuvěřitelným způsobem a neuvěřitelně rychle."

"Já vím," řekla Charity.

Z jakéhosi důvodu Nilese její slova popudila. Poněkud se nadzvedl a pak téměř týmž pohybem zase klesl na židli. "Ne, to nevíte," řekl prudce. "Nevíte, že většina živočišných druhů vymizela, stejně jako většina rostlin. Moroni svět nejen obsazuji. Oni ho mění. Pustili se do naprosté proměny naší planety."

Skudder chtěl něco říci, ale Charity na něj vrhla rychlý varovný pohled. Cítila, že teď bude lépe, když nechají Nilese vyprávět.

"Měl jsem spoustu času o tom uvažovat," pokračoval docela tiše, jako by v samomluvě. "Víte, že jediným druhem, kterému přišla ta invaze k duhu, je hmyz?"

Charity přikývla. Měla ještě v živé paměti setkáni s kobylkou.

"Tuším, že Moroni jsou také nějaký hmyz," pokračoval Niles. "Nemám pro to sice žádný důkaz, ale přesto jsem si téměř jist."

"Jak to?" zeptal se Skudder.

Niles se na něj podíval s takřka shovívavým úsměvem. Když odpověděl, pronášel slova s mírným ironickým nádechem.

"Hmyz byl první vyšší formou života, která se na této planetě vyvinula. A řekl bych, že nejen zde. Je dokonalý, houževnatý, žije krátce, neobvykle rychle se rozmnožuje, má obrovskou fyzickou sílu a přizpůsobivost, o jaké se vyšším formám života nemůže ani zdát. Za našich časů existovaly propočty, mladý muži, co by se stalo, kdyby nějaký blázen stiskl tlačítko a všechno to tady vyhodil do vzduchu. A víte, co z toho vzešlo? S největší jistotou by to byl hmyz, kdo by ten velký třesk přežil."

"Vy se domníváte, že tyhle příšery jsou potomky nějaké civilizace, v níž..."

"Nedomnívám se vůbec nic," přerušil ho Niles. "Byl to jen příklad. Je taky docela dobře možné, že ten hmyz se docela normálně prostě vyvíjí ve svém světě. Že rozvinul svou inteligenci. Kdyby se to stalo, neexistovala by vůbec nikdy lidská rasa. Možná ani vůbec žádní savci."

"To je zajímavé," zavrčel Skudder. "A jak to všechno souvisí s Morony?"

"Nijak," odpověděl Niles. "Promiňte starému člověku, že se takhle zapovídal. Jen jsem se... pokoušel představit si, jak tenhle svět bude vypadat pro naše vnuky."

"To ovšem přeháníte," řekla Charity vyděšeně.

Namísto odpovědi Niles s námahou vstal. Drobnými, znavenými kroky se odbelhal k jednomu z počítačů vedle dveří, stiskl několik kláves a pak opět zamířil ke své židli. Za jeho psacím stolem se rozzářil monitor. Zabíral takřka celou stěnu. Charity poznala satelitní snímek Země pořízený zřejmě z extrémní výšky, a to kamerou, která měla už své lepší časy za sebou. Obraz vůbec nebyl ostrý, byl velice zrnitý a ani barvy neodpovídaly skutečnosti.

Skudder překvapené vyvalil oči. "Co je to?"

"Země," odpověděl Niles. "Naše planeta, příteli. Vyfotografovaná z velké výšky."

Několik vteřin se pobaveně díval na Skuderovu vyjevenou tvář a pak se zase otočil k Charity.

"Máme ještě spojení s několika starými satelity," řekl. Charity zvědavě přistoupila blíž. Něco na tom snímku... nebylo v pořádku. Nevěděla ale zatím, co.

"Já jsem si myslela, že je všechny zničily bomby."

"Několik ne," odpověděl Niles a zavrtěl hlavou. "Tenhle a tři další byly dostatečně vysoko, aby explozi vydržely."

"Alespoň zčásti," namítla Charity, ale Niles opět zavrtěl hlavou. "Mýlíte se. Ten satelit je naprosto v pořádku."

"Ale ty barvy..."

"Jsou divné, já vím," vpadl jí do řeči Niles. "Ale jsou takové." "To přece není možné!" zaprotestovala Charity. Obešla psací stůl a přistoupila docela blízko k obrovské videostěně.

Pak zjistila, že Niles má pravdu. Ty barvy byly opravdu divné, ale nebylo to způsobeno kamerou. To se změnila planeta. Charity objevila velké skvrny měřící občas i několik tisíc mil, které měly neskutečný purpurový nádech.

"Co je to?" zeptala se se zatajeným dechem.

"Nevím," odpověděl Niles. "Nikdo, kdo se pokoušel ty oblasti prozkoumat, se nevrátil. Tak tohle udělali z našeho světa." Hlas se mu chvěl. "Oni nekolonizují Zemi. Mění ji. Chápete, co tím myslím? Je to docela jiná vegetace, jiná fauna, flóra... možná dokonce i cizí atmosféra."

"Prosím?" zeptala se Charity zděšeně.

Niles přikývl. "Pokoušeli jsme se zjistit podrobnosti, ale nebylo to možné. Alespoň ne odtud. Také složení celkové atmosféry Země se za posledních padesát let změnilo. Ne tak, že to pocítíte hned, ale ten proces pokračuje a urychluje se. Propočítal jsem to. Možná to nepotrvá ani sto let, a celá Země bude docela jiná."

Charity ohromeně mlčela.

"Tohle... to je... Země?" zamumlal Skudder. Charity se k němu pomalu otočila. V posledních chvílích docela zapomněla na jeho přítomnost. Skudder neustále zíral na monitor.

"Ne," řekl Niles drsně. "Tohle ne. Tohle je ona." Stiskl tlačítko na psacím stole a obraz se rozzářil. I pásy a temné skvrny se opět rozplynuly a na monitoru se objevil snímek Země, jak vypadal kdysi - modrozelená planeta se spoustou bílých mraků a rozsáhlými plochami oceánů.

Nilesovy štíhlé prsty přeběhly po klávesnici zabudované v psacím stole a obraz se opět změnil: Kamera se přiblížila k Zemi, jako by byla na palubě nesmírně vysoko letícího letadla, které se chystalo k přistání. Modrozelená koule se najednou prudce zvětšovala a zabírala celou plochu obrazovky. Objevily se mraky, na několik okamžiků zcela zastínily pohled a pak zase zmizely, když imaginární kamera klesla níž.

Charity věděla, že to je pouze počítačová simulace, ale na tom teď nezáleželo. Kamera teď ukazovala snímek Země, jak ji Skudder nikdy nepoznal. Země před padesáti lety a před jejím zánikem: zelená údolí a louky se střídaly s koryty řek a pohořími, v záběrech kamery se míhala města a moře, lidé a zvířata...

Trvalo to dlouho, jistě celou půlhodinu, ale Skudder po celou tu dobu ani na okamžik neodtrhl zrak od obrazovky. Měl zcela nehybnou tvář. Nakonec se kamera přiblížila k mrakodrapu jakéhosi velkoměsta. Charity poznala Manhattan plný šťastných lidí, hrajících si dětí, barevných aut a letadel, kroužících na obloze. Ten obrázek byl fiktivní - město nikdy nebylo takhle čisté a nikdy nepůsobilo tak šťastným dojmem. A přesto to vehnalo Charity slzy do oči.

Obraz zmizel, film byl u konce a na monitoru se opět objevil záběr zničené Země. Purpurově rudé skvrny vypadaly jako rakovina.

Nikdo se neodvažoval narušit mlčení. Konečně si Skudder odkašlal. "Neutahujete si tady ze mě, že ne?" zeptal se. "Tohle není trik, co?"

Niles smutně zakroutil hlavou. "Nene, tohle byl náš domov, pane Skuddere. Často se na ten film dívám. Takhle kdysi vypadala tato planeta - než ji Moroni proměnili ve svět příšer a mutantů."

"Ale proč?" zeptala se otřesená Charity. "To přece nedává smysl."

"Jde jim o podrobení civilizace," odpověděl Niles. "Jejich říše je veliká. Potřebují suroviny, energii - a lidi."

"Lidi?

"Odvlekli jich miliony," potvrdil Niles. "A pořád ještě to dělají. Nikdo neví k čemu, protože nikdo z nich se doposud nevrátil. Možná potřebují otroky. Možná je taky požírají." Podíval se na Skuddera. "Vím, že to zní drsně, ale nemusíte si dělat výčitky, mladíku. To, co děláte, není nesprávné. Pokoušíte se přežít, stejně jako my."

Skudder mlčel, zcela zjevně překvapen tím, co slyšel.

"Má to snad znamenat, Nilesi, že se tady padesát let ukrýváte, aniž jste cokoliv podnikli?" zeptala se Charity nevěřícně.

"Třiapadesát," opravil ji Niles klidně. "Plus doba, kterou jsme potřebovali k tomu, abychom se dostali sem. Samozřejmě jsme něco udělali - opravili jsme tuto stanici."

Mime se předklonil a pronikavě a téměř uhrančivě se podíval na Charity. "Vím, co si teď myslíte, kapitáne," řekl. "Před padesáti lety jsem smýšlel naprosto stejně. Ale nemá to smysl, věřte mi. Je nás tady dole téměř pět set, ale proti Moronům a jejich moci nejsme ničím. A jsme možná poslední svobodní lidé na téhle planetě."

"Svobodní?" Skudder si odfrkl. "Víte, nevidím tady žádný rozdíl! Ty nahoře zajali a vy se tady zavíráte dobrovolně. Všichni jste se zbláznili."

Niles se mírně pousmál. "Možná. Ale nemůžeme nic dělat. Copak můžeme zvítězit nad protivníkem, který si podmanil celou planetu?"

"Ale nemůžete přece..."

"Co?" přerušil ji Niles mírně. "Prostě jen žít? Proč ne? Co máme dělat? Jít ven a nechat se zabíjet, jen abychom udělali nějaké gesto?" Zavrtěl hlavou. "Chápu vás moc dobře, kapitáne Lairdová - ale věřte mi: měl jsem víc než padesát let času k tomu, abych o tom přemýšlel a dospěl jsem k přesvědčení, že máme jen tuto možnost. Nad Morony nelze zvítězit."

"Znamená to, že tady chcete sedět navěky a dělat, jako by se nic nestalo?" zeptala se pobouřená Charity.

"A kam máme jít?" namítl Niles. "Moroni na nás zapomněli. Dokonce ani pro lidi tady v okolí už nejsme ničím víc, než pouhou legendou. Máme tady klid, Lairdová. Zde dole už vyrůstá třetí generace, která žije v míru, a to je patrně ta největší hodnota na světě nejen od chvíle, co sem přitáhli bojovníci Moronů. Mohli bychom vyjít ven. Máme výzbroj, zbraně, potraviny - ale co bychom našli? Kdybychom měli obrovské štěstí, možná nové útočiště."

"Vy jim chcete Zemi prostě jen tak darovat?"

"Nemůžete darovat něco, co už vám nepatří," řekl Niles. "Tento svět teď patří jim, kapitáne. Většina lidí už ani neví, že to kdysi bylo jinak."

"Ale to přece není možné," namítala Charity. "Jsou to přece jenom..."

"Vystřídaly se dvě generace," vpadl jí Niles do řeči. "Nepodceňujte Morony, Charity. Mají zkušenosti se zotročováním světů. Spousta lidí žije v relativní volnosti, ale velice přísně dbají na určité věci. Mluvila jste s poušťaři? Tak to potom víte, jak vypadá jejich svět. Moroni vládnou a Moroni vědí vše. Kontrolují školy, zakázali knihy i vyprávění starých příběhů. Není dovoleno vést si kalendáře nebo mít hodinky."

"Ale proč?" divil se Skudder.

Niles se usmál. "Národ bez historie je méně nebezpečný," odpověděl. "Neexistuje nic, zač by bojovali, když se domnívají, že to tak bylo odjakživa. A neexistuje nic, zač by zemřeli, nemají-li historii."

"Ale existují přece rebelové."

Niles si povzdychl. "Ti existovali vždycky. Nespokojenci a kverulanti. Jenže ti jsou neškodní. Moronové je nechávají žít, protože jim nejsou nijak nebezpeční. Ba naopak - trochu se podobají vám a vašim žralokům, pane Skuddere. Namlouvají si, že jsou svobodní a ani nevědí, že ve skutečnosti slouží útočníkům."

"To není pravda!" namítl Skudder prudce.

"Já vím," povzdechl si Niles. "Žraloci jsou svobodní a nikoho neposlouchají, že? Proto jste také zde, Skuddere."

"Mluvíte o Moronech, jako by to byli ztělesnění ďáblové," zamumlala Charity.

"Možná také jsou," odpověděl vážně Niles. "Myslím, že je to sám princip zla."

"Nesmysl."

"Pak dovolte, abych to formuloval jinak," řekl Niles. "Budete se mnou souhlasit, že ve vesmíru existují dva druhy sil - konstruktivní a destruktivní, že? Pokud je to tak, potom symbolizují pánové z Moronů s jistotou negativní

síly."

"Temnou stránku moci, co?" řekla Charity. Ta slova měla znít ironicky, ale působila spíš bezmocně. Niles opět přikývl.

Charity už neodpověděla. Najednou měla co dělat, aby přemohla slzy, jimiž se jí zalily oči.

Raoul vytáhl muži dýku z hrdla a nechal opatrně sklouznout bezvládné tělo na zem. Pak si otřel čepel nože do mužovy uniformy. Hlídač ani nestačil zaregistrovat, jak zemřel. A stejně ani další tři, na které Raoul cestou narazil. Tenhle byl poslední.

Teď už se značně přiblížili k cíli. Červený bod se nacházel přesně uprostřed hledáčku a svítil tak intenzivně, že už museli být vzdáleni jen pár set metrů od onoho místa.

Raoul se ovšem ani teď nedopustil osudové chyby z lehkomyslnosti. Strážci byli nepozorní, protože se příliš spoléhali na technické vymoženosti. Na půl tuctu nejrůznějších poplašných a bezpečnostních systémů, které Raoul postupně nejrůznějšími způsoby vyřadil z činnosti, a tím otevíral volnou cestu Bartovi a ostatním. To ovšem neznamenalo, že to dál půjde stejně hladce, a Raoul to věděl. Tady dole na ně čekala malá armáda a oni neměli co ztratit.

Raoul se tiše plížil dál, malinko pootevřel dveře, před nimiž podřimoval hlídač, a nakoukl dovnitř.

Na druhé straně mohutných pancéřovaných dveří se rozprostírala jistě na padesát metrů dlouhá hala zalitá chladným bílým světlem, z níž vedlo množství dveří. Některé z nich byly otevřené a skýtaly Raoulovi pohled do místnosti. Pohybovali se v nich lidé a právě v tom okamžiku projel halou s vrčením malý elektrovozík a zastavil se před jedněmi z dveří. Z vozíku vystoupila mladá žena, zaklepala a po krátkém zaváhání vstoupila.

Raoulovi to stačilo. Tiše zase pancéřové dveře zavřel, ustoupil o krok stranou a vytáhl zbraň. Druhou rukou si od opasku odepjal vysílačku, přiložil si ji ke rtům a stiskl hovorové tlačítko. Byl si vědom možnosti, že vysílačka může být zaměřena a že nejpozději za několik vteřin se rozječí poplašné sirény. Ale na tom už teď nezáleželo.

"Jdeme na to," řekl. Nevyčkal ani odpovědi, opět si zastrčil za opasek samopal, kopnutím rozrazil dveře a vtrhl dovnitř.

Raoul spustil střelbu ještě dřív, než se ozvaly vyděšené výkřiky.

Niles ještě nějakou dobu mluvil, ale Charity ho už téměř neposlouchala. Cítila se naprosto skleslá a jen velmi pomalu se jí dařilo vzbudit v sobě něco jako vzdor.

Nakonec to byl Skudder, kdo přerušil mlčení. "A cos vlastně čekala?" zeptal se. "Rytíře na bílém koni, který tě vyzvedne do sedla a v hrdinné bitvě vyžene útočníky?"

Ta ironie ji nebolela. Skudder měl dokonce v jistém smyslu pravdu. Bylo to od ní dosti naivní, že sem přišla a doufala, že tím bude všechno v pořádku. Kdyby jen chvíli v klidu zapřemýšlela o tom, co znamená, že se hlubiňáci celá desetiletí ukrývají zde, byla by na to možná přišla sama.

"Jste teď zklamána, kapitáne," řekl Niles. Vrhl na Skuddera téměř vděčný pohled. "Chápu to. I mně trvalo celá léta, než jsem uvykl myšlence, že je po všem."

"Vzdal jste se," namítla Charity. "To jste mohl stejně dobře vylézt ven a vzdát se Skudderovi a jeho lidem."

"My žijeme," odvětil Niles, jako by to byla dostatečná odpověď. "I vy zde můžete zůstat, chcete-li, kapitáne."

"Tady?" Charity smutně zavrtěla hlavou.

"Rozmyslete si to," řekl Niles. "Není mnoho míst, kde byste byla ve větším bezpečí než zde. A my potřebujeme někoho, jako jste vy." Najednou se usmál. "Jsem starý, kapitáne Lairdová. I kdyby se nám podařilo žraloky a jejich pány vodit ještě nějakou dobu za nos, nebudu tu už dlouho. Mohla byste se stát mou nástupkyní. A kdo ví, možná byste mohla přesvědčit i Marka a ostatní."

Ta slova Charity v první chvíli překvapila. Ale záhy je prohlédla. Kdyby přijala jeho nabídku, byla by brzy jako on. SS nula jedna byl sice bezpečný úkryt, ale zde by dříve či později podlehla jedu, který se jmenuje pohodlnost. Kdyby přijala Nilesovu nabídku a skutečně by po jeho boku vládla tomuto podzemnímu městu, začala by se určitě po jisté době v duchu ptát, zda přece jen neměl pravdu. Zavrtěla hlavou.

"Nic jiného jsem ani nečekal," řekl Niles téměř smutně. "Ale zůstaňte na pár dní naším hostem, než si odpočinete a než si ujasníte, co vlastně chcete dělat."

"To určitě," řekla Charity. "Vždyť si toho máme tolik co říci." Usmála se, i když nuceně a hned zase zvážněla a hlavou pokývla ke Skudderovi. "Co bude s ním?"

Niles se na žraloka zamyšlené podíval. "Nemohu vás propustit, pane Skuddere, to víte. Ale dávám vám své slovo, že se vám nic nestane do chvíle, než rozhodneme, jak s vámi naložíme."

Skudder si opovržlivě odfrkl. "To už přece víte teď, starý muži," řekl nasupeně. "Zabijete mě. Po tom všem, co jsem se dozvěděl, mě přece nemůžete nechat odejít."

"Smrt není jediným prostředkem, jak vymazat vzpomínky," namítl vztekle Niles. "Nejsme zvířata, pane Skuddere."

Chtěl říci ještě něco, ale v té chvíli se prudce otevřely dveře a dovnitř vtrhl Mark. V ruce svíral laserovou zbraň.

"Žraloci!" vykřikl. "Zaútočili!"

Niles vyděšeně vyskočil ze židle. "Cože?"

"Jdou sem!" vykřikl zadýchaný Mark. "Nějak se jim podařilo obejít bezpečnostní systémy. Jsou v krytu!" Najednou se prudce otočil. Tvář měl zkřivenou vztekem. "Tos byl ty!" zařval otočen ke Skudderovi. "To tys je sem přivedl!"

Udeřil ho tak prudce, že i Skudderův instinktivní obranný pohyb přišel příliš pozdě. Pažbou zbraně zasáhl

žraloka do tváře, vymrštil ho ze židle a ten se zpola v mdlobách svezl na zem.

"Přestaň!" přikázal ostře Niles.

V první chvíli to vypadalo, že Mark bude jeho pokyn ignorovat. Neochotně spustil zbraň, ustoupil až ke zdi a díval se, jak se Skudder s námahou zvedal ze země.

"No tak, co se stalo?" zeptal se Niles ostře. "Kde jsou a kolik jich je?"

"Nevím," odpověděl Mark nervózně. "Ale je jich moc. Střílí po všem, co se pohne. Měli jsme tohohle lumpa odprásknout hned venku. Ale možná to ještě napravím."

"Idiote," řekl sténající Skudder. "Jestli mě zastřelíte, nezůstane nikdo z vás tady naživu."

"Tím bych si nebyl tak jist, pane Skuddere," řekl Niles ledovým hlasem. "Nejsme tak docela bezbranní, víte?"

"Nemáte žádné šance, a ty to víš taky, starouši," odpověděl Skudder opovržlivě. "Vyjděte nahoru a já vás nechám naživu."

Mark ho praštil hlavní zbraně do žeber tak prudce, že se Skudder opět zkroutil bolestí. "Na člověka, který stojí na nesprávné straně, riskuješ příliš mnoho, žraloku," řekl.

"Přestaň už konečně. Marku," řekl Niles. "Kolik času ještě máme?"

Mark nemusel přemýšlet. "Už ne mnoho," připustil pak. "Možná se nám je podaří zadržet. Byli ve stanici dřív, než jsme je vůbec zaregistrovali."

Niles se otočil ke Skudderovi. "Jak jste to dokázali?"

Skudder se zasmál. Pomalu zvedl ruku a ukázal na Charity. Mark výhružně zašermoval zbraní, ale Charity jen mávla rukou. "Nechte ho."

Skudder ji ironickým pokývnutím hlavy poděkoval, otevřel zip kapsičky na rukávu a vytáhl z ní malou destičku z měkké šedé plastické hmoty. Charity úžasem vytřeštila oči.

"Štěnice!" řekla. "Tys... mi nasadil do uniformy štěnici? Ale pak... to všechno bylo..."

"Naplánováno, samozřejmě," řekl Skudder klidně. "Copak si vážně myslíš, že by se ti podařilo utéct, kdybych to nechtěl?" Zavrtěl hlavou. "Tvoje kamarádka Net byla tak hodná, že nám prozradila, co máš v plánu. A protože jsem už delší dobu hledal příležitost, jak se s panem Nilesem seznámit osobně..."

Charity na něho upřeně hleděla. V ústech měla najednou hořko a musela se hodně zapřít, aby se na něj prostě nevrhla a nezačala ho mlátit pěstmi do tváře. Bože, jaký byla blázen!

"Neber to tragicky," řekl Skudder ironicky. "Dřív nebo později bychom je našli stejně sami."

"Ty zatracený lumpe!" zařval Mark. "Za to tě zabiju!"

"Marku!" vykřikl Niles.

Jenže tentokrát už na to Mark nereagoval. Vztekle vytáhl laser a namířil jím na Skuddera.

Charity mu vyrazila zbraň z ruky a praštila ho do boku, takže se svalil na kolena. Pak laser zvedla ze země a výhružně namířila ústí hlavně na Skuddera. Přitom však sledovala i Marka.

"A co teď?" zeptal se Skudder klidně.

Charity vířila v hlavě změť myšlenek. Jednala prostě, aniž by uvažovala a nebylo jí ani líto, že zachránila Skudderovi život - jenže měl pravdu. Ona prostě neví, co má dělat!

"Zastřelte ho!" zasténal Mark. Niles mlčel.

"Mají ti lidé tady nějakou šanci?" zeptala se Charity nejistě.

"Proti mým lidem?" Skudder sebejistě zavrtěl hlavou. "Ne."

"Lže!" sípal Mark. Vrávoravě se postavil, natáhl ruku a zapnul odposlech. V tu ránu se místností ozvaly výstřely a výkřiky. Byly to zvuky lítého boje.

"Chci tvoje slovo!" řekla. "Zaručíš mi, že Niles a jeho lidé tady zůstanou, jestli se vzdají."

Skudder na chvíli uvažoval a pak přikývl. "Oukej, slibuju."

"Nevěřte mu!" vykřikl Mark. "Všichni žraloci jsou lháři."

Charity si ho nevšímala. Podívala se na Nilese. A starý muž po chvíli přikývl.

Pomalu se předklonil a stiskl tlačítko na psacím stole. Z reproduktoru se ozvalo zapraskání, které bylo slyšet současně po celé stanici.

A pak zazněl hlas: "Hovoří velitel Niles. Zastavte palbu. Vzdáváme se."

Charity podala mlčky Skudderovi svou zbraň.

Když se opět dostali na území žraloků, slunce už vyšlo. Skudder dodržel slovo. Poté, co obránci přestali klást odpor, zastavili i žraloci palbu. Ale přestože souboj netrval dohromady ani deset minut, bylo na obou stranách několik desítek obětí. Charity odhadovala, že bylo zabito nejméně dvacet, možná i třicet žraloků, zatímco obyvatel krytu zemřela snad stovka. Dokonce i Mark ztichl, když se dozvěděl o bilanci toho krátkého boje. Nikdy by samozřejmě nepřiznal, že se Charity zachovala správně.

Však na tom ani nezáleží, pomyslela si chmurně, zatímco se dívala, jak se malá kolona blíží k okraji pouště a jak už její první vozy pomalu brzdí a začínají se šplhat do strmého svahu. Bylo to téměř na tři stovky lidi, které Skudderovi žraloci namačkali do několika starých nákladňáků a které teď vezli kamsi pryč. Charity nepochybovala, že Skudderův slib, že ušetří jejich životy, byl míněn vážně. Nebyla si však jistá, zda ten slib bude moci splnit.

Zapudila tu myšlenku a pokoušela se pohledem přes poškrábané čelní sklo auta alespoň trochu prozkoumat okolí. Slunce stálo jako ohnivý kotouč těsně nad obzorem a oslňovalo ji tak, že viděla pouze ostré černé stíny, ale všimla si, že spálená poušť přechází v řídkou step. Před nimi ve vzdálenosti dvou tří mil, se tyčilo něco, co vypadalo jako silueta města. Charity to ale připadalo velmi cizí. Mnoho z padesáti motocyklů, které doprovázely kolonu nákladních aut, vyrazilo dopředu, zatímco zbytek Skudderových ozbrojenců zůstal v krytu, aby uspořádal hon na ty,

kteří přežili a chtěli se ukrýt v labyrintech chodeb SS nula jedna. Charity doufala, že se alespoň některým z nich podaří uniknout.

Slunce velmi rychle stoupalo vzhůru a když se přiblížili, zjistila Charity, že to, co považovala za město, byly ve skutečnosti zříceniny města. Ten pohled ji na okamžik zmátl, než pochopila, co to znamená. Vzpomněla si na onen bělomodrý oheň, který se snášel z oblohy krátce předtím, než dorazila do krytu. Stačilo šedesát let k tomu, aby se záření zredukovalo na snesitelnou míru? Nevěděla.

"Brzy tam budeme," řekl Raoul, jemuž neušel Charitin neklid. Pokusil se usmát, ale byl na to příliš unavený. "Jsou ta pouta příliš těsná?"

Charity krátce pohlédla na spoutané zápěstí a kotníky, zavrtěla hlavou, ale neodpověděla. Nebylo to poprvé, co se Skudderův zástupce pokoušel navázat s ni rozhovor, ale doposud nikdy nezareagovala. Raoul ji byl nesympatický a tato averze byla více než cosi instinktivního, co cítila vůči všem žralokům. Raoula prostě nesnášela. Přitom se k ní choval dobře a lítost, se kterou ji nasazoval pouta, byla zřejmě opravdová.

Žralok se opět chystal něco říci, ale když Charity demonstrativně odvrátila hlavu a podívala se z okna, odevzdaně jen pokrčil rameny. Nechtěla s Raoulem mluvit. Ani s ním, ani s nikým jiným.

Město se teď rychle přibližovalo. Kdysi ho zasáhla bomba. Všude rozvaliny a suť. Byla to více než příšerná scéna. Tu a tam se jako pomník vypínal k nočnímu nebi zrezivělý ocelový nosník.

Kolona zpomalila a nakonec jela už jen krokem, až se dostala do té části zpustošeného města, která budila alespoň náznak lidské aktivity - i zde však byly domy spíš vyhořelými rozvalinami. Vraky aut byly odtud odstraněny a hory sutě rozebrány a tu a tam hořely v temných otvorech oken ohně. Před několika domy byly zaparkovány motocykly.

Nakonec Raoul zastavil a otevřel dveře. Motor ale nevypnul. Charity viděla, že ostatní nákladňáky jedou dál.

Raoul vůz obešel několika rychlými kroky, otevřel dveře na její straně a naznačil jí, aby vystoupila. Současně ustoupil o krok dozadu a položil si ruku na zbraň, kterou měl zastrčenou za opaskem.

Kdyby Charity nebyla tolik unavená, zasmála by se tomu. Jenomže takhle měla sotva sílu, aby vystoupila z auta, neřkuli, aby na něj zaútočila. Zdálo se však, že Raoul z ní má pořádně nahnáno.

"Kam mě to vedeš?" zeptala se. Vůbec nepočítala, že by dostala odpověď, ale ta přece jen přišla.

"Ke Skudderovi. Už tě čeká."

Raoul kývnutím hlavy ukázal na dům, před nímž zastavili. Byla to třípatrová budova. Dříve zřejmě sloužila jako škola nebo úřad.

Dokonce i dveře a okna byla ještě většinou v pořádku. Skudderův palác, pomyslela si Charity ironicky, ale i trochu se strachem. V duchu se ptala, co ji tam asi čeká.

Když vešli do domu, přidali se k nim dva další žraloci. Třetí se posadil místo Raoula za volant nákladňáku a odjel. Charity napadlo, jestli ty muže a ženy ještě někdy uvidí. Ačkoliv věděla, že to není pravda, pořád ještě si kladla za vinu to, co se stalo.

"Tudy." Raoul ukázal kývnutím hlavy na dveře docela na konci chodby a vyzval ji dovnitř. Charity trochu přidala do kroku, počkala, až otevřel dveře a mírně shrbená prošla nízkým vchodem.

Nevěděla, co ji čeká - barbarský trůnní sál nebo komora plná starého harampádí, barevné polštáře a zbraně na stěnách, nebo snad nazí svalnatec s tetováním na hrudi... něco, co by se hodilo k zevnějšku žraloků.

Jenže místnost, do níž ji Raoul uvedl, byla překvapivě střídmá a světlá - jediný naprosto prázdný stůl, několik levných židlí z umělé hmoty v nejrůznějších barvách, u zdi knihovna a úzká postel, téměř pryčna. Skudderův trůnní sál se podobal trochu větší klášterní cele.

Skuddere očekával, ale nebyl sám. Na třech plastových židlích seděli Niles, Abn El Gurk a Net. Niles a Gurk se dívali za Skuddera kamsi do prázdna, zatímco dívka na ni pohlédla přímo nenávistně. Charity spolkla poznámku, kterou měla na jazyku. I kdyby řekla Net cokoliv, situaci by to jen a jen zhoršilo. Skudder beze slova ukázal na jednu židli, počkal, až se Charity posadila a pak na ni tázavě pohlédl.

"Dáš si něco k pití?" Charity neodpověděla, ačkoliv téměř umírala žízni. Po chvíli Skudder pokrčil rameny a také se posadil. Působil nerozhodným, téměř ušlápnutým dojmem. Jako by teď, když už je měl konečně všechny v moci, nevěděl, co si s nimi vlastně má pocit.

Otočil se k Net.

"Máš někoho, ke komu bys mohla jít?" zeptal se.

Net na něj pohlédla. Vypadala poněkud zmateně, ale tvářila se zároveň nedůvěřivě. Po chvíli zavrtěla hlavou. "Ne," řekla drsně, "zabili jste všechny."

"Uvěřila bys mi, kdybych ti řekl, že je mi to líto?" zeptal se Skudder.

Net mlčela, ale Skudder ani s odpovědi nepočítal. "Zůstaneš tady, dokud se nedozvíme, jak to všechno dopadne," řekl. "Pak můžeš jít. Můžeš ale zůstat i u nás."

"To je náramně velkorysé," odsekla Net. "To jsem si odjakživa přála."

Skudder svraštil čelo. Na chvíli to vypadalo, že vybuchne, ale pak zavrtěl hlavou a pokynul dvěma žralokům, kteří přišli s Charity a s Raoulem. "Zmizte!"

Muži poslechli. Skudder počkal, až za nimi zapadly dveře, a pak se obrátil na Raoula. "Pokus se zastihnout někde Daniela," řekl. "Zavolej mi, až se ohlásí. Chtěl bych s ním mluvit osobně."

Raoul přikývl, prošel kolem Charity a vyšel z místnosti druhými dveřmi, kterých si až do té chvíle ani nevšimla. Na chvíli se jí otevřel pohled na úzké schodiště s holými betonovými zdmi. Když Raoul odešel z místnosti, nepozorovaně si oddechla. Ten zvláštní pocit, který měla v jeho blízkosti, ne a ne po celou dobu zmizet.

"Daniel?" řekla. "Copak není tady?"

Zdálo se, že Skuddera to překvapilo. Pak se rozesmál, jako by Charity řekla něco hloupého.

"Ne," odpověděl. "Ale poznáš ho. Už celý hoří touhou vidět tě. A i vás, veliteli," dodal, otočen k Nilesovi.

Niles zvedl zrak a poprvé od chvíle, co vešla Charity, to vypadalo, jako by se mu do očí vrátil život. "Nevíte vůbec, co děláte, vy blázne!" řekl. "Všechno jste zničili."

Skudder zdánlivě lhostejně pokrčil rameny. "Já dělám alespoň něco, starouši," řekl. "My se neschovali pod zem a nedělali jsme, jako by se nic nestalo."

Když chtěl Niles něco namítnout, povýšeným gestem ho zarazil.

"Nedal jsem vás sem přivést, abych se s vámi hádal, starouši," pokračoval.

"Tak?" řekl Niles. "A proč tedy..."

"Abych..." Skudder zaťal ruce v pěst, ale v poslední chvíli se ovládl a zase se posadil. Ovšem pouze na okamžik. Vzápětí totiž vyskočil tak prudce, že se židle s rámusem převrátila dozadu. Kývl na Charity, aby šla za ním. Vztekle otevřel dveře, v nichž před chvílí zmizel Raoul. Netrpělivě se jimi i s Charity protáhl a hned je za sebou zase zavřel.

"Ten starý trouba," řekl, když vedle sebe sestupovali po strmých betonových stupíncích. "Pokouším se mu pomoci, ale on to prostě nechce pochopit."

Charity na něj zmateně pohlédla. Skudderova poznámka ji připadala tak nelogická, že v první chvíli nevěděla, co si o ni má myslet. Žralok vypadal jako docela vyměněný. Byl nejistý, nervózní. Zdálo se, že se v duchu něčím velice intenzivně zabývá.

Dostali se do malé sklepní místnosti osvětlené holou žárovkou. Tohle už docela odpovídalo Charitiným představám o doupěti žraloků: vypadalo to, že Skudder sem nechal snést všechno, co se v rozvalinách města našlo. Až po strop tady byly navršeny bedny a kartóny. Na protější zdi visela skutečně impozantní sbírka zbraní. Raoul stál u malého stolku, na němž Charity bez většího překvapení uviděla moderní obrazovou vysílačku. Monitor byl zapnut a bylo na něm propletené ohnivě rudé M. Zdálo se, že pánové Moronu mají zálibu v dramatičnosti, ale neoplývají originalitou.

Skudder zlostně pokynul Raoulovi. "Zmiz. A dej pozor, ať tam nahoře nevyvedou nějakou hloupost."

Zdálo se, že Raoul chtěl něco namítnout, ale Skudder na něj vrhl tak ledový pohled, že stáhl hlavu jako zpráskaný pes a pospíšil si splnit příkaz. Když procházel kolem Charity, zamrazilo ji v zádech.

"Nemáš ho ráda, co?" zeptal seji najednou Skudder. Charity se k němu otočila a najednou si uvědomila, že se ji její vnitřní pocity musí docela zřetelně odrážet ve tváři.

"Ne," přiznala se, "Je mi odporný."

Skudder přikývl. "Mně taky," řekl. "Ale je to dobrý člověk. Jeden z mála tady, kterým důvěřuju. Možná jediný."

Pokrčil rameny, otočil se k vysílačce a téměř nepřátelsky se zadíval na mihotavé M na obrazovce.

Charity chtěla něco říci, ale měla najednou pocit, že by ji stejně neodpověděl. Zase a ještě intenzivněji pocítila, že se v jeho nitru něco děje.

Jen aby vůbec něco řekla, ukázala na indiánskou čelenku, která korunovala Skudderovu sbírku zbraní.

"Je pravá?" zeptala se.

Skudder se na ni ani nepodíval. Ale přikývl. "Patřila mému otci. A předtím jeho otci."

Chvíli trvalo, než Charity pochopila. Překvapeně na Skuddera pohlédla. "Ty jsi indián?"

"Hopi," opravil ji Skudder. "Indiáni jste nám říkali vy. Pro mnohé z nás to byla nadávka."

Z vysílačky se ozvalo jasné zapískání a Skudder se zcela zřetelně napjal. I ve tváři měl najednou soustředěný výraz.

Rudé M na obrazovce se na chvíli zachvělo, pak zase utkvělo na jednom místě a z přístroje se ozval hlas: "Skuddere? Máte Ji?"

Charity se zděsila. Přenos byl sice špatný a hlas zkreslený, ale tenhle hlas už přece kdysi slyšela!

Nevěřícně zírala na vysílačku přes Skudderova ramena.

"Co se děje?" pokračoval hlas netrpělivě dál, když Skudder neodpovídal,

"Zajali jste je?"

Skudder ani teď neodpověděl. Místo toho chytil Charity prudce za paži a odvlekl ji ke stolu, kde ji postavil tak, aby měla tvář v záběru kamery.

Několik vteřin se nedělo vůbec nic. Červené videooko pod obrazovkou na ni zíralo a Charity cítila v nitru stále větší úžas, když pomyslela na hlas, který zaslechla z přijímače.

Červené M na obrazovce se zachvělo a zmizelo - a poprvé za dobu, po kterou Skudder slýchával pouze Danielův hlas, spatřil teď i jeho tvář.

A Charity také.

"Stone? Vy? Vy... jste Daniel?" Charitin hlas vyjadřoval údiv spojený se zděšením mnohem jasněji, než by to dokázala slova.

Ten pohled ji ochromil.

Tvář na obrazovce přikývla. "Těší mě, že mě poznáváte, kapitáne Lairdová - po takové době," řekl Stone. "Opravdu - jsem ten, koho zná náš přítel Skudder jako Daniela. Mé skutečné jméno se mi nelíbilo."

"Ale... jak to?" zakoktala Charity. "Proč vy? ... Jak to, že..."

Stone ji přerušil rychlým posunkem. "Docela si dovedu představit vaše překvapení, kapitáne Lairdová. "Ale vysvětlení je docela prosté. Probudil jsem se před vámi. Doufám, že to malé bezpečnostní opatření v hangáru vás ušetřilo těžkých zranění."

"Přede mnou?" zamumlala, čistě mechanicky a aniž by vlastně opravdu věděla, co říká. "Ale..."

"Dobré tři roky," přerušil ji Stone. "Zásobování energií vydrželo ve vaší kóji o něco déle než mé." Usmál se. "Je to jednoduché. Pokoušel jsem se vás probudit, ale... v počítačích se příliš nevyznám. A nechtěl jsem vás nedopatřením zabít - takže jsem dal přednost tomu, že jsem vás nechal spát a vyrazil jsem na vlastní pěst. Zanechal jsem tam však malé... zařízení, které mi dalo okamžitě zprávu, jakmile jste vyšla z krytu."

"Ale jak to..." Charity se zarazila a chvíli se na Stonea dívala nevěřícně vypoulenýma očima. Najednou cítila vlnu vzteku. "Vy pracujete pro..."

"Pro Morony, ano," řekl Stone. "Stejně jako pro ně záhy budete pracovat i vy, má milá."

"Já? Vy jste se zbláznil."

"Ani nápad," odvětil Stone suše. "Když jsem se probudil, neuvažoval jsem jinak, než vy, to mi věřte." Hořce se usmál. "Stone proti zbytku světa... Sama pochopíte, že bojovat proti nim je nesmysl."

"Vy... podlý zrádče," zamumlala Charity.

Stone se opět zachechtal. Zdálo se, že mu ta urážka příliš nevadí. "Vzpomínáte si, co jsem vám řekl, když jsme se viděli naposledy? Chci jen přežít."

"Tím, že zaprodáte svůj lid hordě mimozemských příšer?"

"Teď není čas na to, abychom se o to přeli," řekl Stone mírně. "Ale budeme mít ještě mnoho času popovídat si."

Charity neodpověděla. V hlavě měla totální zmatek. Pochopila, že Daniel je Stone. Stone, který ji přinutil, aby vlezla do hibernační kóje, zatímco svět kolem nich se hroutil. A teď tedy Stone zřejmě pracuje pro útočníky.

"Ale proč?" zašeptala. "Stone... vy přece nemůžete pracovat pro ty příšery! Na vlastní oči jste přece viděl, co udělaly!"

"O tom až později," řekl ještě jednou. Náhle se zatvářil znuděně a Charity připadalo, že zahlédla kolem jeho úst cynické rysy.

"Prosím vás, Stone!" začala ještě jednou, ale on ji znovu přerušil.

"Později. Dám vás teď odvést co nejrychleji sem, nemějte obavy. Do té doby vám nikdo nic neudělá. Skuddere?"

Skudder se protlačil kolem Charity a předstoupil před čočku kamery. Vypadal zmateně. "Ano?"

"Všechno připrav. Pošlu kluzák, který odveze kapitána Lairdovou. Do té doby se k ní budeš chovat jako k hostu. Je to jasné? Ručíš mi osobně za její bezpečnost." Mluvil velmi rychle, jako by ho tlačil čas.

"Osobně přiletím kluzákem a odvezu ji. Takže zítra." Charity viděla, jak natáhl ruku, jako by chtěl vypnout přístroj.

"Počkej ještě," řekl Skudder chvatně.

Stone se zatvářil netrpělivě. "Co ještě?"

Skudder zaváhal. "My jsme... našli hlubiňáky."

"To vím," odvětil Stone rozmrzele. "No a?"

"Ti zajatci," řekl Skudder. "Co s nimi uděláme? Je jich příliš mnoho, než abychom si je mohli nechat tady."

"Zajatci?" Stone podrážděně svraštil čelo. "Vy jste přivedli zajatce? S tím se... nepočítalo."

"Vzdali se," řekl Skudder. "Téměř se nebojovalo. Neměli šanci a věděli to."

Stone na chvíli přemýšlel. Pak pokrčil rameny. "Zabijte je," řekl.

Charity v poslední chvíli potlačila zděšený výkřik a i Skudder sebou viditelně škubl. "To... snad nemyslíš vážně, Danieli," vykoktal ze sebe. "Jsou jich přes čtyři..."

"Rozuměl jsi mému rozkazu?" přerušil ho drsně Stone.

Skudder ztuhl, ale cosi v jeho pohledu vyhaslo. Pak přikývl. Ten pohyb vypadal jako trhavé cuknuti loutky vedené na provázcích.

"Ano," řekl. "Rozuměl jsem." Stone přikývl. A pak obrazovka potemněla.

Charity zůstala se Skudderem sama ve velké, téměř prázdné místnosti, která mu sloužila jako obývák i ložnice. Net, skřeta a Nilese odvedli kamsi pryč - Charity nevěděla kam - a po chvíli odešel i Raoul, který se předtím třikrát po sobě marně na cosi ptal Skuddera a nedostal odpověď. Nikdo kromě Charity doposud nevěděl o Stoneově rozkazu, ale Raoul by musel být pořádný hlupák, kdyby nevytušil, že se stalo něco, co Skudderem otřáslo do hloubi duše.

Jedli, ale téměř spolu nemluvili a Skudder se pořád díval kamsi do prázdna. Charity viděla, že se mu v očích zračí zděšení, jako by nahlížel rovnou do pekel.

"Co uděláš?" zeptala se tiše.

Skudder byl bledý, když na ni pohlédl. Charity vycítila, kolik úsilí ho stojí, aby vůbec zareagoval na její otázku.

"To přece nemyslí vážně," zamumlal. "Přece... přece po mně nemůže chtít, abych to udělal."

"Ale ano," zašeptala Charity. "Může. Stone je blázen."

Skudder s námahou polkl. Ruce se mu třásly. "Ty ho znáš?"

"Ano," odpověděla Charity a hned se opravila: "Tedy vlastně - ne - znala jsem ho, jenže to už je... dávno. Stone, kterého jsem znala, byl docela jiný."

"Pochází z téhož světa jako ty, že?" zeptat se Skudder.

"Byli jsme spolu, když byl napaden kryt," odpověděla. "To byl jeho nápad, abychom si vlezli do hibernačních kójí. Já jsem nechtěla. Přinutil mě k tomu."

"Potom je pravda všechno to, co vyprávěl ten starý?"

"Niles?" Charity přikývla. "Samozřejmě. Svět nebyl odjakživa takový, jak ho znáš."

Smutně se usmála, opřela se a zamyšleně na něj pohlédla. Oknem dovnitř dopadalo nažloutlé sluneční světlo. V tom jasu vystoupil zřetelně jeho ostře řezaný profil. Najednou ji napadlo, jak to, že hned nepoznala, kdo Skudder je.

"Neměl bys pro ně pracovat, Skuddere," řekla. "Právě ty ne."

Skudder se na ni podíval. "Ano?"

"Jsi indi... Hopi," opravila se. "Tahle země přece kdysi patřila vám. Je už to sice dávno, ale vládl zde tvůj lid."

"Než přišli běloši a všechno nám vzali, ano," řekl Skudder prudce. "Znám ty příběhy. Otec mi je dost často vyprávěl." Ušklíbl se. "A pak přišli Moroni a všechno vzali vám. Jaký je v tom rozdíl?"

"Možná žádný," připustila Charity. "Ale my jsme byli alespoň lidé. A stali jsme se... přáteli. Trvalo to dlouho, ale z obou našich národů se nakonec stal jeden."

"Ano?" řekl Skudder trpce. "Vážně? Můj otec na to měl jiný názor."

"A možná měl dokonce i pravdu," řekla Charity. Sama byla poněkud překvapená, jak snadno jí ta slova vycházela s úst. Ale nevadilo ji přiznat to. "Možná by to trvalo dalších dvě stě let, než bychom se vzájemně akceptovali a vážili si jedni druhých, ale byli jsme na správné cestě."

"A s Morony se nám to nikdy nepodaří, co?" Skudder vztekle přikyvoval. "Tohle tím chceš říct, co? Co mám udělat? Mám si pomalovat obličej a vykopat válečnou sekeru? Mám poštvat žraloky proti jezdcům?"

Prudce zavrtěl hlavou. "Neudělali by to, Charity. Ty je neznáš. Myslíš, že jsou to barbaři, jenže to oni nejsou. Svým způsobem jsou hrdí a svobodní jako ty."

"Jenže ty jsi jejich vůdcem."

"Jen do té doby, dokud je povedu dobře," odvětil Skudder. "Poslouchají mě, protože mi důvěřují, Charity. Ne proto, že by ze mě měli strach."

"A ty posloucháš Stonea," dodala Charity. "Protože mu důvěřuješ?"

Skudder zaraženě mlčel. Cítil však, že se nevzdá - a jak by také mohl?

"A co uděláš ty?" zeptala se nakonec. "Co uděláš, až přijde Stone a uvidí, žes nesplnil jeho rozkaz?"

"Kdo říká, že ho nesplním?" zeptal se Skudder nejistě.

"Já," odvětila Charity přesvědčeně. "Mně nic nenamluvíš, Skuddere. Nevím, jak ses sem dostal a co hledáš u těch... těch žraloků, ale vím, že nejsi vrah. Nedokážeš zabít čtyři stovky lidí."

Skudder mlčel. Nervózně škrábal nehty do desky stolu. Zdálo se, že to ani nevnímá.

Měla jsem pravdu, pomyslela si Charity - se Skudderem se něco děje. Daniel ho postavil před rozhodnutí, které není schopen učinit.

"Proč jsi tady?" zašeptal najednou.

Charity chtěla odpovědět, ale pak pochopila, že to vůbec není otázka.

"Proč jsi, ksakru, nezůstala tam, kde jsi byla? Všechno bylo v pořádku do chvíle, než ses objevila."

"Nebylo," namítla Charity. "To jen ty sis to neuvědomoval."

Skudder na ni deset dvacet nekonečných vteřin jen zíral a Charity cítila, že v něm ta slova něco způsobila. Jako poslední nepatrná sněhová vločka, která uvede do pohybu laviny. Najednou vstal, otočil se a hlasitě tleskl dlaněmi. Dveře za Charitinými zády se otevřely a vešel Raoul.

"Přiveď sem Nilese," řekl Skudder, "Marka. A pak i toho skřeta a tu poušťařku. Rychle!"

"Co chceš udělat?" zeptala se Charity poté, co Raul odešel.

Skudder se na ni podíval téměř nenávistně.

"Něco, co ti udělá náramnou radost," řekl vztekle. "Spáchám sebevraždu."

Trvalo půl hodiny než přivedli Nilese, Marka, Gurka a Net. Muže, kteří je přivedli, poslal Skudder zase ven, ale když se k nim chtěl přidat Raoul, pokynul mu, aby se také posadil. Sedl si i sám Skudder a na chvíli se v místnosti rozhostilo tíživé ticho. Konečně se obrátil na Gurka.

"Měl bych tě vlastně zabít, ty skrčku," řekl. "Odpravil jsi jednoho z mých lidí."

Gurk se ušklíbl. "Abn El Gurka nikdo nezabije," řekl. "Potřebujete mě."

"Svět by bez tebe nepřestal existovat," odvětil Skudder, a když chtěl trpaslík něco říci, zvedl podrážděně ruku. "Ale máš pravdu - asi tě opravdu ještě potřebuji. Alespoň teď. Dokážeš převést přes planinu čtyři sta lidi..."

"Bez problémů," řekl Gurk."

Skudder pokračoval:

"...aniž by to zpozorovali jezdci?"

Gurk vytřeštil oči a zíral na něj. Také Mark s Nilesem si vyměnili překvapené pohledy. Jen v Netiných očích se zablýsklo cosi jako opovržení.

"Proč?" zeptal se nedůvěřivě Mark.

"Protože musí zmizet," odpověděl Skudder, aniž se na něj podíval. "Jsou to vaši lidé."

"Možná to myslí doslova," řekl Net. "Nevěřte mu. Je to trik. Možná vás odvedou do pouště a tam vás všechny v klidu zabijí."

"Co to má znamenat - zmizet?" zeptal se Niles. "To nás necháte... odejít?"

Skudder se opovržlivě usmál. "Co jste si myslel starouši?" zeptal se. "Je vás víc než nás. Myslíte si, že máme čas a chuť starat se o čtyři stovky zajatců? Musíte pryč, a to co nejrychleji. A co nejdál."

"Nevěřím mu ani slovo," řekl Mark. "Je to k smíchu - nejprve nás ty... jeho zrůdy přepadnou, a pak nás nechají jít, jako by se nic nestalo. Jak to?"

Skudder mlčel, ale zato promluvila Charity.

"Protože mu Daniel dal rozkaz, aby vás zabil," řekla. "Všechny."

Mark zbledl a i Niles a Net se na ni podívali nevěřícně. Jen v Gurkově obličeji nebyl ani náznak překvapení. Také Raoul nejevil sebemenší známky údivu.

Charity se instinktivně na židli od žraloka poněkud odsunula. Nepříjemný pocit, který měla v jeho blízkosti, byl teď intenzivnější, než kdykoliv předtím.

"Je... to pravda?" zeptal se Niles váhavě.

Skudder přikývl "Ano. Ale já to neudělám."

"To Daniela příliš nepotěší," ozval se Raoul.

Skudder na něj vztekle blýskl pohledem.

"Daniel," odpověděl zuřivě, "se o tom nedozví. Vezmeš si dva nebo tři naklaďáky a odjedeš ke krytu. Přivezte odtamtud všechny mrtvé, které tam najdete. Oblečete je do uniforem. I naše vlastní hochy."

Raoul se ušklíbl. "To je přece šílenství! Daniel se..."

"Hoši potom rozdělají oheň. Venku, za městem," pokračoval Skudder nervózně dál. "Spálíme tam pár pneumatik a odpadky a přidáme k tomu mrtvé."

"Aby si Daniel myslel, že jsme je všechny postříleli?" Raoul se nuceně usmál. "Tohle ti nikdy neprojde!"

"Možná ano," namítl Skudder. "Daniel nemá důvod nám nedůvěřovat. A vy tu věc potvrdíte." Podíval se přitom na Nilese.

Niles přikývl, ale současně hned zavrtěl hlavou a smutně se pousmál.

"Váš přítel má pravdu, Skuddere," řekl. "Daniel tomu nikdy neuvěří."

"Máte snad nějaký lepší nápad?" vyjel na něj Skudder. "Zatraceně, co mám dělat. Všechny vás zabít? Nebo to neudělat a přihlížet, jak nás Daniel všechny zabije?"

"Mohlo by se to podařit," vložil se do debaty Gurk. "Když mi Net pomůže najít úkryt. Ale pochodovat můžeme jen v noci." Podíval se na poušťařku.

"No?"

Net neochotně přikývla. "Nemám asi na vybranou, co? Ale je to šílenství."

"Já mu nevěřím," trval na svém Mark. "Je to léčka."

"Držte už konečně zobák, vy hlupáku," okřikla ho Charity. "Vždyť můžete zůstat tady."

"Tak dost!" řekl Skudder ostře. "Uděláme to tak. Vy se vrátíte ke svým lidem a připravíte všechno na pochod. El Gurk a Net vás odvedou, jen co se setmí. Dáme vám s sebou tolik vody a jídla, kolik budeme moci - ale bude to tvrdé."

Mark se na něj zadíval. "A teď snad ještě očekáváte, že vám budu vděčný, ne?" zeptal se.

"Ne," odpověděl Skudder vztekle. "Očekávám, že budete držet zobák a uděláte to, co od vás chci."

Vztekle otočil hlavu a podíval se na Raoula. "A ty? Nač ještě čekáš?"

Raoul poslušně vstal. Ale zatím se neměl k odchodu. "Daniel nás všechny zabije."

Skudder se opovržlivě usmál. "To sotva. On nás totiž ještě potřebuje. A moc dobře to ví. Co je s tebou, Raoule - máš strach?"

Raoul už neodpověděl. Strohým pohybem se otočil a zabouchl za sebou dveře.

Den se šíleně vlekl. Marka odvezli k jeho lidem, kteří byli uvězněni kdesi v podzemních garážích na západě města. Měl tam připravit všechno potřebné k pochodu, zatímco Skudder, Net, Niles a Gurk ještě domlouvali tisíce detailů, z nichž Charity nechápala ani slovo. Zvlášť silný pocit čehosi neskutečného se jí zmocnil, když poslouchala ty tři - pořád ještě ji připadalo zatěžko uvěřit, že Skudderova nabídka byla míněna vážně.

Najednou docela chápala Markovu nedůvěru. Současně si ovšem přidala dost mrzká, že mu nevěří. Připadalo jí, že Skudder dokáže číst její myšlenky z výrazu tváře, a tak pokaždé, když se na ni podíval, odvrátila se stranou. Velmi dobře chápala, že Skudder nebyl ani zdaleka tak upřímný a ušlechtilý, jak se o něm v první chvíli domnívala: Daniel ho prostě postavil před rozhodnutí, které nedokázal přijmout. Klid byl pouze předstíraný. V jeho nitru zuřil lítý boj. Charity si byla téměř jistá, že jeho krásný plán ztroskotá. Stone - Daniel - by musel být náramný blázen, aby skočil na Skudderovu lež. Neměli však jinou možnost. - Přesto - tohle se přece nemůže podařit.

A také se to nepodařilo.

Dvě hodiny poté, co Raoul odjel z města, se vrátil. A nebyl sám.

Bylo jich šest - pět hnědých nestvůr připomínajících obrovité brouky, kterým Net a žraloci říkali jezdci a téměř dvakrát tak velké, ale mnohem štíhlejší cosi, co Charity připomínalo vypasenou vážku a co se pohybovalo na krátkých nožkách tak neohrabaně, že bylo jasné, že jeho vlastním živlem je vzduch.. V týle každé z těchto stvůr seděli čtyřrucí hmyzí tvorové, které už Charity jednou zahlédla. Jedině vážka nesla dva jezdce: jednoho čtyřrukého a - Raoula.

"Tak tohle už není náhoda," zamumlal Skudder. Vypadal spíš překvapeně než vyděšeně. Vyšli z domu jako tucty ostatních žraloků, které sem přilákal překvapivý příchod Moronů. A přicházeli další. Stejným tempem, jakým se šinulo po ulici těch šest nestvůr, se místo před nimi zaplňovalo dobrodružně oděnými postavami. Charity se až doposud docela automaticky domnívala, že pohled na ty hvězdné obludy musí být pro Skuddera a jeho žraloky běžnou záležitostí. Najednou ale pochopila, že to tak docela není. Tohle město patřilo žralokům a ty příšery tady měly co pohledávat stejně málo, jako třeba Charity, Niles a jeho lidé. Ve vzduchu se vznášelo takřka hmatatelné napětí. Žraloci byli až nápadně klidní, téměř disciplinovaní, ale Charity vycítila, že se na jezdce nedívají zrovna jako na přátele. Spíše jako na vetřelce.

"Vypadá to, jako by nás tvůj přítel práskl," řekl Gurk. "Já jsem té kryse od samého počátku nedůvěřoval."

Skudder zlostně mávl rukou. "Jen klid!" sykl. "Chci slyšet, co chtějí. Možná, že to vůbec nic neznamená."

Jenže Charity cítila, že tomu sám nevěří. Přesto vrhla i ona na Gurka varovný pohled, nejistě se rozhlédla kolem sebe a pak se vydala za Skudderem, který vyšel vstříc procesí oblud.

Giganti se zastavili. Skudder si prvního jezdce prohlížel s předstíraným klidem, pak se otočil a téměř ledabyle vykročil k obrovité vážce. Několik žraloků - bylo jich tady už přes stovku, jak to Charity odhadovala, se k němu chtělo přidat, ale Skudder je netrpělivým gestem odehnal. Dva kroky před vážkou se zastavil a zaklonil hlavu. Před tím gigantickým kusem hmyzu vypadal jako trpaslík.

"Hej, Raoule," řekl klidně. "Jedeš příliš brzy. A jak vidím, přivedl jsi s sebou návštěvu."

Raoul byl příliš daleko, než aby mu Charity mohla z tváře vyčíst jakoukoliv reakci, ale když odpověděl, zněl jeho hlas velmi nervózně.

"Je mi líto, Skuddere," řekl. "Potkal jsem je v půlce cesty." Kývnutím hlavy ukázal na opancéřované hmyzí bojovníky před sebou.

"Tohle je Rhen. Posílá ho Daniel."

"Takže Daniel?" Skudder zavrtěl hlavou, jako by ho ta odpověď pobavila. "Nechceš sesednout, Raoule?" zeptal se nevinně. "Špatně se mi mluví, když k tobě musím takhle vzhlížet."

Raoul zaváhal. Nejen Charity si všimla, že si vyměnil velmi dlouhý, téměř spiklenecký pohled s Rhenem, než konečně splnil Skudderův pokyn. Pohybem, který byl tak přirozený, jako by ho provedl už nesčetněkrát, seskočil z týla obří vážky a pružně dopadl před Skuddera na zem. Skudder si ho chladně prohlížel, pak se otočil a kývl na Charity.

Ta se neochotně pohnula. Každý krok ji stál nezměrné úsilí a byl tím těžší, čím víc se přibližovala těm hmyzím obludám. Bylo to jako tenkrát v kosmické lodi, když se poprvé ocitla tváří v tvář neznámé technice mimozemšťanů a později v New Yorku při boji proti obludným útočníkům - jako by nějakým vnitřním čidlem vycítila zlo, které vyplňovalo duši těch nestvůr. Najednou si byla zcela jista, že Niles měl pravdu, když tvrdil, že Moroni symbolizují temnou stránku kosmických sil.

Skudder udělal komplikovaný posunek, který platil Rhenovi i jí.

"Předpokládám, že Daniel ho poslal, aby dovedl kapitána Lairdovou," řekl. "Je příliš brzy. Řekni mu to."

Raoul nervózně polkl. Bylo jasně vidět, že má strach. Nejistě se otočil, zaklonil hlavu a zavolal na Rhena pár slov v pronikavé, naprosto nesrozumitelné řeči, která jako by se skládala z hvízdavých a cvakavých zvuků.

"Tvůj přítel je velice talentovaný," řekla Charity.

Raoul ta slova velice dobře slyšel. Nervózně pohlédl na Charity a teprve po chvíli se zase podíval na Rhena. Jezdec na vážce odpověděl v téže řeči, kterou však ovládal nesrovnatelně lépe než Raoul.

"No?" zeptal se Skudder zvídavě.

Raoul chvíli okolkoval. "Povídá, že neví nic... o kapitánu Lairdové," řekl nakonec. "Říká, že ho poslal Daniel, aby dohlédl na popravu."

"Tak, tohle že řekl?" Skudderova slova nezněla ani trochu překvapeně.

Raoul se vyhnul jeho pohledu a mlčel.

"Víš co, Raoule?" pokračoval Skudder vzápětí pořád ještě týmž téměř lhostejným tónem. "Nevěřím ti ani slovo."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Raoul.

"V poslední době mi těch náhod připadá trošku mnoho," odvětil Skudder. "Potkal jsi je docela náhodou, že? Stejně náhodou, jako předevčírem, když jsem tě poslal zpátky. Víš, celou dobu jsem přemýšlel, odkud Daniel ví, že Charity hledá hlubiňáky."

"Jak to mám vědět?" řekl Raoul přiškrceným hlasem. Nervózně se rozhlédl kolem sebe. Cesta kolem kolony jezdců se hemžila žraloky.

"Já bych řekl, že to víš," řekl Skudder klidně. "Náš přítel Daniel má vždycky dost dobré informace, nezdá se ti? Tak dobré, jako by mu tady někdo neustále podával zprávy."

Z řad žraloků se ozvalo výhružné mručení. Několik mužů se přiblížilo, ale pak se zase zastavili, když jedna z těch hmyzích příšer hrozivě zvedla hlavu.

"To chceš tvrdit, že jsem špicl?" zeptal se Raoul vzdorovitě.

Skudder přikývl. "Ano."

Chvíli trvalo, než Raoul zareagoval. A když to udělal, vypadalo to, že si uvědomil, že nemá smysl dále zapírat. V očích se mu najednou zablýsklo.

"Dobrá, máš pravdu," řekl vztekle. "Pracuji pro Daniela."

Kdesi za ním se ozval vzteklý výkřik. Charity zahlédla, jak se několik žraloků znovu posunulo dopředu. Zablýsklo se několik vytažených nožů. Někdo odjistil pušku.

Skudder chvatně zvedl ruku. "Ne," řekl, "nechte ho mluvit."

"Pracuji pro Daniela," zopakoval Raoul vzdorovitě. "No a? To přece tady děláme všichni, ne?"

"Jsi odporný zrádce," řekl Skudder chladně.

"Vážně?" Raoul furiantsky vystrčil bradu. "Možná jsem jen o něco rozumnější než ty."

"Tím, že nás špehuješ?"

"Tím, že se starám o to, aby nás všechny nezabili!" vykřikl Raul. "To jste si ksakru vážně mysleli, že vám ten bláznivý nápad vyjde? Tím bys Daniela neoklamal ani na chvíli!" Vztekle zavrtěl hlavou. "Jsi moc měkký, Skuddere," řekl. "Riskuješ život všech lidí tady... abys zachránil takovou pakáž."

Skudder na něj slídivě pohlédl. "Co to znamená, Raoule?" zeptal se. "Menší palácový převrat? To ti tolik jde o moje postavení?"

"Ne," vydechl Raoul. "Jde mi jen o to, abych přežil."

"A proto jsi nás zaprodal Danielovi?" zeptal se Skudder klidně.

"Zaprodal!" Raoul si odfrkl. "Tak už se konečně prober, Skuddere! Jsi snílek, jestli si myslíš, že bys mohl něco takového udělat bez Danielova souhlasu. Jo, ksakru, pracuji pro něj, ale udělal jsem to kvůli nám. Copak si vážně myslíš, že by někdo z nás byl ještě naživu, kdyby to nechtěl?"

"A co navrhuješ?" zeptal se Skudder pořád ještě tím klidným, téměř lhostejným tónem. "Abychom postříleli čtyři stovky lidí jen proto, že to chce Daniel?"

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho, ale Charity viděla na tvářích žraloků zděšení. Nikdo, kromě nich a Raoula zatím nevěděl o Danielově rozkazu. V duchu se ptala, jestli přece jen žraloky neodhadla nesprávně.

"Nemáš na vybranou," řekl Raoul vzdorovitě. "Oni nebo my."

"A ty si myslíš, že to budu akceptovat? Jak dlouho jsi u nás, Raule - deset let? A za celou tu dobu jsi nepochopil, že nám nikdo nemůže nic předepisovat? A to ani Daniel?"

"Idiote," řekl Raoul chladně. "To ty jsi nic nepochopil, Skuddere. Od samého začátku jsme tady přežívali jen proto, že to chtěli Moroni." Vztekle ukázal na jezdce za sebou. "To oni jsou tady pány!"

"To ano, a vám se pod jejich nadvládou náramně daří," vložil se do debaty Niles. "Dávají vám sem tam zbraně a pohonné hmoty a jinak sledují, jak za ně děláte špinavou práci a pak ještě uctivě poděkujete a ani si to neuvědomíte."

Skudder na něj zmateně pohlédl. "Co to má znamenat?"

Niles vztekle zkřivil rty. "Nechtěl jsem vám to říkat," odpověděl. "Chtěl jsem jen sledovat, jak všichni zahynete, Skuddere. Ale teď..." široce se rozmáchl. "Kdo vám dovolil žít v tomhle městě? Daniel?"

Skudder zmateně přikývl, zatímco na Raoulově tváři se pomalu usídlil výraz nevěřícné hrůzy. "Ano. Proč?"

"Protože to vaše slavné město vás zabíjí," odpověděl Niles drsně.

"Co tím chceš říct?"

Niles se jen mírně pousmál. "Copak tě nikdy v duchu nenapadlo, co asi tohle město zničilo?" zeptal se. "Ne? Tak já ti to povím: Byla to atomová bomba. Všechno je tady ozářeno. Je to už sice dlouho, ale záření pořád ještě stačí k tomu, aby vás po jisté době zahubilo!"

"To není pravda!" zaprotestoval Skudder.

"Ne?" Niles se zlostně ušklíbl. "Copak tví lidé občas nezemřou jen tak? Netrpí snad nemocí, při které nejprve dostanete vyrážku a pak pořád víc a víc slábnete?"

"Lže!" vykřikl Raoul. Neznělo to velmi přesvědčivě.

"Ne," řekla Charity. "Říká pravdu."

"Vůbec nic nevíš!" zařval Raoul. Vztekle vyskočil, chytil Charity za ruku a dal ji ránu. A v té chvíli, kdy se jí dotkl, to věděla.

Najednou pochopila, proč se v jeho blízkosti cítila pořád tak nepříjemně, proč tak lhostejně přešel zásah laserem - a stejně náhle si uvědomila, že jí mráz po zádech běhal nejen z přítomnosti jezdců a čtyřnohých'hmyzích zabijáků. "Niles řekl pravdu. A Raoul to také moc dobře ví." Pohlédla na Skuddera. "Patří totiž k nim."

Všechno se najednou semlelo strašně rychle. Skudder se prudce otočil a nevěřícně vytřeštil na svého zástupce oči. Raoul mezitím uskočil dozadu, narazil na obří vázku a bleskurychle si sáhl pod bundu. V ruce se mu najednou ocitla malá, stříbřitě lesklá zbraň.

Skudder se vrhl stranou, strčil do Charity, ta se zapotácela opačným směrem, a současně vytáhl krátkou sekyrku, kterou měl zastrčenou za opaskem. Raoulova zbraň vyplivla oslnivý blesk, ale paprsek koncentrované energie Skuddera minul a zasáhl jednoho ze žraloků stojícího za ním. Muž vzplanul jako pochodeň a ve zlomku vteřiny se rozpadl v prach. Raoul ovšem nestihl vypálit podruhé.

Skudderova sekyrka ho zasáhla do hlavy a rozťala mu ji vejpůl.

Charity připadalo, že na ten pohled nezapomene do smrti. Raoul dopadl dozadu a upustil zbraň. Z prsou se mu dral vysoký hvízdavý zvuk, zatímco hlava se mu rozpůlila podél čistého, jako by břitvou vedeného řezu. Nevypadal jako rána, ale jako by se hlava skládala ze dvou polovin z plastické hmoty, které se teď oddělily.

A pod nimi se objevil skutečný Raoul.

Bytost, která byla jen asi zpoloviny vysoká jako člověk a dokonale černá. Měl téměř beztvaré tělo - pulzující a škubající se cosi, co bylo rozděleno na tucet různě velkých segmentů a co mělo přes tucet tenounkých chapadélek. Na Charity a Skuddera se dívaly nesmírně zlé oči, veliké jako pěsti.

Ten tvor nebyl ale v žádném případě mrtvý nebo raněný. Pomalu, s trhavými pavoučími pohyby se vyloupl z Raoulova krunýře, zachvěl se, napřímil se a dvěma z té spousty končetin sáhl po zbrani.

Uchopit ji však už nestačil.

Za Charity se najednou ozval pronikavý výkřik. Pak se kolem ní a Skuddera vrhla vpřed vysoká postava s temnou pokožkou a s rozpřaženýma rukama se sápala na netvora.

Bytost, která se vyloupla z Raoula, se bleskurychle otočila. Neměla ale šanci, Niles ji prostě pohřbil pod sebou. Pavoukovitý tvor se pokoušel dosáhnout na zbraň a zvednout ji nahoru, ale Niles byl i navzdory svému věku pořád ještě člověkem, který měřil dvakrát tolik a vážil dokonce čtyřikrát víc než ta příšera. Chytil rukou končetinu toho pavoukovitého stvoření a prostě ji zlomil. Druhou pěstí obludu praštil do tváře.

Najednou se ozval pronikavý a neuvěřitelně silný výkřik. Charity viděla, jak se dvě postavy jezdců prudce otočily a čtyřruký tvor v týle vázky se hned třemi končetinami sápal po zbrani.

Pohyb však nedokončil. Vzápětí mu z hrudi trčela střenka nože. Ozval se výstřel, pak druhý a Rhenův černý chitinový krunýř se roztříštil na kusy.

A pak vypuklo na úzké cestě doslova peklo. Najednou bylo odevšad slyšet výkřiky, výstřely, pobíhající postavy a dva tři další čtyřrucí tvorové se svalili ze zad gigantických zvířat. Skudder vztekle zařval, rozběhl se a strhl

dalšího jezdce ze hřbetu jiného zvířete.

Zapleteni do sebe se svalili na zem a zmizeli v davu přibíhajících žraloků. Poslední z Rhenových bojovníků prudce otočil zvíře, současně vytáhl zbraň a začal bez míření střílet do davu. Brouk udělal ohromný skok kupředu a najednou tak povalil téměř tucet žraloků. Pak zaútočil mohutnými klepety. Charity zaslechla, jak kdosi vykřikl smrtelnou úzkostí, což na okamžik přehlušilo vlastní vřavu boje. Pak opět třeskly výstřely a čtyřruký jezdec se svalil ze hřbetu zvířete.

Ale boj ještě zdaleka nekončil. Obrovitých brouků se zmocnila panika - a projevili se přinejmenším jako stejně strašliví protivníci, jakými byli jejich jezdci! Charity viděla, jak jedno ze zvířat, zaslepeno strachem, prostě vyrazilo kupředu a prorazilo fasádu domu opodál. Budova se nad ním sesula a pohřbila pod sebou na tucet žraloků.

Charity najednou pochopila, že i jí hrozí docela reálné nebezpečí. Neměla u sebe zbraň a obří vážka před ní začala běsnit. S pronikavým a ohlušujícím pískotem se napřímila, pokoušela se rozpřáhnout křídla a vymrštit se do vzduchu. Zapráskala ohromným ocasem, jehož obrovité žihadlo zabilo jediným prudkým máchnutím čtyři nebo pět žraloků a křídla, která vypadala tak křehce, smetla prostě na zem další půltucet mužů. Také Charity si všimla stínu, který se k ní řítil, instinktivně se vrhla na zem a zaslechla výkřik, když jednoho muže za ni zasáhlo křídlo vážky jako skleněný meč.

Ozývaly se salvy výstřelů. Jedno z obrovitých duhových očí vážky pohaslo, v jejím lesklém pancíři se objevily malé kulaté díry, ale bolest tu nestvůru spíš dohánělа ještě k větší zuřivosti. Zoufale se pokoušela odrazit, opět se prudce otočila a v zaslepeném vzteku chňapala po všem, co se pohybovalo v její blízkosti. Strašlivá kusadla se blížila k Charity jako dvouprstý rohovitý pařát.

"Lairdová! Uhněte!" Charity zareagovala instinktivně, když zaslechla ten výkřik.

Bleskurychle se převalila, přikrčila se a zkřížila ruce před tváří, aby si ji chránila.

Půl metru kolem ní projel paprsek krvavě rudého světla, zasáhl chitinový pancíř vážky těsně vedle hlavy a vypálil do něj otvor velikosti mince. Netvor zařval, vzepjal se na zadních nohou - a když se v jeho těle rozvinula veškerá energie laserového paprsku, doslova explodoval.

Poslední, co Charity ještě alespoň zpola při smyslech zaregistrovala, byl pohled na Abn El Gurka, který stál přede dveřmi Skudderova domu, držel v malých rukou Charitinu laserovou zbraň a s naprostým klidem namířil na dalšího hmyzího obra.

V bezvědomí musela být nanejvýš jen několik vteřin, protože když se probrala, bylo už sice po boji, ale okolí bylo plné nářku a sténání. Charity se postavila. Udělalo se jí mdlo a přemohla ji bolest, která jí pulsovala v týle. Přemohla se ovšem a zkusila udržet rovnováhu. Několikrát zamrkala a přejela si dlani po tváři, aby se alespoň trochu vzpamatovala. Pak se rozhlédla kolem sebe.

Byl to otřesný pohled. Gigantičtí brouci a obrovská vážka byli mrtví stejně jako jejich jezdci, ale žraloci museli za toto vítězství zaplatit krutou daň. Ulice byla posetá mrtvými - muselo jich být hodně přes tucet - a ani z ostatních žraloků nevyvázl snad jediný bez odřenin a šrámů. Mnoho raněných mělo ošklivé rány, takže i bez lékařského vzdělání bylo jasné, že nepřežijí následující hodiny.

O kus dál si všimla Skuddera, jak se pln hnusu díval na zbytky příšery, která byla kdysi Raoulem. Pohledem těkal po okolí a pak pomalu otočil hlavu. V očích měl nevýslovnou hrůzu.

"Co... co je pro všechno na světě tohle?" zašeptal.

Charity mlčela - a co měla také říci? Sama nevěděla víc než on. Zabloudila pohledem k mrtvému Nilesovi, kterého kdosi odtrhl od té příšery a položil na zem několik kroků opodál. Zmocnil se jí chladný a jaksi neurčitý vztek. Niles byl kdysi jejím přítelem, jenže to ji teď připadalo jako neskutečně dávno.

Zase pohlédla na bytost přebývající v Raoulovi a uvědomila si, že Skudder na ni neustále upřeně zírá a čeká na odpověď. Bezradně pokrčila rameny. "To nevím."

"Snad bych vám mohl trochu pomoci," řekl čísi hlas za nimi. Zcela nepozorovaně k nim přistoupil Mark. "Je to jen takové tušení..." Přejel si špičkou jazyka přes rty a marně se pokoušel nedat na sobě příliš znát zhnusení, které v něm vyvolával pohled na toho zabitého netvora.

"Vy to víte?" zeptal se Skudder.

"Jsou to jen... domněnky." Mark se nervózně usmál. "Ti... tvorové, které až dosud známe, mají svůj původ více méně v hmyzu. Většinu z nich známe jako malé, ale jinak téměř stejné druhy z pozemské fauny."

"Neberte to tak zeširoka a přejděte rychle k věci," přerušil ho Skudder stroze. "Co se stalo s Raoulem?"

"Zřejmě to bylo něco jako parazit," řekla Charity.

Mark překvapeně vzhlédl. "Vy víte...?"

"Moroni přece nemají monopol na příšery," namítla Charity. Podívala se na znetvořenou tkáň, která byla kdysi lidským tělem. Ani z bezprostřední blízkosti se nedalo zjistit, jestli je to plastická hmota nebo skutečný člověk, jehož buněčná hmota prošla nepředstavitelnou metamorfózou. Jen s námahou od té věci odtrhla pohled a podívala se na Marka. "Myslíte na totéž, co já?"

Skudder nervózně přejížděl pohledem mezi Markovou a její tváří. "Neobtěžovalo by vás, kdybyste mě do těch svých tajnůstek zasvětili?" zeptal se podrážděně.

"Není to žádné tajemství," řekl Mark. Pořád ještě mu připadalo dost těžké hovořit s mužem, kterého ještě před půl hodinou považoval za úhlavního nepřítele. Najednou se usmál. "Ale já si myslel, že vy jako pravý indián musíte všechno vědět mnohem líp než my."

Skudderův pohled se zachmuřil a Charity si pospíšila s podotknutím: "To, co má Mark na mysli, je, že Raoul - skutečný Raoul - byl napaden parazitem."

Skudder zbledl. "Vy se domníváte..."

"Ano, že ho něco prostě zevnitř vyhlodalo," řekl Mark drsně. "Zřejmě už celé roky nebyl sám sebou."

"To je ale... příšerné," zašeptal Skudder.

"Je to docela normální," řekla tiše Charity. Skudder na ni hleděl a ona pokračovala: "Jen si vzpomeňte na sršně - kladou vajíčka do těl jiných zvířat. Larvy se pak vylíhnou a své hostitele zaživa pozřou."

"Jenže to jsou zvířata!" zaprotestoval Skudder.

"A Moroni zřejmě považuji za zvířata nás," řekl Mark trpce.

"Vy si myslíte, že larvy Moronů se rozrůstají v těle hostitele a po jisté době se ho docela zmocní," dokončil Skudder myšlenku. "Rostou a mění ho zevnitř, dokud..." Zarazil se a zadíval se upřeně na to, co zbylo z Raoula. "Ale přesto jsou to jen zvířata," pokračoval nakonec. "Nedovedou přece napodobit lidské chování tak dokonale, že by si nikdo nevšiml rozdílu."

"Abyste to pochopil, musel byste si na ty bestie zaživa sáhnout," řekla Charity. "Možná nechávají mozek své oběti nedotčený a zmocňuji se pouze jeho vůle. Nebo absorbují části jeho DNA, jeho vzpomínky, jeho vědomosti, charakterové zvláštnosti a podobné věci, aby pak dokázaly hrát jeho roli navenek. V každém případě musí být inteligentnější, než jste se doposud domnívali."

"A co když... nebyl jediný?" zamumlal Skudder. "Možná je jich ještě víc? Vždyť to by mohl být Morenem každý z nás."

"Ne." Charity zavrtěla hlavou. "Alespoň si to nemyslím."

"Jak to můžeš vědět? Podle čeho jsi ho vlastně poznala? Znal jsem Raoula celá léta a ani já jsem si ničeho nevšiml."

Charity se na Skuddera vážně zadívala. "Ale ano," namítla sice tiše, ale velmi pevným hlasem. "Všiml sis toho. Ne sice tak jasně jako já, ale přece jen. A mně to trvalo také dlouho, než jsem si to dala všechno dohromady. Byla to dokonalá kopie - vůbec se nelišil od skutečného člověka. Nic, podle čeho by se to dalo poznat. Já jsem to prostě jen cítila."

"Nechápu, jak to myslíš," řekl Skudder zmateně.

"Od počátku jsem ho neměla ráda," řekla Charity. "Cosi mě na něm odpuzovalo, aniž bych věděla, co to bylo. A tys předtím také přiznal, že je ti protivný. Jenže jsi ten pocit potlačil, protože jsi mu chtěl za každou cenu důvěřovat. A to byla chyba. Už když jsem poprvé narazila na mimozemšťany, dokonce když jsem se jen ocitla v blízkosti jejich zbraní, cítila jsem se nesvá. A pak, když jsem stála přímo před Morony a Raoul se mě dotkl, uvědomila jsem si najednou, že to byl přesně stejný nepříjemný pocit."

"Pocity." Skudder se pokusil dodat svému hlasu opovržlivý tón, ale nepodařilo se mu to. To, co se tady stalo, jím otřáslo příliš, než aby dokázal zakrýt svou nejistotu.

Nuceně se usmál. "To je trochu málo, aby se na to mohl člověk spoléhat. Mohla to být náhoda. Možná se ta... věc prostě nedostatečně ovládala. Bylo by to příliš jednoduché, kdybychom to všichni dokázali poznat tak snadno. Příliš jednoduché, než abych na to vsadil svůj život."

Charity si ho ještě chvíli měřila pohledem a pak se mlčky odvrátila. Skudder věděl stejně dobře jako ona, že nemají na vybranou, pokud nechtějí neustále každého kolem sebe podezřívat. Znemožnilo by to jakoukoliv spolupráci a pochybnosti o skutečné identitě ostatních by je rozpolcovaly a ochromovaly by jejich aktivitu stejně, jako se to dařilo Moronům.

Chtěla zamířit k raněným žralokům, aby se podívala, jestli by jim mohla nějak pomoci, jenže tu ji zastoupil cestu Gurk. "Co se stane s Markem a jeho lidmi?" zeptal se a střídavě se přitom díval na ni a na Skuddera. "Nemůžeme už ztrácet čas, jinak to všechno vyjde nazmar."

Skudder se otráveně ušklíbl. "O čem ještě mluvit? Na svém rozhodnutí trvám. Ty je převedeš přes planinu a my spálíme mrtvé a jezdce."

"Na to už není čas," namítl Gurk. "Nemůže to trvat dlouho a Daniel bude tady. Když půjdeme přes planinu, pořádně nám za..."

Skudder bleskurychle vykročil dopředu, chytil trpaslíka za límec a zdánlivě lehce ho zvedl do výšky. "Jak to víš?" zasyčel. "Kromě kapitána Lairdové nebyl nikdo u toho, když jsem mluvil s Danielem a nikdo z nás neřekl, že přijde. Takže - odkud to víš?"

Gurk se marně pokoušel vysmeknout z jeho sevření. "Pusť mě, ty surovče!" pištěl. Pak si uvědomil nesmyslnost svého počínání a opovržlivě si odfrkl. "Jsem možná malý, ale to ještě neznamená, že bych byl hlupák. Při té vší námaze, kterou Daniel vynaložil, aby se zmocnil Charity, s ní určitě bude chtít co nejrychleji mluvit. A nejrychlejší bude, když sem přijede, aby ji osobně odvezl. Kromě toho se bude chtít na vlastní oči přesvědčit o tom, že jsi splnil jeho rozkaz. Jak vidíš, stačilo jen, abych chvíli logicky uvažoval. A teď už mě konečně pusť dolů."

Skudder tentokrát splnil jeho přání. Z metrové výšky se Gurk svalil na zem, když se pak zvedal, škaredě nadával a držel si zadek.

Skudder se usmíval, ale nedůvěra z jeho tváře ještě zcela nezmizela. "Na můj vkus přemýšlíš až moc, skřete," řekl. "To může být někdy náramně nezdravé. A pořád víš o kapánek víc, než je pro tebe dobré."

"Nechte toho už," zamumlala Charity drsně. "Tohle vážně není ta pravá chvíle na hádky. Gurk má pravdu. Měli bychom se snažit odtud dostat."

"Nikdy jsem nemluvil o nás."

Skudderova slova byla pronesena tak rychle a zdánlivě lhostejně, že tím množným číslem nemyslel jen sebe a své lidi.

"Trošku příliš samozřejmě počítáš s tím, že tě propustím," dodal. "Co máme říct Danielovi? Že jsme tě

nedopatřením taky zabili a spálili? Nebo že jsi nám zase utekla?"

"Neřekneš mu vůbec nic," odpověděla Charity. "Protože už nemá smysl hrát divadlo. Daniel jakýkoliv trik prokoukne, jestli mě vydáš nebo ne. Možná už dávno ví, co se tady stalo. A jestli ne, začne něco větřit nejpozději ve chvíli, kdy se dozví o Raoulově smrti. Tobě a tvým lidem se pomstí. Tady zůstat nemůžete."

Přistoupil jeden ze žraloků a prohodil pár tichých slov se Skudderem. Indián zaváhal a chvíli přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou a muže nevrlým posunkem odehnal. Otočil se k Charity. "Měl jsem tě zastřelit hned, když jsem tě potkal poprvé. Ušetřilo by mi to spoustu starostí. Teď už je bohužel pozdě," zamumlal. "No, fajn. Tak co máme podle tebe dělat teď?"

Charity ukázala na Marka. "Jestli je pošleš na planinu pěšky, on i jeho lidé zemřou. To je můžeš zabít hned tady. Jediným, alespoň jakž takž bezpečným útočištěm je podzemní kryt. Nech je odvézt na nákladních autech do SS nula jedna. Tam budou mít alespoň nějakou šanci."

"Daniel o tom krytu ví."

"O tom věděl vždycky," odpověděla Charity. "Zatraceně, vždyť byl uvnitř stejně jako já. Ale Raoul byl jediný, kdo znal vchod. Vím, že je to nebezpečné, ale je to jediná šance. A to nejen pro ně. I pro vás. Měli byste se k nim přidat."

"Aby se z nás taky stala zvířata?" Skudder se hořce zasmál. "Zalézt pod zem a čekat, až nás tam najde Daniel, nebo až se stane zázrak? Víš, že takhle žít nedovedeme. Zbláznili bychom se."

"Bylo by to jen na několik dní. Dokud se situace neuklidní. Daniel bude mít jistě na práci mnohem důležitější věci, než vás celé týdny hledat. Je to vaše jediná šance."

Skudder dlouhou dobu mlčel. Šoupal podrážkou v písku, a ačkoliv jeho tvář zůstala bez pohnuti, tušila Charity, co se v něm teď odehrává. Na jeho rozhodnutí závisel život téměř sedmi set lidí. Napadly ji desítky argumentů, které hovořily pro tento návrh a doposud nebyly vysloveny. Jenže Charity dobře věděla, že Skudder sám všechny ty argumenty zná, a tak mlčela, protože všechna slova byla zbytečná.

"Ne," řekl nakonec tónem, který naznačoval, že je to jeho konečné rozhodnutí.

"Odvezu Marka a ostatní do krytu, ale my zůstaneme tady. Ztratili bychom úctu sami před sebou, kdybychom jako zvířata zalezli pod zem. A to už nemluvím o tom, že by mě mí lidé nikdy neposlechli, kdybych jim dal takový příkaz."

Gurk rezignovaně zavrtěl hlavou. Mark se na chvíli na Skuddera nechápavě zadíval a pak pokrčil rameny, prudce se otočil a se zamumláním: "Jak myslíte!" odešel pryč.

"Co je to s vámi?" zeptal se Skudder. "Můžete se k nim pro mě za mě přidat, ale budete-li chtít, můžete zůstat i tady."

"Co chci já," řekla Charity pomalu, "je Stone. Ale ne tady a teď. Není tak neporazitelný, jak předstírá, Skuddere. Když se mi podaří určit místo a čas, mám šanci ho porazit."

Skudder se usmál.

"Když tě tak poslouchám," zabručel, "skoro bych začal věřit, že to vážně dokážeš. Jenže při tom budeš potřebovat pomoc."

Chvíli trvalo, než Charity pochopila, co tím Skudder vlastně myslí. "Chceš..."

"Ano, doprovázet tě," řekl žralok.

"A já také," přidal se k němu Gurk. "Jste sice všichni blázni, ale aspoň s vámi není nikdy nuda."

Na velikém sedadle Harley Davidsona vypadala Gurkova postavička prostě legračně.

Ztracená jako dítě, které se usídlilo v klíně obra a teď nevědělo, co tam vlastně chce. Usmíval se sice, ale byl to nucený úsměv a bylo vidět, že se necítí ve své kůži.

Charity na něj vrhla zkoumavý pohled, otočila se ke své vlastní motorce, počkala, až se usadí Net a pak nasedla také. Mechanicky natáhla ruku po tlačítku startéru, ale pohyb nedokončila. Na minutě už teď nezáleželo. Velice unaveně pohlédla vzhůru a nakonec se podívala na ramenatou postavu oblečenou do černé kůže. Muž přecházel přes plácek a blížil se k nim.

Byl to téměř příšerný pohled. Jeden z domů pořád ještě hořel a plameny se matně odrážely od Skudderovy kožené kombinézy. Charity teď víc než kdy jindy připomínal indiána - a nejen kvůli pradávnému luku, který měl zavěšený přes rameno vedle laserové pušky. Ještě neviděla muže, který vypadal... tak hrdě jako on.

I navzdory tomu všemu, co se odehrálo během poslední hodiny.

"Jste připraveni?" zeptal se Skudder, když k nim dorazil.

Charity přikývla, ale neodpověděla hned. Její pohled opět přelétl po ulici a když spatřila pozůstatky souboje, opět se otřásla. Skudderovi lidé sice mrtvé a raněné odnesli, ale Charity věděla, že jich bylo velmi mnoho.

"Je mi to líto," řekla najednou.

Skudder se mírně pousmál. "Nemusí ti být ničeho líto. Nejednali bychom jinak ani kdyby ses neobjevila."

Charity mu věřila. To ovšem neměnilo nic na skutečnosti, že si všechno kladla za vinu.

"Daniel se dopustil chyby," pokračoval Skudder. "Myslel si, že jsme otroci jako ty hmyzí potvory. Jenže to my nejsme. Žralok nikdy neposlouchá nikoho než sebe samotného. Raoul to musel vědět. Žil mezi námi dost dlouho."

"A co teď budou dělat?" zeptala se Charity.

Tentokrát trvalo poněkud déle, než Skudder odpověděl. "Nevím," přiznal se.

"Myslím, že nejprve zmizí. Několik se jich přidá k Markovi a k hlubiňákům a ostatní..." Pokrčil rameny. "Bart a někteří další hoši se ptali, jestli by se k nám mohli přidat. Já nemám nic proti. A ty?"

Charity zavrtěla hlavou. Skudder ji úplně zmátl. Působil dojmem člověka, který všechno ztratil. "Samozřejmě,

že ne," řekla rychle. "Skuddere...?"

"Ano?"

"Musíš... nemusíš jít s námi," řekla. Najednou jí připadalo velmi zatěžko hovořit. "My se s Net protlučeme i samy."

"Nesmysl," namítl Skudder. "To byste nedokázaly. Vždyť ani nevíš, kam chceš jit."

"Ti rebelové, o kterých mluvil Niles..."

"Ani ty bys beze mne nenašla," přerušil ji Skudder. Nasedl na motorku, sklopil stojan a nastartoval. "A kromě toho existuje něco, co bych s tebou strašně rád zkusil," dodal.

Charity na něj tázavě pohlédla. "Ale?"

Skudder se usmál. "Ne to, co si myslíš. Alespoň ne jen to." Sáhl do kapsy, pak ruku natáhl a upustil něco do Charitiny otevřené dlaně. S překvapením zjistila, že jsou to hodinky.

"Ten starý muž měl pravdu, když říkal, že Moroni zakazují měřit čas," řekl Skudder s úsměvem. "Ale mně se tahle věcička zdá docela praktická. Co bys řekla tomu, kdybychom se na téhle planetě pokusili zavést kalendář?"

"My dva? Sami?" zeptala se Charity nevěřícně.

Skudder se usmál. Neodpověděl však a namísto toho zařadil rychlost. Rozjel se potom tak rychle, že Gurk jen překvapeně vyjekl.

A za několik vteřin se za ním vydala i Charity.